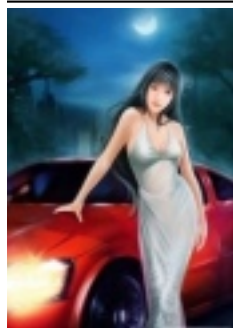

Tình Nhân Ngâm

Contents

Tình Nhân Ngâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	28
6. Chương 6	34
7. Chương 7	41
8. Chương 8	44
9. Chương 9	51
10. Chương 10	57

Tình Nhân Ngâm

Giới thiệu

Xoay quanh một cô gái bị bán bòn buôn người và được ông chủ là một trong những tay buôn lậu n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-ngam>

1. Chương 1

Mỹ, Newyork.

NewYork Manhattan là khu địa ốc đắt tiền nhất nằm hoàn toàn ở phía đông NewYork, giá phòng đắt nhất, mức tiêu dùng cao nhất, bởi vì có nhiều người có tiền, có nhiều nhà trưng bày mỹ thuật cùng viện bảo tàng, vật phẩm sưu tập phần lớn do người giàu có đóng góp cho.

Cao cấp nhất vẫn là khu Madison nằm trên đại lộ, đi theo hướng bắc đến gần khu Đông Haring thì tình hoa đều tập trung tại đây, còn lại là địa khu nghèo nhất Manhattan, cũng là nơi trị an lỏng lẻo, vì vậy các

hoạt động giao dịch phi pháp nhiều không kể xiết, hàng hóa buôn bán cũng đến từ khắp các nơi trên thế giới, hơn nữa hoạt động thương mại chủ yếu ở NewYork nên giao thương không khá thuận lợi. Khu Đông Haring chỉ sau vài năm ngắn ngủi đã trở thành chợ đen tập kết hàng lớn nhất.

Một chiếc xe hơi dài mới tinh có rèm che chậm rãi chạy đến gần, bên trong xe ngoại trừ một người tài xế da đen, chỗ ngồi phía sau là hai người đàn ông cao lớn tuấn mỹ, nhưng khí chất lại khác xa nhau.

Một người trước sau vẫn mặt lạnh, mặc lên người bộ Tây phục màu xám tro bình thường, có vẻ u tối lãnh đạm, không ngờ càng làm tôn lên vẻ nghiêm nghị hơn người, hai chân thon dài vững chắc duỗi ra hai bên, khiến người ta có một loại cảm giác trầm ổn; một người đàn ông khác khéo miệng luôn hàm chứa nụ cười, ánh mắt thâm thúy cùng ngũ quan cân xứng mang theo chút bất cần đời, một thân quần áo màu trắng thoả mái nhưng lại không hề làm giảm đi khí chất tôn quý của hắn, dáng vẻ xuất chúng đúng là khắc tinh trí mạng của phụ nữ.

Nhâm Chi Giới không biết chủ nhân Nguyệt Lạc của hắn vì sao phải kêu tài xế chạy xe đến nơi xung quanh đây rầy nghèo khó cùng tội phạm, cũng không muốn hỏi, bởi vì hắn không phải loại người nói nhiều, Nguyệt Lạc muốn hắn đi đâu, thậm chí bảo hắn đi giết người phóng hỏa, hắn cũng sẽ không nói một chữ không.

“Chi Giới, tại sao cậu không hỏi tôi muốn đi đâu?” Nguyệt Lạc, thiếu chủ xí nghiệp Nguyệt thị ở Hongkong, hơi híp mắt, nhìn thẳng vào Nhâm Chi Giới không nói một câu. Chỉ cần ở bên cạnh hắn, Nhâm Chi Giới giống như là người câm, luôn im lặng đến mức dường như làm người ta quên đi sự hiện hữu của hắn, nhưng điều này không bao gồm cả Nguyệt Lạc trong đó.

“Thiếu chủ đi đâu, Chi Giới cũng sẽ đi theo đến cùng.”

Nguyệt Lạc đùa cợt cười, “Nếu tôi đem cậu đến nơi này để bán?”

“Chi Giới không lời nào để nói.”

Hắn cũng biết sẽ là đáp án này! Nguyệt Lạc giận đến nghiến răng.

Trong hai năm qua, hắn không lúc nào là không tìm Nhâm Chi Giới gây phiền toái, muốn nhìn hắn phản kháng, nhìn hắn nổi giận, tức giận, thậm chí là im lặng kháng nghị cũng tốt, hết lần này tới lần khác người này giống như là linh hồn đã chết, đơn giản là chưa tới cảnh giới tự tôn, mặc cho hắn khi dễ thế nào, Nhâm Chi Giới hắn trước mặt người nhà họ Nguyệt vĩnh viễn chỉ là con chó cô độc, hơn nữa đối với cha của hắn Nguyệt Văn —— Người tạo dựng tập đoàn xí nghiệp Nguyệt thị, càng đến mức nói một không dám nói hai.

Trời mới biết lão nhân kia đến tột cùng là tấy nảo cho tiểu tử này thế nào? Từ lúc Nhâm Chi Giới mới vào cửa nhà Nguyệt gia, mặc dù hắn được nhận sự giáo dục giống như vị thiếu chủ Nguyệt gia, nhưng thân phận của hắn vĩnh viễn cũng không thể giống như Nguyệt Lạc được. Đây là chuyện trong lòng mọi người Nguyệt gia từ trên xuống dưới đều biết, có người làm thậm chí trong miệng gọi hắn thiếu gia, quay người lại liền nói hắn rất khó nghe, hắn cũng không để ý.

“Thiếu chủ, đã đến nơi.” Người tài xế da đen hướng Nguyệt Lạc ở phía sau nói.

“Ừ.” Nguyệt Lạc đáp lại, đeo lên kính râm tối màu, mở cửa xe đi xuống.

Nhâm Chi Giới cũng đeo kính râm lên, nhanh nhẹn đi theo phía sau Nguyệt Lạc, ở xí nghiệp Nguyệt thị, tuy trên danh nghĩa hắn là quản lý nghiệp vụ, chỉ cần theo Nguyệt Lạc ra ngoài, hắn tự mình là hộ vệ, hơn nữa đến nơi long xà hỗn tạp này, hắn không thể không cẩn thận bảo vệ Nguyệt Lạc an toàn.

Sau khi đi theo Liên Ân vào một đường hầm nhỏ hẹp, nơi này vậy mà lại có khu vui chơi khác, một quảng trường rộng lớn xuất hiện ở trước mắt. Khác với mấy chỗ đơn sơ nghèo khó vừa đi qua, nơi này bố trí cực kỳ tao nhã, cho dù không có Liên Ân giới thiệu, Nhâm Chi Giới liếc mắt cũng biết, ra vào đây đều là người có chức có quyền.

“Liên Ân, cậu không phải nói có chuyện vui sao?” Nguyệt Lạc đối với những thứ đồ bán bên trong chợ đen đều không hứng thú, tập đoàn Nguyệt thị tài cao thế lớn, có thứ đồ gì tốt mà chưa từng thấy qua? Hắn tự hạ thấp địa vị đến nơi quái quỷ này không phải là để xem những thứ tục phẩm này.

“Có, Thiếu chủ, mời đi lối này.” Liên Ân giống như là khách quen, vòng mấy vòng ở quảng trường liền đi tới trước một nhà lầu có mấy tên người da đen đứng bảo vệ, chỉ thấy hắn tiến lên nói thầm với những người

kia mấy câu, liền sườn sể đưa Khuyết Lạc cùng Nhâm Chi Giới vào trong nhà.

Lúc mới bước vào, bên trong nhà tối đen, Nhâm Chi Giới hơi híp mắt, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Khuyết Lạc để bất cứ lúc nào cũng có thể ứng phó với tình huống bất ngờ.

“Ta không cần hộ vệ, Nhâm Chi Giới.” Khuyết Lạc mỉm cười đẩy hắn ra, dẫn đầu bước về phía trước.

“Nhâm thiếu gia yên tâm, nơi này hết sức an toàn.” Liên Ân xoay người nói với hắn.

Nhâm Chi Giới nhú mày, liên tục đuổi theo, đi tới cuối mới biết bên trong lại có một buổi đấu giá nhỏ, dưới đài đã rất nhiều người mua ngồi chờ định giá thương phẩm.

“Nơi này bán cái gì?” Giọng nói Nhâm Chi Giới lạnh như băng, làm Liên Ân không khỏi sợ run cả người.

“Ừ Phải”

“Là cái gì?” Con người Nhâm Chi Giới sắc bén nhìn chằm chằm người dẫn đường đã sớm bị dọa cho sắc mặt trắng bệch.

“Là cái gì các cậu chẳng phải sẽ biết ngay sao.” Khuyết Lạc tiến lên thay Liên Ân giải vây, kéo Nhâm Chi Giới ngồi xuống, “Rất thú vị, người anh em, hôm nay đặc biệt dẫn cậu tới mở mang kiến thức.”

Nhâm Chi Giới vừa mới ngồi xuống không bao lâu, buổi đấu giá lại bắt đầu. Là một cô gái bị bắt lên đài, hẳn rồi cuộc cũng biết nơi này là nơi chuyên hoạt động buôn người, cũng khó trách Khuyết Lạc ở xa cũng tới tham gia náo nhiệt, Khuyết Lạc luôn luôn lấy sẵn người đẹp trong thiên hạ làm mục tiêu, làm không biết mệt, chỉ có điều, hẳn không nghĩ tới Khuyết Lạc sẽ chơi đùa khác người như vậy.

“Thế nào? Có thích không?” Con người Khuyết Lạc dưới cặp kính râm lóe ra ý cười, nhìn thẳng khuôn mặt Nhâm Chi Giới càng thêm cứng ngắc, không khỏi cười nói: “Đừng căng thẳng, Chi Giới, mặt hàng hôm nay xem ra không tệ, cũng không phải là tầm thường.”

“Thiếu chủ, đây là phạm pháp.” Nếu Khuyết lão gia biết con trai hắn lại đến chợ đen mua phụ nữ, không giận đến đem hắn giết mới là lạ.

“Ai nói phạm pháp? Tôi tới nơi này chính là cứu vớt chúng sinh, phải biết làm phụ nữ của Khuyết Lạc tôi so với bị bán đi làm kỹ nữ tốt hơn ngàn vạn lần, được tôi nhìn trúng là cô ta đã tu luyện mấy đời phúc khí.”

Cho dù Chi Giới đối với sai lầm của Khuyết Lạc có hay không có ý kiến, thì đối với rất nhiều chuyện khác, Khuyết Lạc luôn đặc biệt chú ý đến cách nhìn cùng bình luận của hắn, cho dù hẳn không ủng hộ, có lúc cũng không có thể không đồng ý lời nói có chút đạo lý của Chi Giới, bất quá, nếu như hẳn có thể đem những ý định này đặt ở cấp trên xí nghiệp Khuyết thị, Khuyết lão gia nhất định sẽ thập phần vui vẻ, mà không phải cả ngày lẫn đêm xem bọn hắn hai cha con miệng lưỡi sắc bén, giống như là muốn người chết ta sống.

Ngay tại lúc Nhâm Chi Giới đang có ý định dạo chơi thì có một gã đem một cô gái có da trắng nõn nà, tóc dài đen nhánh phải tỏa sáng rủ xuống đến thắt lưng đầy mỹ lệ bắt lên đài, mặc dù bị che miệng không thể nói, nhưng trong mắt cô gái kia sáng trong lửa giận lại như minh châu trong bóng tối, trong nháy mắt chiếu sáng cả trường đấu giá.

“Mỹ nhân!” Khuyết Lạc phát ra tiếng than thở.

Nghe vậy, Chi Giới lơ đãng liếc nữ nhân trên đài một cái, không thể phủ nhận, thật sự nàng xinh đẹp vô cùng, tóc dài là tuyệt sắc, lệ nhan hiện đầy lửa giận kia cũng là tuyệt sắc, càng làm cho người không thể xem nhẹ chính là bộ váy bằng chất liệu mỏng kết hợp độ hấp dẫn (sexy) của thân thể kia, mỗi người đàn bà nhìn vào cũng sẽ ghen tỵ với da thịt tuyệt trắng mà lại không có chút nào tỳ vết nào.

Nhìn vào mắt của nàng, Nhâm Chi Giới thấy được con mắt nàng hào quang lửa giận, cũng nhìn thấy trong con người ấy không hiện bất cứ sự sợ hãi nào. Đôi mắt giống như mèo thần bí thâm thúy như cảm ứng được hắn nhìn chăm chú, âm thầm hướng hắn nhìn lại, giống như thể hiện sự cầu xin, khiến cho tim của hắn không khỏi chấn động, thật nhanh không nháy mắt.

“Không tệ chứ, Chi Giới?” Khuyết Lạc nhìn hắn, cười hỏi: “Giúp ta xem một chút nên gọi đến giá bao nhiêu, đã có người thét lên một trăm vạn Đô-la rồi, trời mới biết nàng thật không phải trị giá nhiều tiền như vậy, không làm tốt một chú mèo biết động tình, vậy thì không thú vị.”

Khuyết Lạc đối với nữ nhân khinh miệt đã sớm không phải là chuyện ngày một, ngày hai, vì vậy Nhâm Chi Giới đối với lời bình ác độc của hắn từ lâu đã cảm thấy bình thường

“Đánh cuộc thử sẽ biết.” Không biết tại sao, Nhâm Chi Giới chính là không đành lòng nhìn thấy nữ nhân có một đôi mắt xinh đẹp giống như biết thiêu đốt người kia bị lưu lạc làm kỹ nữ, thà nhìn nàng bị Khuyết Lạc lấy làm tình nhân còn hơn, bởi vì Khuyết Lạc đối với nữ nhân bình thường sẽ không vượt quá một tháng, chờ hắn chán, nàng còn có thể có một tương lai tốt hơn.

Đối với phản ứng như thế của Nhâm Chi Giới, Khuyết Lạc không thể không ngoài ý muốn, bởi vì Chi Giới chưa bao giờ thích phát biểu ý kiến, hơn nữa đối với chuyện hắn chơi nữ nhân, không nghĩ tới hôm nay thế nhưng lại giựt giây hắn mua nữ nhân này. Hắc hắc, thật là gặp quỷ.

“Đã như vậy, vậy cậu liền thay tôi mua cô ta, giá tiền cao hơn nữa tôi cũng ra.” Khuyết Lạc trong cười có quỷ quyệt.

Nghe vậy, Nhâm Chi Giới thần nhiên cong khóe môi, giơ tay lên cầm băng hiệu hô: “Một trăm ngàn Đô-la.”

Một trăm ngàn Đô-la? Đây đếm một hô lên, mọi người đều quay đầu lại nhìn chăm chăm Nhâm Chi Giới, ngay cả Khuyết Lạc cũng không ngoại lệ.

Người ta mới thét lên hai trăm vạn Đô-la, hắn Nhâm thiếu gia lại một hơi liền gọi một trăm ngàn Đô-la, hắn cho là Khuyết gia có kho vàng hợp kim sao? Khuyết Lạc khẽ lắc đầu, thật không nghĩ tới ở trên thương trường lão thị cùng người ta tính toán chi li – sát thủ Nhâm Chi Giới thế nhưng sẽ đối với một nữ nhân xuất thủ hào phóng như vậy, xem ra hắn đối với người này vài phần kính trọng .

chương 1.2

Đi ô tô trở lại chi nhánh xí nghiệp Khuyết thị ở Newyork, Khuyết Lạc mới đưa tay xé băng dính ngoài miệng nữ nhân kia, bàn tay liền bị cô hung hăng cắn một cái, làm hắn đau đến nhíu mày, bàn tay giơ cao lên liền đẩy cô sang một bên.

“Đáng chết! Cô đang làm gì vậy!”

Đôi mắt trong suốt của Lam Lăng bùng lên ngọn lửa, mặc dù bị giam giữ ở trên thuyền đã lâu, cô ăn không ngon ngủ không yên, nhưng ý chí muốn sống đã chiến thắng thân thể vô cùng suy yếu của cô.

Cô không thể để cho người ta xâm phạm thân thể của cô! Thà chết chứ không chịu khuất phục!

“Thả tôi ra!” Cô nói tiếng Trung, mặc dù nơi này là Newyork, nhưng cô nhìn người đàn ông này mắt đen tóc đen, chắc hẳn sẽ phải hiểu.

“Cô nói tiếng Trung?” Khuyết Lạc cười cười, đuổi tay ra, đem cô ôm vào trong ngực, “Vậy rất tốt, Khuyết Lạc tôi thích nhất là Đông Phương mỹ nhân, nhất là Đông Phương mỹ nhân nói tiếng Trung, chúng ta còn được gọi là đồng bào đây, từ đâu tới?”

“Đài Loan.”

“Đài Loan?” Khuyết Lạc nhướng nhướng mày, “Trị an ở Đài Loan đã tồi tệ đến mức buôn bán người sao? Thật là khiến người ta kinh ngạc.”

“Tôi bị bắt cóc, chỉ cần anh thả tôi.”

“Đừng nói với tôi cái gì là nhân nghĩa đạo đức, mỹ nhân, Khuyết Lạc tôi cũng không phải là thiện tâm nhân sĩ gì, cũng không có quá nhiều lòng đồng cảm.” Khuyết Lạc vừa nói đã đem cả người cô đè trên tường, cúi người muốn hôn cô, chưa kịp thưởng thức đôi môi của cô, hắn đã ngửi thấy mùi vị tanh tanh của máu, cô dấm cắn môi hắn..

Hắn nổi giận, bàn tay to chợt giữ chặt cổ của cô, “Tính khí của tôi cũng không phải quá tốt, nữ nhân, cô tốt nhất nghe lời một chút, nếu không tôi sẽ cho cô muốn sống không được, muốn chết không xong!”

“Tôi sẽ không để cho anh đụng vào tôi, trừ phi tôi chết!”

“Cô là do tôi tốn một trăm ngàn Đô-la mua về, không để cho tôi đụng cô? Trong đầu của cô giả bộ cái quỷ gì đó?”

“Xin anh, được không? Xem chúng ta đều là người Trung Quốc, tha cho tôi một mạng đi, tiền tôi sẽ cộng thêm vào lãi trả lại cho anh, chỉ cần anh thả tôi đi, đại ân đại đức của anh tôi nhất định suốt đời khó quên.”

“Đủ rồi! Tôi không có hứng thú nghe cô nói nhiều. Cởi quần áo ra!” Khuyết Lạc mất đi tính nhẫn nại, dựa vào bức tường, thân thể cao lớn nhìn cô, hai tay đút trong túi quần.

“Không!” Lam Lăng có chút sợ nhìn của hắn, hai tay giữ chặt lấy áo mỏng trước ngực.

“Cô thả bị cưỡng bạo cũng không nguyện ý ngoan ngoãn phối hợp?” Khuyết Lạc nhíu mày, cho tới bây giờ hắn chưa từng gặp qua nữ nhân nào nhìn thấy hắn mà không nịnh nọt, quý gồi như cô.

“Anh quả thực là mặt người dạ thú! Đeo cà vạt mặc tây trang, lại làm hành động xấu xa bẩn thỉu, đồ hạ lưu vô sỉ hèn hạ. A!” Lam Lăng còn chưa mắng xong, Khuyết Lạc đã đi lên trước một phen xé rách quần áo của cô, trong nháy mắt, cô đã không còn mảnh vải che thân, làm cô vừa xấu hổ vừa tức giận.

Khuyết Lạc lười biếng nhìn bộ dạng sợ hãi của cô, cánh môi có tia máu mang theo một tia cười lạnh, nhẹ giọng kêu: “Nhâm Chi Giới.”

“Thiếu chủ?”

“Nha đầu này giao cho cậu.”

Đứng một bên hồi lâu, Nhâm Chi Giới không hiểu nhíu mày, không biết Khuyết Lạc lại muốn làm trò gì để chinh hắn.

“Tôi không hiểu.”

“Tôi đối với tiểu mèo hoang không có hứng thú cũng không còn tính nhẫn nại, tôi muốn cậu thay tôi huấn luyện cô ta trở thành con mèo nhỏ cao quý nhu thuận, dạy dỗ cô ta đừng có một tí là đưa móng vuốt ra cào người, nếu quả thật không được, đem cô ta bán vào kỹ viện đi, nơi đó tự nhiên sẽ có người dạy cô ta thế nào là thực nữ lấy lòng đàn ông.” Khuyết Lạc hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn nữ nhân trên mặt đất chặt vật vô cùng, cũng không quay đầu lại liềm xoay người rời đi.

Nhâm Chi Giới hơi nhíu lông mày, không giải thích được chuyện mình bị kéo vào như vậy, đi về phía nữ nhân núp ở góc, hắn cởi áo khoác xuống ném cho cô.

Lam Lăng mau lẹ dùng áo khoác che kín thân thể của mình, cặp mắt đề phòng nhìn chằm chằm người đàn ông ở buổi đầu giá đã ra giá mua cô.

“Cô tên là gì?”

Cô mím môi, trên khuôn mặt tái nhợt viết sẽ kiên trì không thỏa hiệp.

Nhâm Chi Giới ngồi xổm người xuống, khuôn mặt lạnh như băng không có chút biểu tình gì, “Đã lưu lạc tới chỗ này, cô cũng phải chấp nhận, làm tình nhân của Khuyết Lạc so với bị bán vào kỹ viện còn tốt hơn nhiều, ngoan ngoãn phục vụ hắn, hắn sẽ không bạc đãi cô.”

“Tôi tại sao phải phục vụ thứ người tâm địa dã thú như hắn?” Lam Lăng khinh thường cười lạnh, “Anh cho rằng tôi là loại phụ nữ thèm muốn mấy kẻ có tiền sao? Phi! Lam Lăng tôi xem thường nhất là đàn ông các người lấy phụ nữ làm thú vui đùa giỡn, anh muốn tôi ngoan ngoãn nghe lời? Đừng có mơ!”

Nghe vậy, Nhâm Chi Giới cười nhạt, “Cô tên là Lam Lăng? Tên rất dễ nghe.”

Vừa nghe đến tên của mình từ trong miệng hắn nói ra, Lam Lăng hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình, “Anh phí công lấy lòng tôi cũng không có ích lợi gì, tôi vĩnh viễn sẽ không đáp ứng trở thành con mèo ngoan ngoãn, càng không trở thành tình nhân phục vụ cho hắn!”

“Tôi khuyên cô không nên làm như vậy, Khuyết Lạc luôn luôn không biết được thế nào là thương hoa tiếc ngọc, chọc giận hắn, cô sẽ không tốt hơn đâu.”

“Anh cho rằng tôi sẽ bị hù dọa sao?” Con người Lam Lăng lóe ra lửa giận, “Chờ ngày nào đó tôi thoát ra ngoài, nhất định sẽ tìm các người vứt xuống biển làm mồi cho cá!”

Nhâm Chi Giới nhìn cô, cảm thấy tinh thần cô rất tốt khiến cho người khác ngạc nhiên, rõ ràng đã suy yếu đến mức sắp gục ngã, nhưng vẫn còn sức gờ móng vuốt ra đối phó kẻ thù, hẳn vô cùng khâm phục dũng khí của cô, bởi vì đã rất lâu không có nữ nhân dám quát lớn với hắn và Khuyết Lạc, không, phải nói là chưa từng có.

Lắc đầu, hắn tự tay muốn kéo cô đi, cô lập tức cảnh giác lùi về phía sau một bước.

“Anh làm gì?” Một đôi mắt như ngọn lửa nhìn chăm chăm vào hắn.

“Cô muốn cứ đợi ở căn phòng này như vậy ?”

“Dĩ nhiên. Không muốn.”

“Vậy hãy đi cùng tôi.” Nhâm Chi Giới nắm chặt cổ tay của cô kéo đi.

Lam Lăng muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, lại phát hiện mình vừa động đậy liền lộ ra thân thể, đành phải ngừng giây giụa, gương mặt trong nháy mắt ánh lên một mảng hồng, “Anh. Chờ một chút.”

Nhâm Chi Giới quay lại nhìn cô.

“Tôi. Không thể như vậy đi ra ngoài.” Cái này áo khoác có thể che được phía trước, nhưng không che được phần lưng và phần hông, cô có thể như vậy đi ra ngoài gặp người sao? Mọi người không cô chăm chăm mới là lạ.

“A! Tại sao?” Ánh mắt Nhâm Chi Giới mang theo ý cười nhìn thẳng cô, phát hiện mình ở trước mặt cô luôn có tâm tình rất tốt.

“Anh. Biết rõ còn hỏi!” Lam Lăng cảm thấy mất mặt, không muốn cầu xin hắn.

Ánh mắt của hắn đang cười, hắn vậy mà nhìn sung sướng khi người khác gặp họa! Đáng giận! Nhìn cô thảm hại như vậy đã cười đã chưa? Nam nhân đáng chết! Cô cũng biết trên đời này không có một tên đàn ông nào tốt, ngay cả tên nam nhân thoát nhìn so với dã thú kia còn có thể tin cậy gấp trăm lần, cũng không ngoại lệ!

Xem ra cô quả thật không thể cứu, rơi vào tay những nam nhân lãnh huyết vô tình thế này, chẳng lẽ cô thật sự một chút hi vọng chạy trốn cũng không có? Không! Cô sẽ không dễ dàng từ bỏ, cô bây giờ chỉ có thể cố gắng bảo vệ mình, cô tuyệt đối không thể từ bỏ.

Nhớ tới ông nội, bà nội ở Đài Loan, nhớ tới những người yêu thương cô, chị gái của cô nữa. Lòng của cô phải cố gắng.

Cô rất nhớ nhà, rất rất nhớ, bọn họ nhất định rất lo lắng cho cô? Có lẽ bọn họ cho là cô đã chết, đã bỏ cuộc không đi tìm cô nữa. Ông trời! Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, cô thật không thể đứng dậy nổi.

Nhâm Chi Giới nhìn hai hàng nước mắt trên mặt cô, cô lau không sạch, yên lặng làm cho người khác đau lòng.

Đau lòng? Nhâm Chi Giới không khỏi nhú mày, thấy buồn cười vì tâm tình của mình tự dưng lại có chút phiền não, hẳn sẽ đau lòng vì một nữ nhân xa lạ? Không! Hắn căn bản không biết cái gì gọi là đau lòng, kể từ khi hắn bước vào cửa lớn của Khuyết gia, hắn đã không biết.

Không hề suy nghĩ nhiều nữa, Nhâm Chi Giới cách lớp áo khoác ôm cô lên, đem thân thể lộ ra của cô giấu ở trong áo khoác và lồng ngực hắn, bất quá cánh tay lại không thể chạm vào vẻ đẹp của cô, làn da trơn mịn như tơ giống xúc cảm khiến cho hô hấp của hắn cứng lại, mặt không đổi sắc đi ra khỏi phòng làm việc, bước đến thang máy riêng dành cho tổng tài.

“Buông tôi ra! Anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Lam Lăng không ngừng đánh hắn, kích động tay chân.

Bàn tay cô không ngừng đánh, nhưng Nhâm Chi Giới ngay cả chân mày cũng không nhăn một cái, “Yên tâm, cô là phụ nữ của Khuyết Lạc, tôi sẽ không động tới cô.”

“Thật chứ?” Nói như vậy, ít nhất trước mắt cô an toàn rồi? Lam Lăng chứng thực nhìn hắn.

Chống lại cặp mắt đen bóng lại mang theo một tia tín nhiệm kia, Nhâm Chi Giới mím chặt môi nhưng lại chậm rãi lên tiếng trấn an, “Tôi không cần thiết phải nói láo với cô.”

Bởi vì những lời nói vừa rồi cô liền buông tha không đánh hấn nữa, Lam Lăng ngoài ý muốn cảm thấy an toàn cùng an tâm, hơn một tháng qua đây là thời khắc cô cảm thấy cả người được thả lỏng nhất, cũng bởi vì buông lỏng mình, cô đột nhiên cảm thấy thân thể mệt mỏi, mí mắt nặng nề chỉ muốn nhắm lại, không muốn mở ra nữa.

Biệt thự Khuyết gia ở Newyork cách chi nhánh công ty không xa, nằm ở cuối đại lộ Madison, tĩnh mịch mà trang nhã, giống như là còn tồn tại duy nhất trên thế giới.

Nhâm Chi Giới ôm Lam Lăng từ trong xe ra, một thân ảnh nhỏ nhắn động lòng người từ bên trong biệt thự chạy ra, trên khuôn mặt xinh đẹp viết rõ sự hưng phấn cùng chờ đợi, nhưng sau một giây nhìn thấy cô gái cùng Nhâm Chi Giới thì trở nên tái nhợt.

“Sao em lại tới đây?” Nhìn thấy Quan Vũ Điệp, Nhâm Chi Giới chỉ khẽ nhướng mày, cước bộ không dừng lại ôm Lam Lăng lướt qua cô, đi tới biệt thự.

Sớm quen với sự lạnh lùng của hấn, Quan Vũ Điệp vẫn đi theo phía sau, nhìn hấn cẩn thận đặt cô gái kia ở trên giường.

“Cô ấy là ai?” Nhìn cô gái kia không mảnh vải che thân, sẽ không phải là theo Nhâm Chi Giới lên giường chứ? Nghĩ như vậy, nước mắt Quan Vũ Điệp không khỏi xông lên hốc mắt

“Tình nhân của Khuyết Lạc.”

“Tình nhân của Khuyết Lạc Vậy tại sao anh ôm cô ấy về đây?”

Nhâm Chi Giới không trả lời ngay, giúp Lam Lăng đắp kín chăn xong, kéo Quan Vũ Điệp ra khỏi phòng, đóng cửa phòng lại.

“Nhâm Chi Giới.”

“Khuyết Lạc là thiếu chủ của anh, anh thay hấn làm việc rất kỳ lạ sao?”

“Anh giúp anh ấy làm việc dĩ nhiên không lạ, nhưng không nên bao gồm cả việc chăm sóc người phụ nữ của anh ấy, hơn nữa cô ấy còn không có mặc quần áo.” Quan Vũ Điệp càng nói càng nhỏ, nghĩ đến vừa nãy mình nhìn chằm chằm vào cô gái xinh đẹp kia, không khỏi đỏ mặt.

“Y phục của cô ấy bị Khuyết Lạc xé rách.” Mặt hấn không chút thay đổi nói, xem như là trả lời vấn đề của nàng.

“A? Xé rách.” Mặt của cô bởi vì những lời mập mờ của Nhâm Chi Giới càng trở nên hồng hơn, quả thực sắp nói không ra lời, “Em cũng là thực nữ, làm sao anh có thể nói với em những lời khó nghe như vậy?”

Nhâm Chi Giới lạnh lùng phiết môi, “Là em muốn hỏi.”

“Nhưng”

“Em tới Newyork có chuyện?”

“Em tới. thăm anh.” Vừa nói, đầu cô cúi thật thấp.

“Anh có cái gì tốt để thăm? Không nhiều hơn người khác một con mắt, cũng không có nhiều lỗ mũi hơn người khác.” Nhâm Chi Giới hai tay ôm trước ngực, rất có kiên nhẫn đáp lời của cô.

“Anh. Làm sao anh có thể như vậy. Em đặc biệt tới thăm anh, cho dù anh không cảm động, cũng không nên giễu cợt em.” Bị hấn chế nhạo, Quan Vũ Điệp cấp bách lại muốn rơi lệ, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại đỏ bừng.

“Em muốn khóc thì trở về Hongkong đi.”

Nghe vậy, cô đưa tay lau đi những giọt nước mắt đang rơi xuống, đáng thương nhìn hấn, “Em. Không khóc, anh không cần để ý tới em.”

“Anh có thể không để ý tới em sao?” Nhâm Chi Giới cười tự giễu, vẻ mặt cứng chiều nhìn Quan Vũ Điệp. Cô bỗng nhiên lộ ra nụ cười sáng lạn, nhẹ nhàng tiến lên kéo tay của hắn, “Em biết anh sẽ tốt với em.” Nhâm Chi Giới không đẩy cô ra, bởi vì cô giống như con chim nhỏ đang rúc vào trong ngực hắn.

2. Chương 2

“Bưng đi! Ta không muốn ăn!” Lam Lăng phiền não la hét, hé ra dung nhan giận dữ kiến cho Nhị Độ đưa bữa ăn tiến vào cùng quần gia Cao thẩm cũng nhượng bộ.

“Nhưng là tiểu thư, đây là thiếu gia đặc biệt giao cho tôi hầm cháo gà, đối với thân thể cô rất bổ, cô cũng đừng cô phụ tâm ý lần này của thiếu gia, được không?” cháo gà này chính là nàng ước chừng tốn ba, bốn giờ mới nấu thành, nếu vị tiểu thư này thật không ăn chẳng phải lãng phí? Còn có, đây là Nhâm thiếu gia đặc biệt giao phó chuyện của nàng, vô luận như thế nào bọn họ cũng phải làm tốt.

“Thiếu gia, thiếu gia, người nói thiếu gia là người kia mặt thú tâm dã thú, còn là con kia sói đội lột cừu? Lầy ra! Bốn tiểu thư nói không ăn sẽ không ăn, ai cũng miễn cưỡng không được ta!” Vừa nói, cổ họng khô khốc khó chịu, Lam Lăng kịch liệt ho lên.

Một trận kho khan này giống như không thể ngớt, cơ hồ muốn đem phổi của nàng cũng ho ra luôn, khiến cho thân thể nàng suy yếu không thể không tựa vào đầu giường, vốn là dung nhan tuyết trắng nay đã lộ vẻ tái nhợt.

Nhâm Chi Giới chẳng biết lúc nào đã đi vào gian phòng, bưng cháo gà từ trong tay Cao thẩm đi về phía nàng, không tiếng động ở bên giường ngồi xuống, thấy nàng ho đến lợi hại, mày anh tuấn hơi nâng lên.

“Tôi đã nói rồi tùy hứng của cô chẳng thể giúp cô lợi lộc gì.” Hắn rút ra giấy lau, ôn nhu thay nàng lau đi khóe mắt bên cạnh bởi vì kịch liệt ho khan mà chảy ra lệ.

Nàng chợt giơ tay lên đem hắt tay đẩy ra, khàn giọng quát: “Không cần anh giả từ bi xen vào việc của người khác!”

Xen vào việc của người khác? Đúng vậy a, hắn Nhâm Chi Giới thật sự là xen vào việc của người khác, nếu không, tại sao bảo Khuyết Lạc mua nữ nhân này về, còn phải ở nơi này chịu đựng tính khí của nàng?

Bất quá, Nhâm Chi Giới vẫn đem chén canh đưa tới trước mặt nàng, “Đem chén cháo gà này uống vào, cô cứ mãi ho khan dữ dội như vậy thì làm sao mắng chửi người khác sợ hãi?”

Lam Lăng ngược mắt trừng mắt nhìn khuôn mặt tự tiểu phi tiểu, kia trong con ngươi thâm thúy tựa hồ chứa vô số ôn nhu, lòng của nàng có mấy giây ngắn ngủi ngưng đập, bất quá rất nhanh nàng liền khôi phục lý trí, tay vừa nhắc hắt đổ chén canh trong tay hắn.

Muốn dùng ôn nhu muốn nàng thần phục? Không có cửa đâu!

Nước canh tung tóe ướt đầm áo cùng quần dài Nhâm Chi Giới, hắn không nói lời nào cùng nàng nhìn nhau gần một phút, mới chậm rãi đứng lên đối với người phía sau nói: “Cao thẩm, bưng một chén nữa tới đây.”

“Dạ, thiếu gia.”

Cao thẩm vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, trong lòng mới vừa bị một màn kia làm cho chấn động, không dám nói nhiều, bận rộn múc chén cháo gà nữa đưa vào trong phòng.

“Bà trước đi xuống đi.” Nhận lấy súp, Nhâm Chi Giới ra lệnh.

“Dạ, thiếu gia.” Cao thẩm nhìn Lam Lăng một cái, trong mắt có nồng đậm phật ý, bất quá, này không liên quan chuyện của nàng, cô gái nhỏ này muốn vượt râu hùm, nàng cũng không còn biện pháp. Nghĩ tới, nàng xoay người vội vã rời phòng, đóng cửa lại.

Bốn phía lập tức trở nên yên tĩnh không tiếng động, Lam Lăng trừng mắt nhìn cánh cửa, thật lâu không dám cùng Nhâm Chi Giới con người bằng lạnh kia tiếp xúc.

“Thế nào? đầu lưỡi đã bị mèo tha đi?” Nhâm Chi Giới lạnh lùng đưa cọt nói.

“Tôi chỉ không muốn cùng người như anh nói chuyện.” Nàng thật là mạnh miệng từ trước đến giờ không buông tha người.

“Uống vào.” Hắn lại một lần nữa đem chén đưa tới trước mắt nàng, nàng lại lần nữa muốn đem chén súp kia vung lên nhưng khi xuất thủ liền bị hắn chế trụ cổ tay, lãnh giọng cảnh cáo: “Chén canh này nếu như ‘không cần thận’ bị cô làm đổ nữa, tôi thật sẽ cho cô thân thể trần truồng ra ngoài phô diễn thị chúng. (phô diễn trước công chúng)

Lam Lăng lửa giận sôi trào ngưỡng mặt lên nhìn chằm chằm hắn, “anh dám?”

“Cô thử xem.” Nhâm Chi Giới đối với nàng mỉm cười.

“Anh không dám, tôi là người của chủ nhân anh.”

“Anh ta đem cô giao cho tôi, không phải sao? Hay là, cô muốn bị bán vào kỹ viện đi? Tôi rất dễ, cô có thể ở giữa hai dạng người chọn một cái.”

Lam Lăng cảm thấy ban đầu mình là mất bị mù, mới có thể cho là người đàn ông này so với gã dã thú kia an toàn có thể tin, nhìn, hắn bây giờ lại đem nàng đùa bỡn, còn đắc ý cười. Đáng chết!

Nàng cắn chặt hàm răng, hận nhìn chằm chằm hắn một hồi lâu, rốt cục không nói một câu nhận lấy chén, tức giận một hơi đem cháo gà nuốt vào bụng, không ngờ tới súp kia còn rất nóng, mới uống một hớp, đầu lưỡi liền bị bỏng, đau đến nỗi nàng toát ra mồ hôi, nước mắt xông lên hốc mắt.

“Gấp cái gì? Không có ai giành với cô.” Nhâm Chi Giới nhận lấy chén canh trên tay nàng , trong nháy mắt thu hồi nụ cười trên mặt, đứng dậy rót một chén nước đưa lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, “Mau uống.”

Lúc này Lam Lăng cũng không có tâm tình cùng hắn giận dỗi, nhận lấy chén nước liền uống một hớp nước ngậm trong miệng, mở ra khuôn mặt đỏ toàn bộ , trong con người tràn đầy mãn lạc.

“Khá hơn chút nào không?” Hắn tự tay đem mặt của nàng thổi phù phù, xoay mình thấy trong con người có lệ quang, tâm không khỏi vừa động, tay phủ ở nàng gò má dừng một chút, thu hồi.

Vuốt ve êm ái như vậy làm khuấy động nàng, Lam Lăng nhìn hắn thu hồi tay lại cảm thấy có hơi thất vọng.

“Dem súp uống xong, đói bụng đối với cô không có chỗ tốt.” Nói xong, Nhâm Chi Giới như có điều suy nghĩ nhìn nàng một cái, xoay người rời đi.

“Chờ một chút.”

Nhâm Chi Giới ngoái đầu lại nhìn nàng, “Còn có việc?”

“Gã dã thú đâu?”

“Không có ở đây. Cô muốn gặp hắn?”

Có quỷ muốn gặp hắn! Lam Lăng trong lòng khê nguyên rửa một tiếng.

“Hắn lúc nào thì trở lại?”

“Có chuyện gì sao? Có chuyện gì tôi sẽ giúp cô chuyển đạt.”

“Đó? Tốt lắm.” Lam Lăng cười lúm đồng tiền hiện ra nói: “Anh liền nói dùm tôi ——tôi hi vọng hắn lập tức đi chết! Không thành vấn đề đi?”

Nhâm Chi Giới trong con người mang theo ý cười nhàn nhạt nhưng mặt lại không đổi sắc, “Tôi sẽ chuyển lời tới anh ta, bất quá, có lẽ cô nên tự mình nói cho anh ta biết, tối hôm nay anh ta sẽ trở lại.”

Câu này “Tối nay anh ta sẽ trở lại” Lam Lăng tâm trầm xuống, chỉ cần nghĩ đến đối mặt với người mình căm hận, nàng liền lông mao dựng đứng.

Khi hoàng hôn mờ nhạt dần, Lam Lăng mặc quần dài, thân ảnh đã không thể chờ đợi đi đến bộ cửa sổ lầu hai, tính toán nhảy xuống chạy khỏi nơi này. Bất quá nghĩ thì nghĩ, nhưng khi hai chân nàng vừa đưa lên thì liền muốn rút lui.

Không được! Nàng không thể không trốn! Nếu để cho dã thú kia trở lại làm bản nàng. . . . Nghĩ tới, Lam Lăng tâm căng thẳng, cảm giác thấy lạnh cả người xông lên đầu, cắn răng nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt một đồng lễ phục mà Chi Giới đã mua về cho nàng, kết thành dây để thân thể khi thả xuống có vật níu giữ.

Lòng của nàng trong lúc chuẩn bị nhảy, cảm xúc sợ hãi lan tràn đến tứ chi của nàng, xoay mình một trận gió thổi qua làm cho nàng tay chân như nhũn ra giống như là tùy thời (bất cứ lúc nào) cũng có thể rơi xuống tới đất mặt. Nàng thoáng nhìn xuống đất, không nhìn còn khá, này vừa nhìn thiếu chút khiến nàng thở không kịp, cao cũng không phải là thấp cũng không phải a.

“Mau xuống đây!” Nhâm Chi Giới hai tay khoanh trước ngực, đứng ở giữa đình viên, ngửa đầu nhìn cảnh trước mắt, trên mặt âm u .

Đi xuống? Đó không phải là tương đương với tự chui đầu vào lưới? Hắn nghĩ nàng là ngu ngốc sao?

“Không muốn!” Trong miệng la hét, Lam Lăng mặt lại càng lúc càng tái nhợt, bởi vì nàng biết mình thể lực có thể cựa mạnh không được bao lâu, tùy thời sẽ rơi xuống tới đất rất nguy hiểm, nhưng phải vì vậy mà bị hắn rống liền ngoan ngoãn nhảy xuống, không có cửa đầu.

“Cô nghĩ ngã chết?”

“Ngã chết vốn so với bị xú nam nhân các ngươi ô nhục tốt hơn!” Nàng thở hổn hển quát. Cảm giác mình hai tay đã mau không còn sức rồi, cả thân thể tựa hồ không ngừng đi chìm xuống.

“Thiếu gia, cái thang tới.”

“Ừ.” Nhâm Chi Giới nhanh chóng leo lên cái thang, hướng tới gần vị trí của Lam Lăng

Mắt thấy hắn đã gần người, Lam Lăng hốt hoảng không biết như thế nào cho phải, quay đầu lại nhìn mặt đất một cái, suy tính có nên hay không ánh mắt khép lại dứt khoát nhảy xuống.

“Nhảy xuống, cô ngay cả hy vọng cuối cùng chạy trốn cũng không có.” Nhâm Chi Giới đảo mắt đã đi tới bên cạnh nàng, hướng nàng vươn tay, “Tới đây, tôi đỡ cô đi xuống.”

Lam Lăng xoay đầu lại nhìn hắn, chống lại lời nói lãnh mạc kia là ôn nhu phảng phất sâu trong tròng mắt đen không thấy đáy. Thành thật mà nói, giờ phút này nàng cực sợ, thấy hắn đối với nàng rộng mở cánh tay, trong đầu nàng chỉ muốn lập tức hướng về phía trước, mà không phải nghĩ thoát đi.

“A!” Đang lúc nàng tim đập mạnh và loạn nhịp hết sức, vòng eo bị một cánh tay có lực vững vàng ôm lấy, khuôn mặt nàng thất sắc phát ra tiếng kêu đồng thời, thân thể một cái bay lên, đã rơi vào trong một lồng ngực rộng rãi. Cái thang bởi vì bất ngờ tiếp nhận một lúc sức nặng hai người mà kịch liệt lay động, theo bản năng, hai tay của nàng nắm chặt hông của hắn, đem hắn ôm thật chặt.

Giờ phút này, hai người thân thể chặt chẽ dính vào nhau, Nhâm Chi Giới có thể cảm giác được hai vú mềm mại của nàng ở trong ngực hắn kịch liệt phập phồng, cùng hắn dán hợp, cũng có thể cảm giác được trên người nàng mới vừa tắm rửa qua có mùi hương thơm mát thanh nhã không ngừng trước chớp mũi hắn lượng lỗ, trong phút chốc làm nhiều loạn tâm thần của hắn, để cho phần bụng dưới của hắn trở nên căng thẳng khó chịu.

Phảng phất cảm nhận được giữa hai người biến hóa kỳ lạ có dòng khí thân mật, Lam Lăng không khỏi ngẩng đầu lên, cánh môi run rẩy lạnh như băng trùng hợp cùng lúc hắn vừa cúi mặt xuống chạm nhau, nhẹ nhàng quét qua môi của hắn.

“Ngô.” Gương mặt của nàng bởi vì đụng chạm như vậy mà nung đỏ, chống lại hai con ngươi sâu thẳm kia càng làm nàng hoảng hốt không dứt, liên tục không ngừng cúi đầu, lời nói không có mạch lạc: “Chúng ta. . . . Chẳng lẽ phải ở trên cái thang này mãi sao?”

Nếu như có thể, hẳn tuyệt không để ý. Nhâm Chi Giới ở trong lòng than nhẹ, lại kinh ngạc với mình trong phút chốc bị mê hoặc tim đập mạnh và loạn nhịp.

“Lần sau muốn chạy trốn, nên tìm phương thức không đem bản thân hù chết, ă?” Hẳn ôm nàng, có thể cảm giác được nàng run rẩy cùng lạnh như băng.

Lam lăng bởi vì hẳn lời nói ôn nhu mà ngưỡng mặt lên, con ngươi lóe ra ánh sáng, giảo hoạt “Tiên sinh, anh ở đây khích lệ tôi trốn sao?”

“Nếu như cô thoát được như lời nói, tôi sẽ không ngăn cản.”

“Nếu như anh nguyện ý bỏ qua cho tôi, tôi tự nhiên sẽ thoát được.” Nàng ôm một tia hi vọng nhỏ nhoi, hi vọng nam nhân ôn nhu trước mắt này tựa hồ đối với nàng còn có chút lương tâm để nàng đi.

“Tôi không thể nào phản bội Khuyết Lạc, muốn chạy trốn phải dựa vào bản lĩnh thật sự của cô.” Vừa nói, Nhâm Chi Giới lực tay căng thẳng, ôm nàng từ từ bỏ xuống cái thang.

“Gã dã thú kia có phải hay không thường thường bắt cóc nữ nhân đem về?” Nếu không tại sao có thể có cái thang cao như vậy để trong nhà phòng bị, giống như tùy thời đem nữ nhân muốn chạy trốn bắt trở về.

“Anh ta không có bắt cóc cô, là mua cô.”

“Kia không có gì bất đồng, đều giống nhau là hoạt động phi pháp!”

“Tôi khuyên cô cắt đi cái lưỡi không ngoan kia, tránh cho tự mình chuốc lấy cực khổ.” Khuyết Lạc chưa từng có tính nhẫn nại cùng một nữ nhân nói chuyện, thường xem nữ nhân coi là động vật cấp thấp, nữ nhân dám đỉnh hăn không có mấy, cho dù có, cũng sẽ không có kết quả tốt.

“Anh quan tâm tôi?” Nhảy xuống cái thang, Lam Lăng cơ hồ lập tức rời đi ngực của hẳn, bởi vì nàng trong lúc bất chợt cảm thấy toàn thân nóng lên, không biết tại sao.

“Tôi chỉ là ở cảnh cáo cô, nam nhân và nữ nhân dù sao cũng là bất đồng.” Nhâm Chi Giới nhìn nàng, trong ngực đột nhiên thiếu nàng, lại để cho hẳn có chút mất mát, loại tâm tình này. Làm cho hẳn không thể mỉm cười được ngay.

“Anh là sợ dã thú kia tổn thương tôi?”

“Khuyết Lạc là nam nhân khêu gợi, nếu như cô thử tiếp nhận anh ta, cô sẽ yêu anh ta.”

Yêu dã thú kia? Lam lăng xem thường cau lại lông mày.

Muốn nàng yêu Khuyết Lạc đó, nàng kia thà lựa chọn người trước mắt này thỉnh thoảng ôn nhu, thỉnh thoảng lãnh mạc, lại là nam nhân làm nàng cảm thấy an toàn.

“Muốn thuyết phục tôi ngoan ngoãn làm tình nhân của hẳn? Anh nên bỏ bớt nước miếng đi!” Lam Lăng xoay người liền đi vào trong nhà, vì mình không giải thích được cao hứng trong đầu liền cảm thấy phiền não mà lại nhàm chán.

Chương 2.2

Nàng đến tốt cùng bị thần kinh, thế nhưng sẽ đối với người này động tâm?

Không! Nàng dĩ nhiên phản đối động tâm với hẳn! Nàng chỉ nói là nàng thà ở giữa hai người lựa chọn hẳn, nếu quả như thật không có lựa chọn khác.

“Cô tên là gì?”

Một người đột nhiên ngăn ở trước mặt nàng, làm cho nàng thiếu chút nữa đụng vào, Lam Lăng chạy trốn không được tức giận cơ hồ hết sức căng thẳng.

“Cô là ai?” Nàng nhú mày, tức giận hỏi ngược lại. Nữ nhân này vừa nhìn cũng biết sanh ra ở nhà giàu có, bộ dáng kiêu căng giống như là thuộc hoàng tộc, nếu ở cổ đại, nàng nhất định trăm phần trăm là công chúa.

“Tôi. Là Nhâm Chi Giới. Bạn gái.” Quan Vũ Điệp bị khí thế đối phương làm sợ hết hồn, vừa nghĩ tới nàng là tình nhân của Khuyết Lạc mà không thể đắc tội, âm điệu thích thú đến mềm nhũn, “Tôi tên là Quan Vũ Điệp, cha của Khuyết Lạc cùng cha tôi là bạn tốt, hai nhà chúng ta là quan hệ nhiều đời.”

Bạn gái Nhâm Chi Giới ? Lam Lăng lông mày nhú cao hơn, ngực chẳng biết tại sao đột nhiên cảm thấy một cổ tức mạnh , rất là khó chịu.

“Cô hỏi tên tôi làm gì?” Lam Lăng cố gắng thả lỏng, lưỡi biếng đưa tay đùa bỡn một chút tóc dài đen nhánh, đôi con ngươi ôn nhu nhìn nàng.

“Ách, cái này. Tôi mới vừa nhìn thấy cô cùng Chi Giới. Tôi chỉ là muốn nói cho cô biết, anh ấy. anh ấy là tôi, tôi là nói.”

“Cô có phải hay không muốn nói với tôi, Nhâm Chi Giới là bạn trai của cô, muốn tôi về sau không được ôm hắn?”

Quan Vũ Điệp nghe vậy mặt đỏ một chút, gật đầu một cái, gương mặt lại nhìn thấy thân ảnh cao lớn Nhâm Chi Giới chẳng biết lúc nào đã đứng ở cạnh cửa, mặt không chút thay đổi nhìn hướng nơi này, khiến nàng chợt dạ luống cuống sợ hãi, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đến đỏ hơn.

Lam Lăng cũng không biết Nhâm Chi Giới ở sau lưng nàng, thấy Quan Vũ Điệp gương mặt đỏ nhưng không nói lời nào, mưu đồ, nói: “Nếu như tôi nói tôi chính là thích ôm hắn đây?”

“Sao?” Quan Vũ Điệp sững sờ nhìn nàng, căn bản không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy.

“Cô sợ hắn bị tôi cướp đi?”

Quan Vũ Điệp còn không lên tiếng, lại dò xét Nhâm Chi Giới sau lưng nàng một cái.

“Cô biết không? Nếu như tôi vẫn ở lại chỗ này, nhất định sẽ đem Nhâm Chi Giới cướp đi, nếu như cô muốn bảo vệ hắn, tôi có thể dạy cô một phương pháp, như thế nào?”

“Cô ấy sẽ không giúp cô lúc này rồi đi.”

Quan Vũ Điệp còn chưa mở miệng, một thanh âm khác liền tham gia trước. Nhâm Chi Giới lướt qua Quan Vũ Điệp, tiến lên chế trụ cổ tay Lam Lăng, tiếp không nói lời nào đem nàng kéo lên lầu hai.

“Mau buông tôi ra! Tôi tự mình đi!” Âm mưu bị nhìn thấu, Lam Lăng có chút hơi tức giận, bắt quá làm nàng lúng túng cũng không phải cái này, mà là Nhâm Chi Giới ánh mắt đùa cợt , phảng phất nàng là vĩnh viễn trốn không thoát lòng bàn tay hắn, để cho hắn chế giễu một chút, lại còn trước mặt Quan Vũ Điệp.

Nữ nhân kia thật sự là bạn gái Nhâm Chi Giới ? Vừa nghĩ tới điều này, nàng lại bắt đầu không khỏi phiền não , bị hắn lôi kéo tay cũng không vui mừng muốn quất trở về.

Đem nàng kéo vào trong phòng, Nhâm Chi Giới cũng không có đi theo vào, ngược lại đưa tay liền đem cửa khóa trái, thái độ biến chuyển rất nhanh, làm cho Lam Lăng nhất thời có chút không phản ứng kịp.

“Nhâm Chi Giới, anh đứng lại đó cho tôi!” Nàng hướng về phía cánh cửa rống lên.

Chỉ tiếc đáp lại nàng là một mảnh trầm mặc.

Hắn cứ như vậy đi? Đúng không? Nhưng kỳ dị chính là, lòng của nàng giống như cũng đi theo tiếng bước chân hắn .

Đi xuống lầu, Nhâm Chi Giới thấy mặt Quan Vũ Điệp lúng túng, lướt qua nàng, hắn hướng quầy ba đi tới, rót ỉnh một chén rượu, ngửa đầu liền đem rượu uống cạn.

“Anh tức giận?” Quan Vũ Điệp nhút nhát đi tới, nhìn hắn lại rót một chén rượu uống vào.

Nhâm Chi Giới nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Không có.”

“Em. Không phải cố ý, chẳng qua là. Không thích nhìn anh ôm cô ta, cho nên em mới nói anh là bạn trai em, nếu như anh rất để ý, em liền nói xin lỗi, anh. đừng giận em, được không? Cũng không cần đuổi em đi.”

“Em đa tâm, anh nói rồi không có tức giận.”

“Nhưng là anh.”

“Không có chuyện gì anh muốn ở một mình.”

Đối với lệnh trực khách của hắn, Quan Vũ Điệp quan tâm cũng chỉ có thể nuốt vào cổ họng, sâu kín gặt đầu xoay người rời đi.

“Thiếu chủ trở lại không?” Khóe mắt thấy Cao thẩm đã đi xuống nhìn hắn một hồi lâu, Nhâm Chi Giới mở miệng hỏi.

“Thiếu chủ nói tối nay không trở lại, thiếu gia.”

“Ừ.” Thấy nàng còn đứng ở đó, Nhâm Chi Giới khó có thể lộ ra mỉm cười, hỏi: “Cao thẩm, bà có phải hay không còn có việc muốn nói với ta?”

“Không có, thiếu gia, chẳng qua là Lam tiểu thư cô ấy.”

“Cô ấy thế nào?” Chẳng lẽ nàng lại muốn từ cửa sổ nhảy xuống?

“Cô ấy tựa hồ trong phòng hát đồ hết đồ.”

Hát đồ? Đúng là giống như con mèo hoang biết gây chuyện.

Nhâm Chi Giới cười một tiếng, “Cô ấy muốn đập đồ bao nhiêu cũng được, đừng để ý tới.”

“Tôi cũng là nghĩ như vậy, chẳng qua là. Bên trong bây giờ một chút thanh âm cũng không có, tôi là đang suy nghĩ, có cần hay không vào xem một chút? Nàng dù sao cũng là nữ nhân của Thiếu chủ, nếu như nửa đêm bị thương hoặc là gây ra án mạng, vậy thì không tốt lắm.”

“Ta biết, ta sẽ đi xem, bà có thể đi nghỉ ngơi.”

“Dạ, thiếu gia.” Dem lời nên nói đều nói xong, Cao thẩm an tâm lui ra.

Thân là quản gia Khuyết gia tại biệt thự NewYork, nàng luôn luôn không cho phép có quá nhiều trạng huống bên ngoài phát sinh, bởi vì nơi này cùng nhà của chính mình không có khác gì, từ trẻ đến bây giờ, coi là nàng đã ở đây hai mươi mấy đầu năm, chẳng khác gì là nhìn Khuyết Lạc cùng Nhâm Chi Giới lớn lên.

Uống xong chén rượu thứ năm, Nhâm Chi Giới mới chậm rãi để chén rượu xuống lên lầu.

Mở ra cửa phòng Lam Lăng, cảnh tượng trước mắt hỗn loạn giống như là bãi rác không khỏi làm hắn nhíu mày.

Nữ nhân kia lại đem tất cả lễ phục hắn phái người mua về đều cắt thành từng mảnh từng mảnh làm dây treo, còn đem tất cả những thứ trong phòng đập phá xuống đất, giống như sợ tiền Khuyết gia dùng không hết, bữa ăn Cao thẩm đưa vào cũng bị rơi vãi phải chung quanh, nếu là Khuyết lạc nhìn thấy tình cảnh này, hận không thể đem Lam Lăng treo ngược lên đánh dữ dội một trận!

“Lam Lăng?” Bên trong phòng yên tĩnh một chút thanh âm cũng không có, Nhâm Chi Giới lên tiếng gọi, vừa mới nhảy vào trong phòng, phía sau cửa trong lúc bất chợt thoát ra một đạo thân ảnh, không biết cầm thứ gì liền muốn đánh xuống gáy của hắn, hắn cúi người né tránh công kích, trở tay bắt được nàng.

“Đáng chết!” Nàng thanh âm nguyên rủa, không nghĩ tới mình ôm cây đợi thỏ kết quả thế nhưng thất bại trong gang tấc, hại nàng núp ở phía sau cửa đối bụng muốn chết lại một mình muốn chết, hiện tại giống như con thỏ nhỏ bị bắt chặt rồi, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn, giận đến một câu cũng nói không nên lời.

“Cô thật sự đáng chết.” Nhâm Chi Giới một tay chế trụ hai cổ tay nàng, đem gờ cao khỏi đầu, hai mắt nhíu lại, nguy hiểm hướng nàng tiến tới gần.

Hơi thở chợt tiến tới gần, trong miệng hắn khạc ra mùi rượu thối phù bốn phía trước mặt của nàng, làm Lam Lăng tâm cuồng loạn không dứt, chỉ có thể nhìn hắn càng lúc càng đến gần, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, chỉ chốc lát cả người liền bị hắn kìm ở trên ván cửa không thể động đậy, không đường lui.

“Anh. . . . anh nghĩ làm gì?” Giờ phút này mắt của hắn chìm đen như mực, giống như Mãnh Hổ ban đêm chờ phác sát con mồi, toàn thân bao phủ khí tức cuồng bạo làm cho người ta lông măng đứng thẳng.

“Cô cũng biết sợ?” Nhâm Chi Giới lần đến gần nàng, đưa tay liền đem y phục trên người nàng xoay một tiếng.

“A! Anh làm gì! Buông tôi ra! Mau buông ra!” Lam Lăng hoảng hốt, theo bản năng giãy giụa thân thể, cũng một giây sau bị hắn dùng thân thể chống đỡ, đem thân thể mềm mại kẹp ở giữa lồng ngực rộng rãi đầy lửa nóng cùng cánh cửa.

“Dùng thân thể của cô cảm nhận, cô sẽ biết tôi muốn đối với cô làm cái gì.” Cúi người nhìn nàng đang rất tức giận nhưng dung nhan như cũ xinh đẹp động lòng người, Nhâm Chi Giới chỉ muốn muốn hôn nàng.

Dùng thân thể của nàng cảm nhận?

Nàng khoanh khắc ngạc nhiên cùng mê hoặc, ngay sau đó giống như phát hiện cái gì mặt tựa như đỏ lên, thân thể giãy dụa lợi hại hơn, hô to, “Anh cái này đại sắc lang! Mau buông tôi ra! Anh nếu không buông ra, tôi sẽ kêu to!”

“Cô kêu đi.” Vừa nói, môi của hắn đã vội vàng không kịp chuẩn bị tập kích nàng.

Nụ hôn này cuồng mãnh mà nhanh chóng, Lam Lăng không còn kịp né tránh, kinh sợ hắn khi đó thỉnh thoảng ôn nhu phát ra hơi thở phách nam cuồng mãnh, thật sâu trầm mê mà không thể kiềm chế, chỉ chốc lát, nàng cảm thấy thân thể mềm nhũn đứng cũng đứng không vững, chỉ có thể đưa ra hai tay vị ở cổ hắn, thật chặt dựa vào hắn.

Tình huống này tựa như trước ở thời điểm trên thang, Lam Lăng ôm chặt hắn, lần nữa cảm thụ về an toàn cùng tình cảm ôn nhu này.

3. Chương 3

Cái hôn này tính trừng phạt để cho nàng sợ, nhưng nàng vì khóc thút thít mà trở nên mềm mại, vừa tiếp xúc thì ngọn lửa bắt đầu thiêu đốt trong cơ thể, phần dưới bụng đã cố gắng chống lại sự mềm mại của nàng, nụ hôn mang theo mùi rượu thoang thoang hòa lẫn với đôi môi ngọt ngào làm hắn không tài nào dừng lại được.

Nhâm Chi Giới chỉ muốn hôn nàng thật sâu, không bao giờ muốn buông ra.

Hắn trở tay ôm lấy thân thể của nàng để ngăn nàng rơi xuống đất, khi bàn tay thô ráp chạm vào da thịt mềm mại như lụa của nàng, Lam Lăng phát ra một tiếng than nhẹ, làm cho hắn theo bản năng muốn cởi bỏ nốt cái áo lót mỏng manh trên người nàng ra, dùng bàn tay bao lấy bầu ngực đầy đặn của nàng.

“Ngô.” Lam Lăng không kịp rên lên thành tiếng, thân thể nóng như lửa dựa sát vào người hắn, mặc dù lý trí không ngừng nói cho nàng biết như vậy là không đúng, hắn cùng với con người đã thú kia đều là loại bại hoại giống nhau, nhưng tại sao nàng đối với nụ hôn của hắn lại bị mê hoặc, có chút mong đợi?

Nhưng, nàng không hề chán ghét nụ hôn của hắn, thậm chí là thích, thích nụ hôn nàng lúc mãnh liệt lúc ôn nhu, chuyên chú cùng mê luyến.

Bị đôi tay mạnh mẽ của hắn ôm, nàng cảm thấy thật an toàn lại ấm áp. Hiện tại nếu hắn muốn nàng hiến thân mình cho hắn nàng cũng không cự tuyệt.

Lão Thiên! Nàng bị chính suy nghĩ của mình làm cho giật mình. Nàng lại muốn đem lần đầu tiên của mình cho hắn, hắn đối với nàng chỉ là một nam nhân xa lạ mà thôi.

Không, nàng đến tận cùng là xảy ra chuyện gì? Nàng tựa như được hắn ban ân, được hắn hôn liền không nhận được định lấy thân báo đáp?

Cảm giác được bàn tay to của hắn vuốt ve, nụ hoa nhạy cảm của nàng nháy mắt thẳng đứng, Lam Lăng thở gấp một tiếng, theo bản năng dán chặt vào hắn.

Đầu ngón tay của hắn như mang theo dòng điện, chỉ cần hắn chạm tới một chỗ trên cơ thể nàng cũng làm nàng trở nên run rẩy, cái cảm giác khác lạ đó vừa tuyệt vời vừa kỳ dị làm nàng trở nên vui vẻ, không tự chủ được lại muốn nhiều hơn nữa.

“Cô hình như rất hưởng thụ.” Nhâm Chi Giới cứng rắn ngừng tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng miết nhẹ khuôn mặt, khắc chế chính bản thân mình muốn nàng.

Chậm rãi mở con ngươi, Lam Lăng nhất thời không biết nên đáp lại lời châm chọc của hắn như thế nào.

Hắn là châm chọc gì? Nhưng tại sao vẻ mặt của hắn lại lạnh đến dọa người?

Lam Lăng sững sốt hồi lâu, nàng dùng toàn lực đem hắn đẩy ra, nàng cảm thấy vừa rồi mình đã liều suy nghĩ vì người đàn ông vô sỉ này thật không đáng giá. Thế nhưng nàng lại quyến luyến nụ hôn ôn nhu của hắn? Điều này tựa như cái búa giáng vào đầu nàng, nam nhân này giống như loài sói chỉ coi nàng là con mồi, căn bản không đáng giá để nàng tin nhiệm, nàng thật sự là có mắt như mù!

“Cút!” Cảm giác nhục nhã không ngừng tăng lên làm nàng cảm thấy thật khổ sở, nàng bảo vệ nửa thân trần trụi của mình, cũng không thèm nhìn hắn một cái.

Từ trên cao nhìn xuống nàng, Nhâm Chi Giới trong phút chốc mềm lòng cùng không đành lòng, hắn muốn ôm lấy nàng, muốn hung hăng hôn nàng, nói cho nàng biết, thích nụ hôn của hắn cùng cái ôm của hắn không cần phải cảm thấy xấu hổ, nói cho nàng biết, hắn cũng quyến luyến đôi môi của nàng cùng thân thể xinh đẹp của nàng.

Nhưng cuối cùng hắn không hề làm như vậy, bởi vì nàng không phải của hắn, nàng là người của Khuyết Lạc, trừ khi Khuyết Lạc không muốn nàng, nếu không đời này nàng vĩnh viễn đều là tình nhân của Khuyết Lạc, Nhâm Chi Giới hắn không được phép đụng đến nàng, việc xảy ra tối nay đã là điều không nên có thêm một lần nào nữa.

“Không được làm tiếp ra chuyện như vậy nữa, nếu như là Khuyết Lạc, kết quả của cô cũng chỉ như thế mà thôi.”

Bỏ lại nàng, Nhâm Chi Giới cũng không quay đầu lại, rời đi.

Cửa mở đóng lại, hắn vừa đi ra khỏi tầm mắt, Lam Lăng mới chậm rãi đưa tay lau đi khóe mắt đầm lệ từ lúc nào không hay.

Hắn đến tận cùng là thấy nàng thế nào? Hắn nghĩ nàng là một kỹ nữ, khi cần thì gọi đến không cần lại đuổi đi?

Không! Thật là quá đáng.

Hắn vừa mới hôn nàng ôn nhu như vậy, nhìn nàng thời điểm đó động tâm như vậy, hắn lại không để cho nàng tự chủ động, sau đó hắn lại lạnh lùng giới cho nàng một chậu nước lạnh, chỉ trích nàng là không biết liêm sỉ cỡ nào lại còn hưởng thụ nụ hôn cùng vuốt ve của hắn.

Lam Lăng lệ càng tuôn trào, dù không muốn nghĩ nhưng tâm nàng lại vô cùng đau đớn .

Bên trong phòng họp, hội nghị đã họp được gần nửa giờ, Khuyết Lạc mới mỉm cười đi tới, trong khoảng thời gian ngắn ánh mắt của mọi người đồng thời dừng lại trên người hắn, chỉ thấy hắn hai tay khoát một cái, thoải mái nói: ” Mời các vị cứ tiếp tục, đừng vì ta mà trở ngại việc đại sự.”

Nhâm Chi Giới nhìn Khuyết Lạc một cái, quần áo có chút xốc xếch, biết nhất định đem qua hắn nhất định vừa vui vẻ cùng nữ nhân ở một nơi nào đó. Hắn đối với việc này đã thành thói quen, nhưng hắn lại thôi lếch thếch như vậy đi họp, căn bản là cố ý để người ở chi nhánh công ty Newyork chế giễu.

Hắn là cố ý, Nhâm Chi Giới đưa mắt nhìn Khuyết Lạc là hiểu ngay, đáp trả lại chỉ là ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, nhưng là dù hắn có không hài lòng thế nào cũng chỉ có thể thở dài ở trong lòng.

“Mời các vị tiếp tục.” Nhâm Chi Giới hắng giọng gọi trở về sự chú ý của mọi người đều đang đổ dồn hết trên người Khuyết Lạc.

Lần này hẳn cùng Khuyết Lạc đến chi nhánh công ty ở NewYork thị sát nghiệp vụ là do chủ tịch Khuyết thị—— cũng chính là phụ thân của Khuyết Lạc, Khuyết Văn ra lệnh.

Qua nhiều năm như vậy, Nhâm Chi Giới ở Khuyết thị xí nghiệp từ phụ tá lên tới chức vụ quản lý. Từ HongKong, NewYork, Luân Đôn đến Tokyo chỉ cần là địa bàn của xí nghiệp Khuyết thị coi như đều nằm trong lòng bàn tay của hắn. Chỉ trong ngắn ngủn mấy năm, hắn đã đem xí nghiệp Khuyết thị mở rộng gấp ba, bốn lần ban đầu, lãi buôn bán tính nguyên tại nơi này trong hai năm qua đã tăng lên hơn hai trăm phần trăm.

Nhâm Chi Giới mặc dù không mang họ Khuyết, mọi người không ai không biết hắn là con nuôi của Khuyết Văn, đối với hắn kính sợ không hoàn toàn nhưng rất khen ngợi năng lực hơn người của hắn, hơn nữa hắn ở Khuyết gia có địa vị hết sức quan trọng, dĩ nhiên, dư luận đàm tiếu là điều không thể tránh khỏi. Về phần Khuyết Lạc tự nhiên có người anh em không cùng huyết thống từ trên trời rơi xuống, một lần nữa lại làm cho Khuyết thị nổi sóng, làm cho lời đồn đại Nhâm Chi Giới cùng Khuyết Lạc tranh vị trí tổng giám đốc của Khuyết thị càng trở nên xôn xao.

Nhâm Chi Giới không thể không nghe thấy mấy lời đồn đại cùng gièm pha này, chẳng qua là hắn không quan tâm, tính mạng của hắn là Khuyết lão gia nhật về, cuộc đời của hắn thuộc về Khuyết gia, bất kể Khuyết gia đối với hắn tốt hay xấu, hắn căn bản sẽ không tính toán lẫn quan tâm, chỉ mong muốn được báo đáp, trước sau vẫn luôn luôn là như thế.

Cho nên, bất kể Khuyết Lạc chỉ làm tổng giám đốc chỉ trên danh nghĩa, ít hỏi tới chuyện của công ty, ở trước mặt Khuyết Văn, hắn luôn cố gắng làm hết sức để cho Khuyết lão đối với đứa con trai duy nhất cảm thấy hài lòng, vì vậy, Khuyết Lạc càng tệ hại hơn, đơn giản là hắn lấy trêu đùa làm thú vui.

“Chi Giới, hội nghị này kết thúc được rồi đấy?” Khuyết Lạc đột nhiên lên tiếng cắt đứt lời một người quản lý đang báo cáo, mặt không kiên nhẫn nhìn sang phía Nhâm Chi Giới.

“Tổng giám đốc, hội nghị nửa giờ nữa mới có thể kết thúc.” Ở những nơi công khai, Nhâm Chi Giới đều gọi Khuyết Lạc là Tổng giám đốc, nơi riêng tư lại gọi hắn Thiếu chủ.

“Thật là không có hiệu suất! Ta nghĩ hôm nào hội nghị lại cũng được, ta còn có chuyện đây.” Khuyết Lạc nhàm chán kéo kéo cà vạt, lưỡi biếng nằm ở trên ghế dựa.

“Tổng giám đốc nếu quả thật có chuyện có thể rời đi trước, chuyện sau này tôi sẽ báo cáo lại kết quả cho Tổng giám đốc.” Nhâm Chi Giới không nhanh không chậm nói.

Khuyết Lạc nhú mày, nhìn qua có vẻ mất hứng, “Nhâm Chi Giới, xem ra cuộc họp này tổ chức cũng không cần ta biết, nơi này có ta hay không cũng được hay sao?”

“Chi Giới không có ý này, chẳng qua là lo lắng Tổng giám đốc có việc gấp sẽ bị trì hoãn, cho nên mới nói như vậy, nếu như Tổng giám đốc rất quan tâm đến hội nghị lần này, muốn dự toàn bộ từ đầu đến cuối, để tránh làm trễ nải việc gấp của ngài, hội nghị này có thể đổi ngày khác cũng không có vấn đề gì.” Nhâm Chi Giới cung kính nói.

“Phải không?” Khuyết Lạc cười cười, “Ta còn tưởng rằng cậu đang tính toán mình khi nào trở thành Tổng giám đốc đây.”

“Chi Giới không dám.”

“Không dám là tốt rồi.” Khuyết Lạc cười đứng dậy, hướng mọi người phất phất tay, “Mọi người tiếp tục đi! Có chuyện gì báo cáo cho Nhâm quản lý là được, hắn có thể đại diện quyết định toàn bộ công việc Khuyết thị, cũng có thể đại diện cho ta, ta có việc đi trước một bước.”

Bên trong phòng họp bởi vì cung tiễn Khuyết Lạc, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhau đứng dậy, thái độ kính cẩn lễ độ, lần nữa chiếm được lòng Khuyết Lạc, hắn cười một tiếng, hài lòng đi ra khỏi phòng họp.

“Làm ra vẻ!” phụ trách đặc biệt của Tổng giám đốc chi nhánh công ty NewYork, Shary không vui nói thăm một câu.

Đi theo bên cạnh Nhâm Chi Giới nhiều năm như vậy, năng lực cùng tài năng của hắn nàng so với bất kì kẻ nào đều rõ ràng hơn cả, Khuyết thị từ trên xuống đều do hắn một mình ôm lấy mọi việc, mỗi khi Khuyết Lạc xuất hiện lại đem Nhâm Chi Giới khi dễ như chó để trên đĩa, thường cố ý làm hắn mất mặt trước mọi người, nàng thật sự rất bất bình thay cho Nhâm Chi Giới, nhưng lại không thể làm gì được Khuyết Lạc, ai bảo xí nghiệp Khuyết thị là do cha hắn thành lập, bất quá nàng nói thầm mấy câu cho bỏ tức.

Nhâm Chi Giới nhìn Shary một cái, ánh mắt nghiêm nghị mang theo ý chỉ trích.

“Biết rồi, không nói là được.” Bị hắn trừng, Shary cũng không dám nói nhiều, nàng thay hắn bất bình cũng không phải lần đầu tiên, cũng biết hắn tuyệt đối không hưởng ứng.

“Thu hồi lời chế giễu của các cô lại, mang nhiệt huyết đặt vào công việc chính. Green quản lý, cậu có thể tiếp tục báo cáo, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau thảo luận những điều nghi vấn. . . .” Nhâm Chi Giới coi như không có chuyện gì xảy ra vô cùng thoải mái trở lại công việc.

Vừa về tới biệt thự ở Madison, Khuyết Lạc đã không chịu được kéo xuống cà vạt, nằm dang tay chân chờ đại ngồi phịch ở trên ghế salon, gọi điện thoại cho Âu Tịch Á tại Hongkong —— là nhi tử của bạn cha hắn. (chỗ này trong bản conve hơi khó hiểu nên ta làm gọn lại một chút, hihi)

“Nhảm chán! Thật là quá nhảm chán!”

“Cậu lại đi chọc Nhâm Chi Giới rồi?” Âu Tịch Á ở bên kia điện thoại lắc đầu mỉm cười nói.

“Thật là người hiểu tôi chỉ có Âu Tịch Á cậu, bất quá cậu cũng biết Nhâm Chi Giới người kia có bao nhiêu không thú vị, sẽ không sinh khí, sẽ không nổi giận, ngay cả vẻ mặt cũng sẽ không biết tình, thật rất nhảm chán!”

“Cậu cho rằng người ta như cậu rảnh rỗi như vậy, cả ngày đều muốn như thế nào chinh người a?”

Khuyết Lạc cười to lên tiếng, phủ nhận nói: “Nói như vậy cũng không công bình, họ Âu , nếu không phải là nhi tử trong trở ngại, tôi cùng cha tôi đã có thể có tiết mục thú vị rồi, ai kêu hắn cản trở hứng chơi của tôi.”

“Đã là nam nhân ba mươi, cậu còn muốn chơi?”

“Chẳng lẽ muốn giống như cậu một dạng già nua? Trời ạ! Cậu cùng cha tôi không có gì khác biệt, dứt khoát cậu nên là nhi tử của ông ấy, tránh ột ngày kia ông ấy thật bị tôi chọc tức chết, còn thấy có lỗi đấy.” Khuyết Lạc vừa nói vừa cởi xuống nút áo sơ mi, đảo mắt đã cởi xuống áo, lộ ra cơ ngực bèn chắc nhờ hắn quanh năm bơi lội chơi nước rèn luyện.

“Cha cậu đa mưu túc trí, làm con trai ông ấy rất tốt.” Âu Tịch Á tao nhã cười, vừa bên nói chuyện điện thoại vừa nhìn thuộc hạ trình lên văn kiện.

“Là sợ mất mấy năm tuổi thọ đi? Đảm đương không nổi? Trách!”

“Tùy cậu nói thế nào, dù sao chân mệnh thiên tử là cậu không phải tôi.”

“Đừng nhắc tới cái này, thay tôi suy nghĩ một chút muốn như thế nào mới có thể để cho Nhâm Chi Giới phản bội cha tôi đi! Tôi phương pháp gì cũng đã thử qua, hắn chính là không mắc câu, thật cũng không muốn cho hắn giống như chó một dạng nằm trên mặt đất cùng tôi vẫy đuôi trông mong đi?”

“Tôi tưởng tượng một cái hắn có thể hay không len lén cầm dao giết cậu.”

“Người bị dồn đến đường cùng thì chuyện gì cũng làm ra được, tôi còn muốn sống lâu với mấy cái mệnh phong lưu khoái hoạt đây.” Khuyết Lạc híp híp mắt, đốt một điếu thuốc.

“Cậu cũng sẽ sợ a? Tôi còn tưởng rằng cậu là có chín cái mạng đội trong lột mèo.”

“Nếu quả nhiên là chín mạng tôi liền đi làm đặc vụ Mĩ quốc.” Khuyết Lạc kéo kéo khóe miệng, khóe mắt đột nhiên trông thấy từ lầu hai nữ nhân nhanh nhẹn xuống , xoay mình nhớ tới cái gì tựa như quý quý cười một tiếng, “Uy, không cùng với cậu tán gẫu nữa, có chuyện đùa .”

“Nhâm Chi Giới trở lại?”

“Không, là nữ nhân, tôi ở chợ đen mua tình nhân, thiếu chút nữa đã quên rồi.”

“Cậu đi chợ đen mua nữ nhân?” Âu Tịch Á cho là mình nghe lầm, nâng lông mày, không thể tin nói: “Cậu có phải hay không chơi đùa nhiều phát hỏa, Khuyết Lạc?”

“Nàng nhưng là người Nhâm Chi Giới ngắm được, kêu giá một trăm ngàn Đô-la, tôi tại sao có thể không muốn?”

” Nhâm Chi Giới? Không thể nào?”

“Đúng a, cho nên phải chơi thật vui. Tôi sẽ gọi lại điện thoại cho cậu sau.” Vừa nói, Khuyết Lạc lập tức cúp điện thoại, mỉm cười cất bước hướng nữ nhân kia đi tới.

Trên thực tế, hẳn ngay cả tên nàng là gì cũng còn không biết, bất quá điểm này không trọng yếu, quan trọng là hẳn hiện tại quá nhàm chán, có lẽ nàng có thể hảo hảo phục vụ hẳn.

Chương 3.2

Lam Lăng căn bản không nghĩ tới đang muốn xuống dưới lầu lại đụng phải tên dã thú này, nhìn vẻ mặt hẳn một bộ muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống, mới vừa bước chân xuống bậc thang chân không khỏi lập tức chuyển hướng, nghĩ đến nên nhắm mắt làm ngơ.

“Chờ một chút.” Khuyết Lạc tiến một bước tay to liền kéo được nàng, khẩu khí đùa cợt hết sức rõ ràng, “Nhìn thấy ông chủ cô lại giám tỏ thái độ như vậy?”

Lam Lăng tức giận quay đầu lại trừng hẳn, cho dù nam nhân này đáng ghét xuất chúng hơn người, nhưng nàng đối với hẳn ấn tượng đầu tiên đã kém tới cực điểm, ở trong mắt nàng, Khuyết Lạc là một đại suất ca, nàng cũng vô cùng khinh thường..

“Ông chủ?” Nàng lông mày khẽ nhíu, hừ lạnh một tiếng, đối với từ này phát ra trong miệng hẳn nàng rất xem thường, nhìn hẳn bộ dáng cao ngạo không thể xâm phạm, càng đối với hẳn khịt mũi khinh bỉ.

“Xem ra Chi Giới không đem cô giáo huấn cho tốt, nữ nhân.” Khuyết Lạc thô lỗ nắm lấy cằm của nàng, đem mặt của nàng kéo gần mình hơn, tà ác nheo mắt, “Hay muốn ta tự mình đến chỉ dạy, nói cho cô biết cái gì là phục tùng cùng ôn nhu.”

Hắn vẻ mặt không có hảo ý làm tâm nàng chấn động, theo bản năng liền muốn tránh thoát khỏi hẳn, nhưng là lực đạo mạnh mẽ kiên trì của hẳn nằm ngoài dự liệu của nàng, bởi vì nàng cố gắng vùng vẫy giãy dụa, cổ mảnh khảnh cơ hồ bị bàn tay của hẳn bóp vỡ.

“Buông tôi ra! Anh cái này đại biến thái!” Nàng vừa tức vừa đau gầm nhẹ, lệ đã tràn ra hốc mắt.

“Ta biến thái?” Khuyết Lạc lông mày hơi mào thật cao, tâm tình đùa bỡn đã dần dần bị lửa giận thay thế, “Cô là người thứ nhất dám nói ta như vậy.”

“Vậy thì sao? Anh nếu như không phải là biến thái, tại sao lại chạy đến cái loại địa phương đó mua nữ nhân? Anh cho rằng mình có tiền có thế mà có thể vô pháp vô thiên, làm xằng làm bậy được sao? Trên đời này bởi vì có những loại bại hoại như anh, mới tồn tại tầng tầng lớp lớp dân số buồn lậu.” Nàng thịnh nộ (giận đùng đùng) con người nghênh hướng hẳn, dù rất sợ hãi lệ khí hung ác tỏa ra từ trong mắt của hẳn, nhưng ngoài miệng cũng không tha cho người.

“Ta dù là vô pháp vô thiên, làm xằng làm bậy, cũng không phải đến lượt nữ nhân các cô quản! Nữ nhân chẳng qua là vật chơi dưới thân nam nhân mà thôi, thân là nữ nhân cô không cần phải nói nhiều. Nếu cô phục vụ tốt ta, ta còn có thể hảo hảo đối đãi cô; còn cứng đầu miệng lưỡi sắc bén cùng ta, cô chẳng được tốt đẹp gì.” Vừa nói, Khuyết Lạc một tay đẩy ngã nàng ở trên bậc thang, cúi người xuống ngăn chặn nàng.

“Anh. Muốn làm cái gì?” Lam Lăng đích sống lưng bởi vì va đập mãnh liệt mà đau đớn không chịu nổi, hơi thở thiếu chút nữa vận lên không được, nhưng vẫn liên tục không ngừng đem hai tay che ở trước người.

“Cô nghĩ ta muốn làm gì?” Hẳn tà ác cười một tiếng, đưa tay liền đi kéo y phục trên người nàng, “Chẳng lẽ cô cho rằng ta đem cô mua về là để cùng ta cãi vã?”

“Không!” Nàng dùng sức đẩy ra tay của hắn, muốn đi lui về phía sau nhưng căn bản lui không được, muốn đẩy ra thân thể hắn đang đè ở trên người cũng đẩy không ra, vừa vội vừa tức không thể làm gì khác hơn là đem chân hướng hạ thể của hắn thúc mạnh, đồng thời há mồm cắn cánh tay của hắn. (* há mồm kinh ngạc * Lăng tỹ muốn Khuyết gia tuyệt tự!)

“Nữ nhân đáng chết!” Khuyết Lạc đau đến kêu thất thanh, tất cả hứng chơi cũng bị nàng một cước đánh tan, hắn hiện tại giận đến nổi chỉ muốn đem nàng bóp chết.

Nữ nhân chết tiệt này, nàng lại dám làm như vậy, thật sự là không biết điều tới cực điểm!

Thấy mặt hắn trở nên xanh mét, Lam Lăng thừa dịp dùng hết sức thoái lui về bậc thang phía sau, ánh mắt đề phòng nhìn hắn.

Khuyết lạc không để cho nàng có cơ hội trốn thoát, trường đoản tay ra, bắt được mắt cá chân của nàng liền kéo xuống, một tay kia dùng sức xé rách quần của nàng.

“A!” Nàng lên tiếng kinh hô, hai tay hai chân vùng lên, hướng hắn công kích.

Đã bị một lần liền rút được kinh nghiệm, lúc này Khuyết Lạc cũng không để cho nàng được như ý, lập tức đem hai tay của nàng chế trụ, dùng quần vớ vụn đem bọn họ buộc thật chặt. Nàng càng giãy giụa hắn càng mỉm cười đắc ý ,tiếp đưa tay liền muốn xé quần lót nàng.

“Không! Anh không thể làm như vậy!” Nàng hoảng sợ kêu to, lệ rơi đầy mặt, thân thể tuyết trắng cũng bởi vì trên bậc thang cứng rắn ra sức giãy dụa mà vết thương chồng chất, đau đớn vạn phần, “Cầu xin anh. . . . Không muốn. . . .”

“Cầu xin ta?” Khuyết Lạc giọng lên khoe miệng, “Cô không cảm thấy đã quá muộn sao?”

Không để ý tới hắn đùa cợt vô tình, lam lăng đáng thương cầu xin tha thứ , “Chỉ cần anh không đụng tôi, tôi cái gì cũng có thể đáp ứng anh.”

“Phải không?” Khuyết Lạc vừa cười, cũng là không có hảo ý .

Hắn đầu ngón tay thon dài trêu đùa lướt qua gương mặt của nàng, ngực trần, bình thần trượt trên bụng nàng rồi xuống quần lót, cổ ý trêu nàng, nhìn nàng trong tay hắn run rẩy, nhìn nàng ánh mắt sợ hãi.

“Không nên như vậy. . . .” Lam Lăng bất lực nhắm mắt lại, biết nam nhân trước mắt này nếu không chủ động buông nàng ra, nàng căn bản là không trốn thoát khỏi ma chướng của hắn.

Trừ phi. . . . Trừ phi cái gì? Trong óc nàng thoáng hiện qua hình ảnh Nhâm Chi Giới cái kia trông mắt thâm tình ôn nhu .

Thật là hoang đường cực kỳ! Nàng thế nhưng sẽ nghĩ tới hắn? Hắn là người của Khuyết Lạc , căn bản không có thể giúp nàng, không thể nào, một ngàn một vạn đều không thể nào.

“Mở hai mắt ra, nữ nhân.” Khuyết Lạc hắn căn bản không cần đi cưỡng bạo một nữ nhân, huống chi khuôn mặt này phẳng phất ra tất cả ủy khuất thì làm sao khiến hắn có lạc thú? Coi như gương mặt này rất đẹp, cũng làm hắn kiềm không nổi “Tính thú” , đáng tiếc nữ nhân này tựa hồ không bao giờ hiểu rõ điểm này, thật coi hắn là bụng đói ăn quàng?

Thành thật mà nói, hắn thà đem nàng bán bán đi, cũng tốt hơn là cứng ngắc nằm trong lòng hắn quơ chân múa tay, hắn cũng không có muốn ngược đãi hành hạ.

Lam lăng chậm rãi mở ra con ngươi, chợt nhìn thấy chẳng biết lúc nào Nhâm Chi Giới đã vào nhà. Nàng hơi sững sờ, bộ dáng mình vào giờ phút này chật vật như vậy vì bị hắn thấy mà cảm thấy một cổ thống khổ cùng khó chịu trước nay chưa có, hơn nữa thấy song con ngươi tình đời phẳng phất mắt lạnh đang nhìn đem nàng trần truồng thu vào đáy mắt, nàng xấu hổ đến cơ hồ muốn thét chói tai.

Khuyết Lạc ở trong ánh mắt của nàng phát hiện từng tia khác lạ, quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy Nhâm Chi Giới, ý muốn chơi bởi vừa mới hạ xuống giờ lại trở dậy.

“Nha, cậu đã về rồi.” Khuyết Lạc mặt mỉm cười hướng hắn lên tiếng chào hỏi, “Có muốn hay không gia nhập cùng chúng ta? Mới đang muốn bắt đầu đây.”

“Thiếu chủ, anh nên vào phòng.” Nhâm Chi Giới mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ một cái, cố ý coi thường trong mắt Lam Lăng tựa hồ mang theo vẻ mặt nhờ giúp đỡ, lướt qua bọn họ liền muốn đi lên lầu.

“Đợi đã, Chi Giới.” Khuyết Lạc lười biếng đứng dậy, cũng không thèm nhìn tới nữ nhân đang nằm trên mặt đất chật vật, quần áo xốc xếch một cái, “Thay ta mang nàng tới gian phòng đi.”

Nhâm Chi Giới bởi vì những lời này mà con mắt quay về, Khuyết Lạc hẳn chơi nữ nhân khi nào lại muốn hẳn giúp qua?

“Cậu không phải nói ta cũng nên tiến gian phòng sao? Làm phiền cậu đem nàng mang theo đi, ta trước muốn đi bơi, không thành vấn đề chứ?” Khuyết Lạc thấy hẳn trên mặt không hiểu, tự động giải thích mấy câu.

Nhâm Chi Giới nhìn hẳn một cái, gật đầu một cái, đang muốn đưa tay đem Lam Lăng đỡ dậy, nàng lại đem hẳn đẩy ra, hai tay nắm chắc y phục đã rách nát che giấu thân thể, cước bộ không vững mà cũng tựa như bay xông lên lầu đi.

Nhìn bóng lưng của nàng, Nhâm Chi Giới hơi nhú lông mày, bắt quá qua trong giây lát hẳn liền thu hồi không có cảm xúc, đưa mắt rơi vào trên người Khuyết Lạc.

“Nàng đã tự mình vào phòng, còn có những thứ khác giao phó không? Thiếu chủ.”

“Đương nhiên là có.” Khuyết Lạc hai tay bắt chéo ở trước ngực, thanh thần nhìn hẳn, “Nhân lúc ta bơi lội trong khoảng thời gian này, dạy nàng thể nào hầu hạ một người đàn ông, đừng cứ mãi cùng ta quyền đâm cước đá, cậu biết tính nhẫn nại của ta không tốt lắm.”

“Tôi biết, tôi sẽ thuyết phục nàng nghe lời, chỉ bất quá. Không phải là quá dễ dàng.”

“Thật không được, ta nói rồi có thể đem nàng bán đi. Bất quá, này còn phải tìm một kỹ viện chịu bỏ ra một trăm ngàn Đô-la mua nàng.” Khuyết Lạc mỉm cười phát phát tay, bước chân nhẹ nhàng hướng hồ bơi ngoài phòng đi tới.

Nhâm Chi Giới ở trước cửa phòng Lam Lăng gõ mấy cái nhưng không có đáp lại, bên trong tĩnh lặng một chút thanh âm cũng không có.

“Mở cửa, tôi biết cô ở đây bên trong. Nếu không mở cửa, vậy thì tôi cũng không cần tôn trọng cô thêm, về sau tôi liền tự mình dùng chìa khóa tiến vào.”

Nhâm Chi Giới lời nói vừa dứt, cửa phòng liền mở ra, Lam Lăng đã thay một y phục khác, đem mình làm hết sức bao bọc gió thổi cũng không lọt, giống như nữ thần tôn quý đứng ở cạnh cửa, tràn đầy địch ý trừng mắt nhìn hẳn.

“Có chuyện?” Nàng lãnh mạc giống như băng.

“Tôi mang thuốc đến.”

“Làm cái gì?”

“Cô bị thương.”

“Không có.”

“Tôi nhìn thấy, không mau bôi thuốc, về sau sẽ để lại sẹo.”

“Đó là chuyện của tôi.”

“Là chuyện của cô, cho nên, tùy cô muốn hay là không muốn.”

Nàng nhìn chằm chằm hẳn, thật lâu không nói, muốn cao ngạo cự tuyệt, lại không muốn vào giờ phút này thấy hẳn lại quay đầu rời đi. Nàng không thể phủ nhận mình muốn nhìn thấy hẳn, hơn nữa trải qua chuyện vừa rồi, nàng là cỡ nào mong chờ hẳn có thể đưa ra hai cánh tay ôm lấy nàng.

Nhưng đây chỉ là một suy nghĩ xa vời, nàng biết, hẳn căn bản sẽ không giúp nàng tránh ra Khuyết Lạc——Thiếu chủ của hẳn.

“Tôi có một câu nói muốn hỏi anh.” Lam Lăng đột nhiên lấy dũng khí nhìn hần.

Coi như là mơ tưởng đi, nàng cũng không nguyện buông tha ột chút xíu hi vọng.

Nhâm Chi Giới như có điều suy nghĩ nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Hỏi đi.”

“Anh. Có hay không một chút yêu thích tôi?”

4. Chương 4

Đôi mắt xinh đẹp như có liệt hỏa phát ra, một đầu tóc dài tỏa sáng đen nhánh giống như thác nước dưới ánh trăng làm người ta mê muội , kia dung nhan béo mập trắng nõn không chút tỳ vết mà chu cánh môi, vẻ đẹp của nàng cùng ánh sáng khắp nơi giờ phút này làm cho Nhâm Chi Giới phải nín thở.

Nàng con người mang theo nồng đậm mong đợi, hoặc như là đối với hần muốn nói cái gì; nàng đôi môi hé mở, giống như là muốn mời hần thăm hỏi.

Nhâm Chi Giới mắt nhìn xuống nàng hồi lâu, mới nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

“Anh không thích tôi? Một chút xíu cũng không có?” Lam Lăng đầy thất vọng, cũng cảm thấy đau lòng.

“Không có.” Hần lạnh lùng nói.

“Anh nói láo! Con mắt của anh rõ ràng không phải nói lên như vậy, tôi tin tưởng anh là có một chút xíu yêu thích tôi , nếu không, ngày đó anh sẽ không ôm, hôn tôi.”

“Đó là trừng phạt, thật không ngờ cô lại đem nó làm thành chuyện tôi đối với cô có quyền luyện.” Nhâm Chi Giới cười khê cất dứt hy vọng của nàng, cũng giống như giấu cột nàng tự mình đa tình cùng tự cho là đúng.

Hần rất ít cười, nụ cười này lại làm nàng cảm thấy chói mắt khó chịu. Nàng ngửa lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vốn là nàng cao gầy nên còn chưa kịp đến cằm của hần, liền tỏ ra suy yếu cùng bất lực.

“Tôi không tin.”

“Đó là chuyện của cô.” Nhâm Chi Giới con mắt lóe ra hào quang. Nàng ở gần như vậy, gần như thế khiến cho hần muốn một thanh kéo nàng vào ngực, hảo hảo thưởng thức nàng.

“Tôi muốn anh chứng minh cho ta xem.” Lam Lăng hai tay chủ động quấn lên cổ của hần, đem thân thể mềm mại gần sát lồng ngực rộng rãi cứng cỏi của hần, bình tĩnh nhìn hần đầy vẻ khiêu khích.

“Không cần thiết.” Hần kéo xuống hai tay của nàng.

Tay của nàng lại quấn quanh mạnh hơn, không hề có ý muốn để cho hần có đẩy ra cơ hội của nàng. Môi nàng ầm ập chạm lên hần, không dễ dàng lăm nhưng lại hết sức cố gắng muốn lấy lòng hần.

Nụ hôn của nàng không lưu loát làm cho người khác đau lòng, rồi lại ngoài ý muốn làm hần toàn thân cao thấp cũng nổi lên phản ứng. Thân thể của hần khát vọng nàng, tim của hần cũng khát vọng nàng, có bao nhiêu thời gian như vậy hần đều muốn tất cả đều dừng vào giây phút này, để cho hần có thể không cố kỵ chút nào hảo hảo ôm nàng.

Không có được xứng đáng đáp lại, Lam Lăng thất bại muốn khóc, nàng dừng lại nụ hôn, lẳng lặng tựa vào trước ngực hần, chỉ có thể cảm giác được nhiệt độ cùng lồng ngực phập phồng không dứt của hần. Hần không có giống như ngày đó một dạng hôn nàng, ôm nàng, chẳng qua là nhìn nàng cười châm biếm.

“Anh thật không thích tôi?” Nàng tảng ra âm mang theo bao nhiêu mất mát.

“Người cô nên câu dẫn là Khuyết Lạc, không phải tôi!”

Câu dẫn? Hần nói nàng câu dẫn hần?

Đó! Không sai, nàng là đang câu dẫn hắn, nàng thà đem lần đầu tiên của mình tặng cho người đàn ông này, mà không phải cho người đàn ông thô bạo như dã thú kia!

“Muốn đem thân thể cho hắn, tôi thà hiện tại cho anh.” Nàng những lời này nói xong lại kẻ thở dài.

Thân thể hắn rõ ràng cứng đờ, tiếp liền đem nàng mạnh mẽ đẩy ra.

“Không nên nói bậy nói bạ.” Nhâm Chi Giới quay đầu muốn đi, Lam Lăng liền đi theo sát phía sau đem hắn ôm lấy.

“Tôi nói chính là thật, nếu như không có lựa chọn nào khác, tôi thà muốn anh chứ không muốn hắn, anh không cần đem tôi giao cho hắn, được không? Tôi không muốn cùng hắn, chỉ có anh mới có thể giúp tôi.”

Chỉ có anh mới có thể giúp tôi! Những lời này làm cho Nhâm Chi Giới tâm bỗng dưng lạnh lẽo, nhớ lại tình cảnh của nàng, liền nghĩ đến bản thân mình có giá trị lợi dụng, hắn cơ hồ nên tự giấu mấy giây nhịp tim vừa rồi.

Hắn lần nữa lãnh mạc đẩy ra nàng, vô tình liếc nhìn nàng một cái, “Tôi sẽ không giúp cô.”

“Anh.” Nàng khổ sở nhìn của hắn, muốn nhìn rõ lòng của hắn. Nàng thấp như vậy hạ thanh cầu xin hắn, hắn lại còn không có một chút cảm động?

“Nếu như cô nghĩ muốn bình an vô sự, thì hãy diễn cho tốt vai trò tình nhân của Nguyệt Lạc, nếu không cô chỉ có cách bị bán vào kỹ viện.”

Thấy hắn xoay người rời đi, Lam Lăng vừa tức vừa vội, đưa tay kéo tay áo của hắn, “Anh. thật muốn đem tôi giao cho dã thú kia?”

“Có thể làm tình nhân của hắn là ước mơ của bao nhiêu nữ nhân.”

“Tôi không phải là những nữ nhân kia! Tôi cũng vậy không cần làm tình nhân của hắn!”

“Đáng tiếc cô bị bán ở chợ đen chờ người ta ta ra giá mua về, cũng không có lựa chọn nào khác. Nguyệt Lạc là người mua cô, trừ phi anh ta muốn thả cô đi, nếu không cô chỉ có thể cả đời đi theo anh ta, là nữ nhân thông minh, cũng hiểu điều này.”

“Thay vì như vậy, tôi không bằng đi tìm chết.” Lam Lăng cắn chặt môi, lần đầu tiên cảm thấy thật sự tuyệt vọng.

“Nếu như đó là lựa chọn của cô, tôi cũng vậy không xen vào, bất quá, muốn chết cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, bởi vì trừ phi Nguyệt Lạc không nhớ đến cô, nếu không tôi sẽ dùng hết tất cả lực lượng ngăn cản cô.”

“Nguyệt Lạc, Nguyệt Lạc, anh là chó nhà hắn sao? Chỉ cần hắn gọi anh đi hướng đông anh liền không dám đi tây? Hắn nếu như bảo anh giết người, anh có phải hay không cũng làm theo?” Nàng kích động gầm lên.

“Không sai, sự thật chính là như thế.” Nhâm Chi Giới mặt không chút thay đổi chịu đựng nàng rống giận.

“Anh. Là kẻ hèn nhất!”

“Tôi là cái gì đều không phải chuyện của Lam tiểu thư cần quan tâm, cô chỉ cần trông nom hảo chính mình là tốt rồi. Không nên quên lời tôi vừa nói..., trừ phi cô thà bị bán vào kỹ viện đi làm nữ nhân mua vui cho đàn ông.” Nhâm Chi Giới mới xoay người rời đi, liền trông thấy Nguyệt Lạc giống như tựa tại ngoài cửa phòng xem kịch vui, không khỏi nâng lông mày.

Hắn tới đã bao lâu? Lại nghe bọn họ nói bao nhiêu chuyện?

Hắn sơ suất quá, thậm chí ngay cả tiếng bước chân Nguyệt Lạc lên lầu cũng không nhận ra được, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ, bị nữ nhân này làm ất đi lý trí.

“Như thế nào? Làm xong sao?” Nguyệt Lạc trên người chỉ mặc một món quần cụt, trên cổ khoác một cái khăn lông, mới vừa bơi lội trở về da thịt còn dính những hạt nước nhỏ, thoát nhìn rất ung dung, có khí chất làm người ta yêu thích và ngưỡng mộ.

Hết lần này tới lần khác Khuyết Lạc cũng không phải là người lương thiện, tính khí không tốt, tính nhẫn nại kém, trên người khí chất thông dong chẳng qua là hấn dùng để xã giao ở các bữa tiệc che đậy bản chất thật của mình, không phải là cố ý giả vờ, mà là trời sanh như thế, nếu thường tiếp xúc với con người của hấn liền sẽ biết nụ cười mê hoặc của hấn thật ra luôn mang theo từng tia một hơi thở tà ác.

Nhâm Chi Giới nhìn hấn một cái, không có gật đầu cũng không có lắc đầu, chẳng qua là đứng ở nơi đó.

“Cậu có lời gì nói với ta?” Khuyết Lạc híp lại ánh mắt, hỏi thăm nói.

“Không có.”

“Cậu đối với cô ta có hứng thú?”

Nhâm Chi Giới lại liếc hấn một cái, “Không có.”

“Một chút hứng thú cũng không có?” Khuyết Lạc trong mắt mang theo ý cười nhìn Lam Lăng, “Nếu như cậu thích, ta có thể lấy tặng cho, ta nói thật.”

Cùng giành một nữ nhân? Khuyết Lạc lại muốn trù tính hấn. Nhâm Chi Giới lông mi giương lên, đột nhiên có chút chán ghét trò chơi như vậy.

“Tôi thật một chút hứng thú cũng không có, Thiếu chủ thích xin hưởng dụng là được, tôi đi xuống lầu.”

“Ta không ngại nếu cậu ở đây quan sát, Chi Giới.” Khuyết Lạc hai tay bắt chéo khoanh ở trước ngực, mỉm cười đối Nhâm Chi Giới đang đi xuống lầu nói.

Đáp lại hấn, dĩ nhiên là một phòng yên lặng.

“Anh thật rất biến thái.” Lam Lăng lạnh lùng nhìn chăm chú vào Khuyết Lạc đang đứng ở cửa phòng cười mặt đầy đắc ý, đối với lời nói của hấn sắp không chịu nổi.

Hấn thế nhưng muốn mời Nhâm Chi Giới ở lại xem hấn cùng nàng ân ái? Hấn nhất định là có bệnh!

“Chú ý cách dùng từ của cô.” Khuyết Lạc ngoái đầu nhìn lại, thần sắc trở nên lạnh lẽo, cùng một khắc trước chuyện trò vui vẻ khác nhau rất lớn.

“Anh có thể cấm tôi như thế nào? Giết? Cường bạo tôi?” Lam Lăng khinh thường hừ lạnh, “Dù sao bất kể tôi thế nào hai thứ này anh cũng sẽ làm.”

“Cô thật là không sợ chết.” Khuyết Lạc đến gần nàng, một thanh kéo qua mái tóc dài của nàng lượn quanh trên đầu ngón tay, “Nếu không phải là cô còn có chút giá trị thân xác, nếu không tôi thật sẽ tại chỗ bóp chết cô.”

“Giết người nhưng là phải ngồi tù.”

“Người cha vĩ đại của ta sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để cho ta hảo hảo thoát khỏi tù tội, ta một chút cũng không lo lắng việc này, ngược lại cô phải lo lắng cho chính mình, không có một người nào, không có một nam nhân nào chịu được nữ nhân của mình thả bị đem thân thể ột người đàn ông khác cũng không cần cho hấn, người nghĩ sao?”

“Anh. Cũng nghe được rồi?”

“Cô rống lớn tiếng như vậy, ta không nghe cũng không được.” Khuyết Lạc cười mỉa một tiếng, “Cô thích Nhâm Chi Giới nhiều hơn ta, phải không?”

Lam Lăng bị cái nhìn sắc bén sâu trong mắt hấn làm cho hồ đồ, nàng thích Nhâm Chi Giới, hấn đến tột cùng là cao hứng hay là mất hứng? Tại sao nàng một chút cũng không nhìn ra?

“Trả lời vấn đề của ta, nữ nhân.” Khuyết Lạc không nhịn được nâng lên mặt của nàng.

“Chuyện không liên quan anh.”

“Hử?” Khuyết Lạc gương mặt tuần tú để sát vào nàng, tà khí cười một tiếng, “Có phải hay không muốn ta lột sạch quần áo cô mới quan chuyện với ta?”

“Anh. . . .” Nàng tin tưởng hẳn nói sẽ làm, trước đây không lâu ở trên cầu thang hẳn không phải là đối với nàng như vậy sao? Đáng chết!

“Nói, ta muốn nghe lời nói thật.”

Lam Lăng trừng hướng hẳn, vốn là không có ý định đáp lại, nhưng thấy đến khuôn mặt kia cao ngạo hung ác, liền không quản được miệng mình, “Đúng vậy, tôi thích Nhâm Chi Giới, hẳn so với anh đẹp trai hơn, ôn nhu hơn, so với anh biết chăm sóc, biết thương hương tiếc ngọc, tôi dĩ nhiên thích hẳn.”

“Nhưng là hẳn không có tiền như ta, hẳn chẳng qua là cô nhi được Khuyết gia thu dưỡng, Khuyết gia đích hết thảy mọi thứ đều chỉ ở trong tay ta, hẳn thật sự chỉ có hai bàn tay trắng, như vậy, cô có phải hay không còn nói thích hẳn?”

Lam Lăng nhìn Khuyết Lạc, không nghĩ tới hẳn sẽ nói cho nàng biết những thứ này, cái đó Nhâm Chi Giới., là cô nhi Khuyết gia thu dưỡng ? Nàng lại mắng hẳn là một con chó Khuyết gia.

Lão Thiên! Nàng không ngừng tự trách bản thân mà cắn môi, thật hy vọng thu hồi lời nói vừa rồi đối với nam nhân kia

“Có tiền có thế thì như thế nào? Tôi không thiếu!” Nàng hiện tại chỉ muốn đi xuống lầu cùng Nhâm Chi Giới nói xin lỗi, dù không thể mở miệng được, nàng cũng hi vọng cho hẳn biết nàng không phải có ý muốn làm thương tổn hẳn.

“Nữ nhân ngốc, cô chẳng lẽ không biết Khuyết gia là đại phú thương số một số hai HongKong sao? Không chịu làm tình nhân của ta, cô nhất định sẽ hối hận.”

“Làm tình nhân bí mật của anh, người khác vĩnh viễn không biết tới mình? Lam Lăng tôi thật không không có mệnh không đáng giá như vậy.”

“Này đáng giá không là do ta, không phải do cô, ta nhưng đã tốn một trăm ngàn Đô-la ở trên người cô.” Khuyết lạc vô tình hừ lạnh.

“Tôi sẽ trả lại cho người, chỉ cần anh lập tức đưa tôi trở về Đài Loan.”

Khuyết lạc nhíu mày, cười một tiếng, “Nghe khẩu khí của cô, nhà cô hình như rất có tiền sao?”

“Tôi. . . .” Nàng bị hẳn hỏi làm á khẩu không trả lời được, nói đúng cũng không đúng, nói sai cũng không đúng, không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể mềm thanh nói: “Vô luận như thế nào, tôi cũng sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho anh .”

“Ta nói rồi Khuyết Lạc ta không phải là nhà từ thiện, không thể nào chờ cô dùng cả đời tới để trả số tiền kia.” Vừa nói, hẳn lại chuyển đề tài, “Bất quá, ta nhưng có thể có cách khác cô không không cần trả tiền vẫn có thể rời đi”

“Cái gì?” Chỉ cần chịu để nàng đi, bất kể là phương thức gì cũng có thể tiếp nhận.

“Làm tình nhân của ta.”

“Anh. . . .” Lam Lăng giận đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy. Còn tưởng rằng hẳn sẽ nói lên cái phương pháp tốt gì, thì ra là chó không đổi được thoái ẩn người, cuối cùng vẫn là ý muốn này.

“Chớ vội tức giận, trước hết nghe hết lời của ta.”

“Gặp quý! anh còn muốn nói điều gì?”

“Ta muốn nói thật ra thì phương pháp rất đơn giản.”

Từng trận rên rỉ cùng hô hào ở trên không ngừng vang vọng. Đêm chưa sâu, cả tòa trong phòng đã là xuân ý vô biên.

Chương 4.2

Nhâm Chi Giới ngồi ở trước quầy ba, một chén tiếp một chén uống xuống bụng, chấy dạ dày của hẳn cùng tâm của. Hẳn không biết mình đến tột cùng uống xong bao nhiêu rượu, chỉ biết mình tâm đi theo tiếng rên

rỉ từng giọt trên lầu kia mà càng thêm co rút nhanh, cả người tựa như dây cung căng thẳng tùy thời sẽ gãy là một loại.

Sau một tiếng hô hào mãnh liệt trong tiếng thở dốc cùng than nhẹ, đi theo chính là tiếng thủy tinh bể.

Nhâm Chi Giới trong tay nắm ly rượu mạnh đến bể, mảnh vụn quệt làm bị thương, không tới mấy giây, trên tay hắn đã máu tươi lan đầy.

“Ông trời! Nhâm Chi Giới, anh ở đây làm cái quái gì!” Vừa mua đồ trở về Quan Vũ Điệp vừa nhìn thấy vết thương trên tay hắn, liên tục không ngừng bỏ lại bao lớn bao nhỏ trong tay chạy như bay hướng hắn, gấp gấp nâng tay của hắn, cất giọng hô: “Cao thẩm! Cao thẩm!”

Nhâm Chi Giới rút về tay, nhàn nhạt nói: “Đừng kêu rồi, bà ấy hôm nay nghỉ phép.”

“Nghỉ phép? Trùng hợp như thế!” Quan Vũ Điệp khẩn trương đến mày nhíu lại chung một chỗ, “Hộp cấp cứu đâu? Vết thương của anh phải mau xử lý.”

“Vết thương nhỏ mà thôi, không có gì đáng ngại.” Nhâm Chi Giới từ miệng túi lấy ra một cái khăn tay tùy ý lau ở trên tay, lại duỗi thân tay đi lấy rượu.

“Đừng uống nữa.” Quan Vũ Điệp cầm lấy chai rượu đem nó giấu ra phía sau. Cả phòng khách đều là mùi rượu, trời mới biết hắn uống bao nhiêu?” Anh nếu như không muốn cho em thay anh xử lý vết thương, ít nhất phải đến bệnh viện một chuyến, được không? Nếu như có mảnh vụn không cẩn thận ở lại trong vết thương sẽ nguy .”

“Anh nói rồi không có gì đáng ngại, đưa rượu cho anh.” Nhâm Chi Giới đứng dậy muốn lấy chai rượu phía sau nàng, tay hướng nàng ngang lưng tìm kiếm, nàng không thuận theo né tránh.

Tránh qua tránh lại, hai người cước bộ mất thăng bằng, song song hướng ghé sa lon bên cạnh ngã xuống.

“A!” Quan Vũ Điệp lên tiếng kinh hô, chai rượu từ trên tay rơi xuống, tại chỗ bể đầy đất.

“Em đem rượu của anh phá hủy.” Nhâm Chi Giới thân thể đè ở trên người nàng, từng cái tế bào cũng có thể cảm giác được phía dưới đường cong mềm mại phập phồng, dục hỏa chìm giữ tại trong cơ thể đã lâu trong phút chốc bị thiêu đốt.

“Nhâm Chi Giới.” Nàng đưa tay muốn đẩy ra hắn, hắn lại cũng không nhúc nhích nhìn nàng, làm nàng bỗng dưng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Ánh mắt của hắn trở nên vẫn đục sương mù, rượu còn cùng với thanh âm mây mưa trên lầu khiến cho hắn dục hỏa càng không thể thu hồi, mà trước mắt nhuyễn ngọc ôn hương hắn khước từ không được, cũng không muốn khước từ.

Nữ nhân này thương hắn không phải sao? Thật yêu hắn, thật lâu, thật lâu, nếu nàng thương hắn, hắn tại sao không thể ôm nàng, muốn nàng?

“Anh muốn ôm em, Quan Vũ điệp.” Vừa nói, cũng không đợi nàng đáp ứng, hắn lửa nóng đã nhiệt liệt đặt lên môi nàng, một đường triển miên xuống, bàn tay thăm dò vào cổ áo của nàng, cởi ra áo ngực của nàng, bởi vì bị hắn nhiệt liệt xoa bóp mà đứng thẳng.

“Nhâm Chi Giới.” Nàng thở gấp không ngừng, toàn thân giống như là bị ném đến trong lò lửa nóng rực, mỗi cái hôn của hắn, một cái đụng vào như sắt kìm một loại, khổng chế linh hồn của nàng cùng thân thể.

Cúi đầu liếm xuống đến phần dưới bụng của nàng đúng ngay quần nhỏ mỏng mềm mại che đầy chỗ tư mật rung động, Nhâm Chi Giới không thể chờ đợi được nữa kéo quần của nàng, đem bàn tay dò xét đi vào, vuốt ve bắp đùi trắng nõn của nàng, tiếp liền xoa nắn hoa tâm yếu ớt kia.

Quan Vũ Điệp khẽ rên lên tiếng, muốn đưa tay chặn lại chỗ mang đến nóng rang cùng ngọn lửa, thân thể lại không tự chủ được càng thêm nghênh hướng hắn.

Nàng tại sao muốn cự tuyệt đây? Ngày nay nàng chờ thật lâu, Nhâm Chi Giới rốt cục cũng chịu ôm nàng, yêu nàng, nàng tại sao muốn kháng cự?

Không, nàng không cần kháng cự, bởi vì nàng thương hắn, hắn muốn, nàng liền cho hắn.

Nàng than nhẹ thở gấp không ngừng kích thích giác quan Nhâm Chi Giới, hắn cúi đầu liếm trên hai ngực đầy da phơi bày bên ngoài của nàng, bàn tay gia tốc thăm dò vào bên trong nàng mà mãnh liệt kéo ra đưa vào.

Quan Vũ Điệp không nhịn được hắn trêu chọc như vậy, một tiếng tiếp một tiếng hô hào từ miệng tràn ra, hai tay của nàng thật chặt treo ở bờ vai của hắn, cùng hắn càng thêm gần sát.

“Em yêu anh, Nhâm Chi Giới.” Trên y phục người nàng đã bị hắn kéo hết, làn váy cũng bị hắn trêu chọc vén lớn trên đùi, cơ hồ cùng trần truồng không khác.

Nhâm Chi Giới nghe vậy nhìn nàng, nhưng không có dừng lại động tác, lúc nàng đạt tới cao trào, đồng thời hắn cởi quần nhất cử thẳng tiến vào nàng.

“A!” Nàng khóc hô lên thanh âm, hai chân thật chặt quấn lên hông của hắn.

Giống như nguồn nhiệt chôn giấu ngàn vạn năm trong nháy mắt mà nổ tung, theo hắn cuồng liệt dẫm mãnh liệt đẩy đưa, đầu ngón tay của nàng thật sâu lâm vào lưng của hắn, cùng nhau lần nữa bay lên thiên đường tình dục.

Khuyết lạc vào phòng làm việc một hồi lâu rồi, lại thấy Nhâm Chi Giới nhìn văn kiện trên bàn làm việc không ngừng đầu lên, không chút nào phát hiện hắn đến. Vốn là muốn nhìn hắn đến khi nào mới có thể phát hiện mình tồn tại, bất quá, ở năm phút đồng hồ sau, Khuyết Lạc đã bắt đầu không nhịn được.

“E hèm.” Khuyết Lạc cố ý ho nhẹ thanh âm, rốt cục thuận lợi đưa tới chú ý của Nhâm Chi Giới.

“Thiếu chủ? Anh tới khi nào?” Nhâm Chi Giới nghe tiếng giương mắt, đứng lên đi về phía hắn, trong vẻ mặt không nhìn ra từng tia một khác thường nào.

” Làm việc?” Khuyết lạc sờ sờ cằm, mặt quỷ quyết nhìn hắn, “hay là còn muốn nữ nhân?”

Không có thói quen nói láo cũng không thói quen ở trước mặt người Khuyết gia biện hộ, Nhâm Chi Giới lựa chọn trầm mặc mà chống đỡ.

“Cậu thật sự muốn tiếp nhận thiên kim tiểu thư Quan Vũ Điệp? Cho ta nhắc nhở cậu một câu, nàng cũng không phải là nữ nhân tùy tiện vui đùa một chút.”

Nhâm Chi Giới nhìn Khuyết Lạc một cái, vẫn là không lên tiếng.

Hắn dĩ nhiên biết Quan Vũ Điệp không phải nữ nhân có thể vui đùa một chút, nếu không theo trình độ nàng quấn hắn, hắn cùng với nàng đã sớm phát sinh quan hệ, sẽ không chờ đến tối ngày hôm qua.

“Hối hận?” Khuyết Lạc hiểu rõ tựa như liếc hắn một cái, “Say rượu mất lý trí, cậu không nên uống nhiều rượu như vậy.”

“Vũ Điệp là một cô gái tốt.” Chẳng qua là không phải là hắn muốn nữ nhân.

“Đó, ý của cậu là cũng không phải là không muốn kết hôn nàng đi?”

“Chi Giới không có nói như vậy.”

“Nếu như cậu thật thích cô ấy, hôn sự với cô ấy giao cho ta làm, bảo đảm một chút vấn đề cũng không có, như thế nào?”

“Chi Giới cảm ơn Thiếu chủ quan tâm, hôn nhân còn không gấp.”

“Đúng vậy a, không vội, không vội, bất quá. cậu tối hôm qua tốt nhất có các biện pháp phòng hộ, nếu không làm lớn bụng nữ nhi của lão Trần là không gánh hết tội. Đúng rồi, ta đi vào là muốn nói cho cậu biết, buổi trưa ta hẹn Lăng nhi ăn cơm, cậu cùng đi đi.”

Nhâm Chi Giới liếc hắn một cái, “Có chuyện?”

“Không có việc gì, chẳng qua là cùng nữ nhân ở cùng nhau ngồi nói chuyện cũng có chút nhàm chán, cho nên tìm cậu đi cùng cho vui.” Khuyết Lạc cà lơ phát phơ nói.

“Vậy tôi tìm Vũ Điệp cùng đi, cho náo nhiệt chút.”

Khuyết Lạc như có điều suy nghĩ nhìn hắn một cái, gật đầu một cái, “Tùy.”

Hắn đi ra phòng làm việc hồi lâu, Nhâm Chi Giới mới chậm rãi cầm điện thoại lên đánh cho Quan Vũ điệp.

“Chi Giới? anh tìm em?” Giọng nói của nàng có chút vui vẻ.

“Khuyết Lạc tìm chúng ta buổi trưa ăn cơm, có rảnh không?”

“Đương nhiên có rảnh rồi. Em mười hai giờ đến công ty tìm anh, được không?”

“Anh trở về chỗ em.”

“Chỗ em. Ừ, tốt, anh sợ em lạc đường a?” Quan Vũ điệp làm nũng nói.

Nhâm Chi Giới kéo nhẹ khóe miệng, “Anh là sợ em trễ.”

“Em mới không có.”

“Anh còn có chuyện phải xử lý, không nói nhiều.” Hắn đột nhiên cắt đứt lời nàng.

“Ừ, lát gặp.”

“Lát gặp.” Cúp điện thoại, Nhâm Chi Giới đột nhiên cảm thấy mệt mỏi không dứt.

Hắn đến tội cùng đang làm gì? Có cần thiết vì một nữ nhân mà thay mình tìm một nữ nhân khác làm bia đỡ đạn sao?

Đúng vậy, hắn là hối hận, sau khi hắn cơ hồ đem Quan Vũ Điệp nhìn thành Lam Lăng mà kích tình muốn nàng, hắn không thể không hối hận.

Đốt một điếu thuốc, Nhâm Chi Giới hai chân khiêu đặt ở trên bàn làm việc, đắm chìm ở trong nồng nặc sương khói.

Qua nhiều năm như vậy, hắn thật không có một khắc nào như hiện tại một dạng cảm thấy mình tình cảnh bi ai.

Yêu một nữ nhân, lại muốn tự tay đem nàng đưa cho nam nhân khác.

Yêu một nữ nhân, lại không thể danh chánh ngôn thuận mở miệng nói yêu nàng.

Yêu một nữ nhân, lại chỉ có thể ôm, hôn một nữ nhân khác.

Hận chính là, hắn lại tàn nhẫn đem Quan Vũ Điệp vô tội kéo xuống nước.

Trời mới biết lý trí của hắn cùng sự chịu đựng hơn người đã đi đâu mất? Kể từ gặp gỡ nữ nhân kia, hắn cũng không ngừng làm ra chuyện mình hối hận.

Lam Lăng tựa như một ngọn lửa mỹ lệ xinh đẹp, luôn làm hắn không tự chủ được đem lực chú ý cùng ánh mắt khóa trên người nàng.

Đúng vậy, không tự chủ được.

Vậy mà, hắn lại không thể bởi vì nàng mà nhảy vào bẫy của Khuyết Lạc.

Khuyết Lạc giống như là thợ săn tận cùng không buông, mà hắn Nhâm Chi Giới lại là con mồi, buồn cười chính là, hắn ngay cả không biết Khuyết Lạc muốn thử là hắn đối với Khuyết gia đích độ trung thành đến tội cùng như thế nào, còn căn bản chẳng qua là theo thói quen đùa bỡn hắn, lấy trêu chọc hắn tức giận làm mục đích.

Hắn khổ tâm không hiểu nhưng chưa từng mở miệng hỏi qua.

Ở Khuyết gia, hắn thói quen làm người không thích gây sự chú ý, làm một người vô hình, vẫn như thế, chưa bao giờ thay đổi qua, có thể về sau cũng sẽ không thay đổi đi?

Nghĩ tới đây, hẳn lại có chút không xác định.

5. Chương 5

Cortile là một nhà hàng Ý đã có lịch sử tồn tại được hai mươi ba năm, có phòng khách riêng với nóc nhà làm bằng thủy tinh trong suốt, ban ngày ánh sáng mặt trời rực rỡ có thể xuyên vào bên trong phòng, giúp cho bên trong phòng ăn hoa cỏ sinh trưởng tươi tốt, đẹp không sao tả xiết, buổi tối là có thể để ọi người nhìn thấy bầu trời sao bao la, vừa nhìn khái quan được cảnh đêm thần bí. Phối hợp tường gạch La M xung quanh, không khí cả phòng ăn thêm thập phần hữu tình.

Khoát tay Khuyết Lạc đi vào nhà hàng, Lam Lăng cũng không có bởi vì nhà hàng sang trọng cùng lãng mạn mà có một chút vui vẻ.

Làm tình nhân rồi cuộc có những gì tốt đẹp đây? Huống chi nàng làm tình nhân tuyệt không cam tâm tình nguyện, trên mặt miễn cưỡng nụ cười ngay cả chính mình cũng cảm thấy chán ghét vô cùng.

Khi nàng vừa nhìn thấy Nhâm Chi Giới cùng Quan Vũ Điệp ngồi chung thì cảm giác một cổ tức giận bắt đầu đánh úp về phía nàng, cơ hồ khiến nàng muốn quay đầu bỏ đi.

“Tôi hôm qua chúng ta vừa mới ‘ ân ái vô cùng ’, em chắc chưa quên đi? Cho nên xin thu hồi về mặt ghen tương của mình vào, người em nên để ý là anh, không phải là Nhâm Chi Giới.” Khuyết Lạc thấp giọng ở bên tai nàng nhẹ lẩm bẩm, giống như thân mật, nhưng kì thực lại là cảnh cáo.

“Anh không có nói cho tôi biết anh cũng có hẹn Nhâm Chi Giới.”

“Anh chưa nói sao? Thật là xin lỗi, em cũng biết anh là người bận rộn, quên đông quên tây là việc không tránh khỏi, bất quá vấn đề này không trọng yếu, không phải sao? Em chỉ cần an phận phần diễn cho tốt vai trò tình nhân là được rồi, đây là giá cao để trao đổi lấy sự tự do của em, những thứ khác em đều không cần trông nom, cũng không nên xen vào.”

“Anh đến tốt cùng bày thủ đoạn gì?” Tại sao nàng có cảm giác mình sẽ bị kéo vào một vực sâu không đáy mà thấy bất an?

“Anh nói, em không cần phải để ý đến, cũng không nên xen vào.” Khuyết Lạc mỉm cười dắt tay của nàng, ở lòng bàn tay của nàng nhẹ nhàng bóp một cái, tiếp đi về phía trước, tại chỗ hai người đang được phục vụ ngồi xuống.

“Khuyết Lạc, các người rồi cuộc đã tới, em cũng sắp chết đói.” Quan Vũ Điệp cười trách cứ, nhưng là mặt mày lộ ra vui vẻ cùng hạnh phúc lại làm cho người khác không thể coi thường.

“Là lỗi của Khuyết Lạc ta, một lát phát mậy chén bày tỏ áy náy.”

“Lam tiểu thư không phải là sáng sớm đã rời khỏi nhà sao? Các người thế nào hiện tại mới đến?”

Lam Lăng thấy Nhâm Chi Giới thủy chung ở dưới mặt bàn nắm chặt tay Quan Vũ Điệp, lại thấy nàng bộ dáng vô cùng hạnh phúc, ngực đột nhiên một hồi khó chịu, dạ dày cũng bị đảo trộn đến lợi hại.

“Chuyện giữa nam nữ không cần nhất nhất báo cáo với em, Tiểu Điệp Nhi? Em cũng không còn là tiểu cô nương mười ba, mười bốn tuổi, huống chi tới hôm qua âm thanh cũng không nhỏ a, em sẽ không tưởng ta không nghe thấy đi?”

“Khuyết lạc! Anh muốn chết!” Bị thua thiệt vạch mặt như vậy, Quan Vũ Điệp lập tức đỏ mặt, xấu hổ liếc trộm Nhâm Chi Giới một cái.

Bất quá Nhâm Chi Giới chỉ uống rượu, phảng phất bọn họ thảo luận những gì ucnxg không quan tâm

“Chọn món ăn đi, muốn ăn cái gì?” Hẳn đem menu mà nhân viên phục vụ đưa tới đẩy đến trước mặt Khuyết Lạc cùng Lam Lăng, lại bưng rượu lên uống một hớp.

“Bánh gan rán, súp tiểu mạch, vị cay hương tỏi hoa cà, gà hầm oliu, cá salad đậu, cùng bánh ngọt chocolate trắng miệng.” Lam Lăng cũng không thèm nhìn tới thực đơn một cái, liền liên tiếp ghi một chút món điểm tâm ngọt, ghi món ăn xong, nàng cơ hồ lập tức đứng lên, “Em vào trang điểm lại một chút.” (* phù * ta nói thật, dịch mấy cái món ăn không cũng đủ đuối, nói chung chỉ sát nghĩa thôi nhé mọi người, ta cũng chẳng hiểu mấy @@)

“Tôi đi cùng cô.” Quan Vũ điệp mỉm cười đứng dậy đi theo nàng.

“Không cần, tôi nghĩ tôi tự tìm được đường.” Lam Lăng đối với nàng lễ phép cười, cảm ví da cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Quan Vũ Điệp bị Lam Lăng cự tuyệt thẳng thừng như vậy cảm thấy có chút khó chịu, ngồi trở lại chỗ ngồi, trên mặt vẻ mặt có chút không được tự nhiên.

“Đừng để ý, Tiểu Điệp Nhi, nữ nhân của ta tính khí không tốt lắm, cá tính cũng cổ quái, em đừng để ý cô ấy.” Khuyết Lạc giống như huynh trưởng tựa dựa tay vỗ vỗ tay của nàng an ủi.

“Phải không? Vậy cũng thật lạ, anh lại thích nữ nhân cổ quái?”

Khuyết Lạc cười to, nhìn Nhâm Chi Giới một cái, trong lời nói có chút mờ lung: “Chi Giới, ta chợt nhớ đến xe của ta không biết đã lấy chìa khóa ra chưa, cậu thay ta đi xem một chút, ta hảo an tâm.”

“Được.”

Nhâm Chi Giới vừa mới chịu đứng dậy, Quan Vũ Điệp liên tục không ngừng kéo tay hắn lại, năn nỉ nói: “Em đi cùng anh.”

Hắn nhìn nàng, lại nhìn Khuyết Lạc một cái, không có ý định ứng phó.

Khuyết Lạc lập tức cười nói: “Không, em lưu lại với ta, chẳng lẽ em muốn ta một người ở chỗ này ăn không ngồi chờ? Chi Giới chẳng qua là đi một chút, cũng sẽ không chạy mất, em không cần giữ chặt như vậy?”

“Ghét! Khuyết Lạc thôi, đem em nói giống như là côn trùng bám người.” Quan Vũ Điệp không tình nguyện buông tay ra.

Nhâm Chi Giới ngay sau đó như gió một loại rời đi tầm mắt của nàng.

Tại sao nàng cảm thấy bất không được hắn? sau khi cùng hắn lên giường cũng giống vậy, tim của hắn phẳng phất căn bản không ở trên người nàng.

Nàng vẫn biết hắn không muốn cùng nàng kéo dài quan hệ, đem qua chuyện đó xảy ra chẳng qua là do hắn uống rượu quá nhiều sau nhất thời xúc động, nàng có thể lý giải, nhưng, hôm nay hắn tại sao muốn hẹn nàng cùng dùng cơm đây? Còn đích thân trở về biệt thự đón nàng.

“Người đã không nhìn thấy mà em còn nhìn!”

Lấy lại tinh thần, Quan Vũ Điệp về mặt khốn hoặc nhìn về hắn, “Khuyết Lạc, anh nói cho em biết, em là nữ nhân không dễ làm cho người ta yêu thích?”

“Là nam nhân cũng sẽ không thể không thích em.” Khuyết Lạc một câu ứng phó, khéo mắt thỉnh thoảng ngấm ra bên ngoài, giống như là đang tìm cái gì.

“Phải không? Vậy anh tại sao không có thích em?”

“Ta?” Khuyết lạc chỉ mình, cười lớn, “Là em đối với ta không có hứng thú đi? Khuyết gia chúng ta từ trên xuống dưới đều biết mẹ lúc nào cũng quấn lấy Chi Giới, ta cũng không phải là mù.”

“Anh. đáng chết! lại dám cười em!” Quan Vũ điệp bị vạch trần đỏ bừng cả khuôn mặt, hướng trên người hắn rơi xuống một cái đánh.

Đối với nữ nhân thường dùng vẻ mặt che giấu, Khuyết Lạc có thể ứng phó tự nhiên, hắn có hứng thú hay không cũng phải xem tính nhẫn nại của hắn, bất quá, hắn còn là thích nữ nhân biết rõ đạo lý lại khéo léo nghe lời, chỉ có nữ nhân như vậy, hắn mới có hứng thú cười về làm lão bà.

Đáng tiếc, nữ nhân như vậy tựa hồ còn chưa xuất hiện trong cuộc đời hắn.

Nhâm Chi Giới thấy Lam Lăng đang muốn rời khỏi nhà hàng liền cầm lấy cổ tay trắng ngần của nàng, kéo nàng đến một góc, tránh khỏi tầm mắt của mọi người.

“Anh.” Lam Lăng không thể tin được mình thật vất vả mới tìm được cơ hội chạy thoát lại bị người đàn ông này phá hư, giận đến mặt lúc đỏ lúc trắng, không khỏi hường hắc gầm nhẹ, “Anh đáng chết không ở bên cạnh nữ nhân của mình, đuổi theo tôi ra ngoài làm cái gì?”

“Tôi là phụng mệnh làm việc.”

“Phụng mệnh?” Trong lúc bất chợt những lời giễu cợt đến miệng lại bị nuốt trở về, Lam Lăng không hy vọng mình lại dùng ngôn ngữ tổn thương hắc, giọng nói vừa chuyển, lại có vẻ có chút vô lực, “Anh thật không thể đối với tôi mở một con mắt nhắm một con mắt, tha tôi một mạng? Anh thật hi vọng tôi cả đời ở bên cạnh tên dã thú đó? Lòng của anh đến tột cùng là làm từ cái gì? Tăng đá sao? Hay là nó đã hóa đá?”

“Tôi không cho là cô đi theo Khuyết Lạc sẽ không có gì là không tốt, tối hôm qua. Xem ra cô trôi qua cũng không tệ lắm.” Nói vừa xong, Nhâm Chi Giới lập tức hối hận, mình thế nhưng trong lúc vô tình tiết lộ ra đối với nàng có chút hối hận.

“Tôi.” Lam Lăng muốn phản bác, nhưng nghĩ đến Khuyết Lạc tối hôm qua đối với nàng đáng chết thế nào liền tức giận đến nói: “Anh cũng không nên đổ thừa a! Quan Vũ Điệp tiếng quát tháo dục tiên dục tử kia thật là đủ để kinh thiên động đất quỷ thần, công phu của anh nhất định ca tụng ngàn người, mới có thể làm cho nàng như vậy hưởng thụ, ngay cả trở về phòng cũng không kịp.”

Nhâm Chi Giới ánh mắt sáng quắc nhìn nàng một hồi lâu, không muốn biện giải ừm, trên thực tế, hết thảy đều đã xảy ra, hắc không thể phủ nhận, cũng nghĩ không cần thiết.

“Cô là muốn mình làm bộ như không có sao đi trở về chỗ ngồi đâu, hãy để cho tôi cứng rắn lôi kéo cô đi vào? Mau chọn một.”

“Anh không phủ nhận, là thừa nhận?”

“Tôi cùng Vũ Điệp chuyện gì cũng không cần báo cáo với cô đi? Lam tiểu thư.” Nhâm Chi Giới hài hước khỏi môi.

Lam Lăng nhìn hắc, ánh mắt sáng chói lợi vô cùng, thiêu đốt lửa giận cùng lửa ghen, ” Nhâm Chi Giới, tôi sẽ hận anh cả đời.”

“Mời.” Nhâm Chi Giới đưa tay thay nàng mở ra cửa lớn nhà hàng.

“Tay của anh bị sao vậy?” Lam Lăng liếc nhìn tay quán băng trần của hắc, không khỏi trố mắt khỏi lông mày.

“Tối hôm qua quá kịch liệt, không cẩn thận bị thương.” Hắc không thèm để ý cười cười.

“Anh. Thật là đáng kiếp!” Lướt qua hắc, nàng thẳng đi vào phòng ăn, một cổ bực mình ở ngực, thủy chung ở mãi không trôi.

Nàng nếu tự mình đa tình quan tâm người đàn ông này lần nữa thì đúng là quý!

Lam Lăng vừa đi, vừa nói lời thề son sắt tự nhủ.

“Phòng vệ sinh bên trong rất nhiều người sao? Thế nào đi lâu như vậy?” Khuyết Lạc lông mày cũng không giơ lên, tiếp tục cúi đầu dùng cơm, đối phương lại chậm chạp không có trả lời, này mới khiến hắc không thể không ngẩng đầu lên liếc nhìn nàng một cái “Thế nào? Người nào chọc em tức giận sao?”

Cái này biết rõ còn hỏi, xú nam nhân!

Lam Lăng tức giận trừng hắc một cái, cúi đầu dùng cơm, đáp cũng không đáp một câu.

Nhâm Chi Giới sau đó cũng trở về chỗ ngồi, Quan Vũ Điệp nở nụ cười, đưa tay kéo cánh tay của hắc, yếu ớt nói: “Chi Giới, người trở lại, xe đến tột cùng khóa lại không? Em đã thay anh quả trách Khuyết Lạc một trận, bảo anh ấy không được đem khuyết điểm của mình ném cho anh tới dọn dẹp, lần tới xe của anh ấy nếu lần nữa không khóa, liền kêu chính mình tự đi khóa đi.”

“Này không có gì lớn.” Nhâm Chi Giới cười nhạt một tiếng.

Khuyết Lạc nhàn rỗi nói chen vào, “Đúng vậy a, Chi Giới đã nói như vậy, em còn muốn giận dữ”

“Em bắt bình a, người ta Chi Giới dù gì cũng được xưng tụng là em trai anh, Khuyết bá bá đối với anh ấy càng thêm coi trọng, không phải sao?” Quan Vũ Điệp phối hợp nói, một chút cũng không có phát hiện bên cạnh Nhâm Chi Giới sắc mặt trở nên khó coi.

Khuyết Lạc nâng lông mày, cười cười, đối với nàng câu này hiển nhiên cũng không muốn để ý, “Vũ Điệp, món ăn đã lạnh.”

” Món ăn này vốn chính là lạnh , lại muốn lừa em.”

“Quan tiểu thư, người ta dụ dỗ cô là muốn cho cô chút mặt mũi, cô còn không nhanh lên ăn một chút đi, ăn xong rồi tôi muốn nhanh lên lúc này rồi đi thôi.” Lam Lăng giọng nói không tốt lắm chen miệng.

Bị nàng một câu trách móc, Quan Vũ Điệp mặt sụp xuống. Nữ nhân này thần khí cái gì nổi giận? Nếu không phải nàng là tình nhân của Khuyết Lạc, nàng sớm đem ly nước gội đến trên mặt nàng đi.

“Không thích nơi này?” Khuyết lạc cảm thấy buồn cười, nghiêng mặt sang bên nhìn Lam Lăng.

“Chỉ cảm thấy không thoải mái.”

Khuyết Lạc đứng dậy muốn kéo nàng.”Không thoải mái liền gặp bác sĩ đi.”

“Em cơm còn chưa có ăn.” Lam Lăng hất tay của hắn ra, tiếp tục húp súp.

“Khuyết Lạc, anh nơi nào tìm được nữ nhân kỳ quái như vậy ?” Quan Vũ Điệp vẫn còn tức việc khi này, bắt đầu châm chọc.

“Vũ Điệp, không cần nhiều lời.” Nhâm Chi Giới nhẹ khiển trách.

Bị hắn một trách cứ, Quan Vũ Điệp dơ mặt, trong lòng có tất cả ủy khuất, nước mắt trong giây lát xông lên hốc mắt, “Nhưng là em.”

“Em nếu như không muốn ăn, anh đưa em về nhà.”

“Nhâm Chi Giới.”

“Ăn hay không ăn?”

“Ăn.” Quan Vũ Điệp không nói thêm nữa, tâm tình có chút khó chịu, bất quá, Nhâm Chi Giới khó lắm mới hẹn nàng đi ra ngoài ăn cơm, nàng không muốn bị tình huống như vậy làm hư, ủy khuất cũng phải nhịn xuống, bởi vì nàng thích cùng hắn ở chung một chỗ.

Lam Lăng thấy Nhâm Chi Giới đối với Quan Vũ Điệp thái độ không tốt, trong lòng khẽ khá hơn một chút, bất quá dù sao lỗi cũng không phải ở Quan Vũ Điệp, nàng coi như không quá thích nàng, nên cũng không vì vậy mà cười hả hê, vì vậy nàng chẳng qua là không nói lời nào tiếp tục ăn những món ăn trên bàn, cho dù bữa cơm này có khó nuốt bao nhiêu, nàng cũng buộc mình đem toàn bộ nuốt vào bụng đi.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Lam Lăng đem tóc dài đang buộc thả ra, để cho gió đem sợi tóc thổi lên, ở trong không khí lướt nhẹ. Nàng đi ở bên cạnh Khuyết Lạc, không có giống Quan Vũ Điệp một dạng kéo tay bạn trai thật chặt, đối với Khuyết Lạc kia vẻ mặt đùa cợt như có như không cũng vẫn vẹn vẹn là mập mạp môi, lơ đãng.

Đường phố Newyork tản ra loại ánh sáng hào quang riêng biệt như những hạt đã quý, mê hoặc những con người có tâm mềm yếu hướng nó đến gần, sau đó sẽ bị lún xuống thật sâu, không cách nào thoát khỏi.

Đã bao lâu rồi không đi trên trên đường rồi? Nàng hoài niệm mọi thứ ở Đài Loan, cho dù ở nơi ấy cũng có việc không theo ý người, cũng có những toan tính nhân cơ, nhưng đó là nơi nàng sinh ra và lớn lên, hơn nữa ở Đài Loan nàng được tự do , không giống ở chỗ này mang danh nghĩa tình nhân

Tình nhân.

Lam lăng bên mép hiện lên cái cười lạnh, chưa từng nghĩ tới hai chữ này sẽ tồn tại ở trên người nàng

Thật ra thì, không nghĩ tới chuyện ra thành thế này? Lúc đầu nàng bị bắt cóc lên thuyền lén đem qua Newyork , cảnh tưởng nàng chưa bao giờ nghĩ đến?

p/s: * thở dài * mọi người a..... mai ta thi oài, nên tối nay tranh thủ post truyện ọi người, khoảng bốn năm ngày sau ta mới có truyện post trở lại, thế nhưng online thì có thể thường xuyên, để rep của mọi người và ” giải trí ” ý mà. hihi. Mọi người đọc truyện vui vẻ nhé!

Chương 5.2

Bọn họ đi tới bãi đậu xe, tài xế Khuyết Lạc đã chờ ở bên cạnh xe, nàng chợt dừng bước lại, nghĩ thầm, khi nàng lần nữa bước vào chiếc xe kia, liền nhất định sẽ mất đi tự do.

Trong nàng đang do dự mấy giây ngắn ngủn, một tiếng súng to bất ngờ vang lên, phá vỡ không khí tĩnh lặng .

“Cẩn thận!” Nhâm Chi Giới theo bản năng đem Khuyết Lạc đẩy về phía an toàn, một giây sau dùng thân thể chắn cho lam lăng, đem cả người nàng hộ vào trong ngực lần xuống trên mặt đất.

Quan Vũ điệp ngạc nhiên nhìn tính cảnh hất thấy phát sinh trước mắt, tiếng súng đã không hề nữa làm nàng kinh hoàng thất thố, làm cho nàng sửng sờ ở một bên không nhanh chóng tránh ra chính là Nhâm Chi Giới đem Lam Lăng bảo vệ trong ngực. Hắn tại sao có thể như vậy vứt bỏ nàng không để ý đây? Nàng không phải phải nữ nhân của hắn sao! Ở thời điểm nguy hiểm, hắn hộ vào trong ngực cũng không phải nàng. . . .

“Đáng chết! Em còn đứng sững đó làm gì? Mau nằm xuống!” Nhâm Chi Giới hướng chỗ tối phát ra tiếng súng, khước mắt lại thấy Quan Vũ điệp ngu tựa như đứng tại chỗ cũng không nhúc nhích, hắn buông ra Lam Lăng, lần đến bên cạnh Quan Vũ Điệp muốn đem thân thể của nàng kéo xuống.

“Buông tay!” Quan Vũ Điệp đột nhiên tựa như điên hất ra hắn.

“Em lại nổi giận cái gì! Mau ngồi xuống!”

Nhâm Chi giới dùng sức cứng rắn đem nàng kéo đến sau xe tránh né, Quan Vũ Điệp lại tựa như ăn phải mật rắn quyết tâm muốn cùng hắn đối nghịch, khi hắn đang chuyển chú ý phó địch nhân thì lập tức từ bên cạnh chạy ra ngoài.

“Quan Vũ Điệp!” Nhâm Chi Giới hỗn hển rống to, vì bảo vệ nàng, không thể làm gì khác hơn là đuổi theo.

“Không được! Nhâm Chi Giới!” Lam Lăng nhìn hắn đuổi theo, tâm hoảng ý loạn cũng muốn đuổi theo, nhưng bị Khuyết Lạc kéo lấy, nàng không khỏi nổi giận hồi mâu thuẫn hắn, “Buông tôi ra!”

“Em không nên trở thành vật phiền phức cho cậu ấy nữa! một Quan Vũ Điệp đã đủ rồi.”

“Nhưng là tôi không muốn anh ấy chết!” Nàng con người thật chặt khóa tại Nhâm Chi Giới đang đuổi theo Quan Vũ Điệp , cố gắng muốn tránh thoát khỏi tay Khuyết Lạc để đuổi theo.

“Cậu ta sẽ không chết, yên tâm đi.” Khuyết Lạc đem nàng thân thể không ngừng run rẩy ôm vào trong ngực, khẳng định trấn an nói.

Tiếng súng nổi lên bốn phía, Lam Lăng đau lòng thở không kịp, run rẩy đến cơ hồ muốn ngất xỉu, nghĩ đến mấy giây trước hắn không để ý sinh tử đem nàng thật chặt hộ trong ngực, nghĩ đến là nữ nhân được hắn nghĩ đến bảo hộ đầu tiên, nàng liền không cách nào thổ bình thường, nội tâm mãnh liệt xôn xao cùng mê hoặc.

“Tôi không muốn anh ấy chết.” Nàng nhẹ lẩm bẩm một câu, thật chặt nhắm lại hai tròng mắt, nhìn cũng không dám nhìn phía trước một cái.

“Cậu ta sẽ không chết, ta bảo đảm.”

Nàng mở ra con ngươi tìm hắn.”Nếu như anh ấy chết thì sao?”

“Mạng của ta thường cho em.”

“Tôi không cần mạng của anh, tôi chỉ muốn hắc hắc hắc còn sống.” Lần nữa nhắm mắt lại, nàng đau lòng không dứt nói.

Bất kể Nhâm Chi Giới có hay không thuộc về nàng, kia đều không trọng yếu, nàng chính là không muốn hắc chết, không muốn hắc chết.

Quan Vũ Điệp cơ hồ một đường khóc thẳng đến bệnh viện, nhìn Nhâm Chi Giới bị đưa vào phòng giải phẫu, nàng nước mắt càng thêm rơi như mưa, càng không thể thu trở về.

“Đừng khóc nữa, anh ta sẽ không chết.” Lam Lăng cau mày nói.

Lòng của nàng đã đủ rối loạn, mà nữ nhân này, từ khi vừa mới bắt đầu liền không ngừng gây khó khăn cho Nhâm Chi Giới để cho nàng ngay cả cơ hội đến gần hắc cũng không có.

“Cô còn dám nói? Nếu không phải là cô, hắc căn bản sẽ không bị thương!” Quan Vũ Điệp tự trách mình, không phải sai lầm của Nhâm Chi Giới mà lỗi chính là do nữ nhân này ngay từ đầu được hắc bảo hộ.

Nếu không phải vì nữ nhân này, nàng sẽ không tại thời điểm nguy hiểm giống như điên rồi một dạng cùng Nhâm Chi Giới cẩu kính, hắc như thế nào lại bị thương!

“Cô quên anh ta vì đuổi theo cô đi ra ngoài mới bị đạn bắn trúng ? Anh ta liều lĩnh muốn bảo vệ cô, cô lại nói anh ta là bởi vì tôi mới bị thương? Nếu để cho anh ta nghe, không biết sẽ có cảm thấy thế nào.” Lam Lăng nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói.

“Tôi.”

“Nếu không phải là yêu cô, hắc có cần thiết mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng xông ra cứu cô không?” thân đều là nữ nhân, Lam Lăng dĩ nhiên biết Quan Vũ Điệp quan tâm chính là cái gì, tức giận vậy là vì cái gì, nàng nói như vậy chẳng qua là không muốn cho Nhâm Chi Giới thêm phiền toái, nàng mặc dù mặt không thay đổi biểu cảm, nhưng trong lòng lại có chút chua xót.

“Cô nói anh ấy là yêu tôi ?” Quan Vũ Điệp ngẩn người, có chút ngu ngơ, “Nhưng là người anh ấy che chở đầu tiên là cô, không phải tôi!”

“Tôi là tình nhân của Khuyết Lạc, anh ta tự nhiên nên che cho tôi trước.”

“Nhưng là.”

“Không có nhưng là.” Lam Lăng cắt đứt lời của nàng, lưỡi nhát vào lúc này còn phải đi lừa một tình địch.

Nàng xoay người rời đi, bởi vì tâm phiền ý loạn nàng căn bản không cách nào hắc hắc đợi ở chỗ này chờ giải phẫu kết thúc.

Khuyết Lạc đuổi theo, nhẹ nhàng kéo tay của nàng.

“Làm cái gì? Hiện tại không cần diễn trò.” Lam Lăng dùng sức muốn hất ra hắc, nhưng là không có biện pháp làm được.

“Ta là sợ em trốn đi.”

“Anh. Tùy anh, bắt quá mời buông tay tôi ra.”

Khuyết Lạc liền buông tay ra, “Em mới vừa không phải là rất rộng rãi muốn đem Nhâm Chi Giới trao cho người khác rồi? Chẳng lẽ bây giờ lại muốn vì hắc mà thủ tiết?”

“Anh thật rất ghê tởm!” Tại sao nàng trước đó có cảm giác người đàn ông Khuyết Lạc này có điểm gì đó không xấu? Hắc thế nhưng vào lúc này còn có tâm tình chế nhạo nàng, nhìn nàng cười chế giễu? Xem ra độ nhạy bén của nàng đã bọn bắt cóc làm cho trì độn, mới cảm thấy hắc tốt.

“Phải không? Bị em nói như thế, ta thật xấu hổ, không bằng ta cho em một cơ hội đi, như vậy ít nhất có thể chứng minh ta cũng bản tính cũng không quá xấu, như thế nào?”

Nghe vậy, Lam Lăng nheo lại mắt, “Cơ hội gì?”

“Ta để cho em trở về Đài Loan.” Khuyết Lạc cười một tiếng, trong lúc bất chợt hào phóng vô cùng.

“Trở về Đài Loan?” Nàng ngầy ngẩn cả người, nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra hắn sẽ nói như vậy, “Hiện tại?”

“Đúng, lập tức, vé phi cơ, hộ chiếu đều không phải là vấn đề.”

“Tại sao?” Nếu như nàng nhớ không lầm, tối hôm qua hắn còn nàng làm thú vui, cưỡng bách nàng diễn trận đũa giỡn kịch liệt kia, nhưng bây giờ nói muốn thả cho nàng đi? Hắn sẽ lòng tốt như vậy để nàng tự do? Không, nàng một chút cũng không tin.

“Bởi vì đáp án muốn biết đã có, cho nên em có thể đi.”

“Cái gì đáp án?”

Khuyết Lạc đắc ý cười một tiếng, “Nhâm Chi Giới sự thật phản bội ta.”

“Anh nói cái gì?” Lam Lăng khời mào lông mày, kinh người nhìn hắn.

“Em là nữ nhân của ta, cậu ta lại đối với em động tâm, chính là phản bội; ở thời điểm quan trọng cậu ta không có che chở ta, ngược lại che chở em, đây cũng là phản bội, phạm một tội danh thì có thể làm cho cậu ta cút ra khỏi Khuyết gia, vĩnh viễn không về được, em nói là sao?”

“Anh Muốn đem Nhâm Chi Giới đuổi ra khỏi Khuyết gia?”

Khuyết Lạc không phủ nhận cười, “ tám trăm năm trước ta đã muốn làm như vậy .”

“Anh ấy đối với Khuyết gia các người trung thành như vậy, làm sao anh có thể.”

“Trung thành cũng sẽ không để cho ta nửa điểm bị thương.” Khuyết lạc nâng ống tay áo để cho nàng nhìn vết thương đã bôi thuốc nước .

Lam Lăng kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn, phảng phất hắn là quái nhân một loại, hồi lâu mới tìm được đầu lưỡi của mình, mắng: “Anh. Bệnh thần kinh! Anh ấy giờ cũng vào bệnh viện làm giải phẫu rồi, anh còn bắt điểm này không tính là thương tích trách cứ anh ấy không trung tâm? Anh đến tột cùng là nam nhân có tính người hay không?”

“Ta đây vết thương nhỏ nên cũng có thể xem là không bị thương, bất quá tại nơi này.” Khuyết Lạc ấn tim của mình, trừu khởi lông mày như có chuyện lạ nói: “Nhưng là thật sự bị kinh sợ, cậu ta tội không thể tha thứ.”

“Anh.”

“Bất quá, chuyện này không phải chuyện của em, không phải sao? Em đã không còn giá trị lợi dụng, ta lập tức cho người đưa em trở về Đài Loan.”

“Tôi không đi!”

Nàng tại sao có thể vào lúc này bỏ lại Nhâm Chi Giới, để cho hắn rơi vào trên tay kẻ điên mà chết!?

6. Chương 6

“Thật xin lỗi, đều là em không tốt, là lỗi của em.” Quan Vũ Diệp ngồi bên cạnh Nhâm Chi Giới đang nằm khóc đến ầm ỉ, trên mặt tất cả đều là ân hận.

“Anh chỉ là bị thương nhẹ, không có gì đáng ngại, đừng khóc.” Nhâm Chi Giới đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ thân thể đang khóc run rẩy của nàng, đối với nàng, hắn mới cần xin lỗi , bởi vì hắn lừa gạt nàng, cũng lừa gạt chính mình.

Một người đàn ông ở thời điểm nguy cấp nhất nên cứu chính là nữ nhân của mình, mà không phải nữ nhân khác, về điểm này mà nói, hắn thật không xứng làm một người đàn ông.

“Nhưng là trên người anh tất cả đều là máu. . . .” Quan Vũ Điệp nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, đáng thương nhìn hắn, lẩm bẩm nói: “Nếu không phải là em đối với anh quá kính, anh cũng sẽ không bị thương, là lỗi của em, em biết, anh không cần an ủi em nữa.”

“Ai đúng ai sai đều không trọng yếu, quan trọng là anh vẫn còn sống, không phải sao?”

“Anh phạt em đi, muốn phạt thế nào đều được!” Nàng nắm lên tay của hắn đặt tại trên mặt, “Em để cho anh đánh, được không? Em chỉ muốn anh tha thứ cho em, không giận em, anh muốn đánh như thế nào em cũng chịu được, ngàn vạn đừng bảo em rời xa anh.”

Nhâm Chi Giới không nhịn được thở dài, lắc đầu, hắn đem mặt của nàng nâng lên, môi nàng còn màu son nhàn nhạt cùng những giọt lệ mà hôn, “Em cô gái ngốc này, anh nhìn giống như sẽ đánh nữ nhân sao?”

“Nhâm Chi Giới. . . .” Quan Vũ Điệp lo lắng không dứt nhìn hắn, chỉ sợ hắn trách nàng, không muốn nhìn thấy nàng.

Tâm tư của nàng toàn bộ viết ở trên mặt, Nhâm Chi Giới sao có thể không hiểu?

“Anh cũng vậy không có bảo em rời đi anh.” Hắn nói tiếp một câu, không biết là muốn cho nàng an tâm, hay là vì mình đã chết tâm.

Nàng rốt cục cũng mỉm cười, “Anh không trách em?”

“Anh vốn là không trách em, nha đầu ngốc.” Hắn muốn vuốt tóc của nàng, chợt nhớ tới cảm giác hôm đó vuốt ve mái tóc dài đen nhánh của Lam Lăng, tay định ở giữa không trung một hồi lâu, không lâu liền rút về lại.

“Lam Lăng nói anh là yêu em, em vốn là không quá tin tưởng,” nàng đem mặt tựa vào lòng bàn tay Nhâm Chi Giới, cười đến ngọt ngào, “Nhưng em hiện tại đã tin.”

Lam Lăng nói hắn yêu Quan Vũ Điệp? Nhâm Chi Giới vẽ mặt thu lại, cảm thấy tâm giống như bị lưỡi dao sắc bén đâm xuống.

“Anh thật yêu em đến tính mạng cũng có thể hy sinh? Chi Giới?”

Hắn im lặng, nàng giống như cũng không cần đợi hắn trả lời, hai người của mình đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, suy nghĩ hoàn toàn khác nhau, vậy mà, màn này đối với người khác trong mắt xem ra cũng là hạnh phúc, ít nhất ở trong mắt Lam Lăng là như thế.

Tay cầm ở nắm cửa nhẹ nhàng thu về, nàng cảm thấy trong phòng bệnh căn bản không có chỗ cho nàng, xoay người, nàng trở về hướng mình đã đi đến, chỉ cảm thấy một lòng không ngừng bị nhấn chìm xuống, không biết nơi nào là điểm dừng cuối cùng.

Nàng vì hắn lưu lại, buông tha sự tự do trước mắt rốt cuộc là đúng hay sai? Sự lo lắng của nàng cùng tình yêu đối với hắn mà nói đều là dư thừa đi?

Xem ra hắn căn bản không cần nàng, có lẽ đúng như nàng đối với Quan Vũ Điệp nói, hắn ban đầu che chở nàng trước, chỉ là bởi vì nàng là tình nhân của Khuyết Lạc.

Lam Lăng cười khổ, giống như là người mất hồn đi trên đường phố Newyork, hồn nhiên không hay sau lưng có người đi theo nàng, đem nàng hết thấy nhìn ở đáy mắt.

“Ta tra được, những sát thủ kia là do tình nhân trước kia của ta phái tới, mục tiêu không phải là ta, mà là Lăng nhi.” Khuyết lạc hí híp mắt, như không có chuyện gì xảy ra đối với Nhâm Chi Giới nói.

“Phải không? Vậy thì tốt.”

“Cậu không lo lắng?” Khuyết Lạc rất có hứng thú liếc nhìn hắn, “Mặc dù chuyện đã hơn nửa tháng, đầu óc của ta vẫn còn rất thông suốt, cậu lúc ấy hết sức bảo vệ người không phải là ta, mà là nàng.”

“Cô ta là nữ nhân của thiếu chủ, tôi hết sức bảo vệ nàng là chỗ chức trách.”

“Cho nên, nếu như nàng không phải nữ nhân của ta, cậu cũng sẽ không liều chết cứu giúp sao?”

“Đó là dĩ nhiên.”

“Ồ! Cậu đối với ta thật là trung thành a!” Khuyết Lạc cười đi tới trước mặt Nham Chi Giới, bình tĩnh cùng hắn hai mắt nhìn nhau, “Đừng cho ta là người mù, cậu vì một nữ nhân mà phản bội ta, cậu nói, phải bị tội gì?”

“Tôi không có.”

“Cậu có. Cậu đối với nữ nhân của ta động tâm, chính là phản bội.”

“Thiếu chủ hiểu lầm Chi Giới.” Hắn tránh ánh mắt, không có ý định thảo luận cái đề tài này.

Khuyết Lạc ánh mắt lóe lóe, cười một tiếng, “Ta hiểu lầm cậu? Phải không?”

“Chi Giới đối với Lam tiểu thư tuyệt không an phận chi muốn.” (không giữ đúng bốn phận)

“Kể tiếp cậu có phải hay định nói với ta, người cậu yêu là Tiểu Điệp Nhi?” Khuyết Lạc cười lạnh một tiếng, “Cậu nếu thật nói như vậy, Lăng nhi sẽ rất thương tâm, cô ấy vì cậu mà tiếp tục lưu lại làm tình nhân của ta, không trở về Đài Loan vì chỉ sợ ta tổn thương cậu, nghe có hay không một chút xíu cảm động?”

Nghe vậy, Nham Chi Giới không hiểu nhìn hắn, vẻ mặt có chút hơi giao động.

“Ta nói, ta muốn đem cậu đuổi ra khỏi Khuyết gia.” Khuyết Lạc đắc ý tuyên cáo, thấy Nham Chi Giới đột nhiên thay đổi thần sắc, trong lòng của hắn càng thêm vui vẻ.

“Thiếu chủ?”

“Ta là thật tính toán làm như vậy. Nham Chi Giới, Khuyết gia không cần hai người thừa kế, cũng sẽ không có hai người thừa kế, cậu nên hiểu, không phải sao?”

“Chi Giới chưa từng có ý nghĩ muốn cùng Thiếu chủ tranh vị.”

“Vậy cậu ở lại Khuyết gia là vì cái gì? Báo đáp cha ta nắm đó đã thu dưỡng cậu? Quỷ mới tin cậu như vậy cao thượng! cái này có thể đối phó được với cha ta nhưng ta thì không có ngu ngốc như vậy!”

“Thiếu chủ.” Nham Chi Giới hơi nhíu nâng lông mày, đối với những lời lên án như vậy cảm thấy khó chịu, “Chi Giới thật không có bất kỳ không an phận nào.”

Hắn đã đáp ứng Khuyết Văn cả đời ở Khuyết gia báo ân, tận lực phụ tá Khuyết Lạc quản lý cả xí nghiệp Khuyết thị, bởi vì mạng hắn là do Khuyết Văn nhặt về, Khuyết gia là ân tình của hắn coi như dùng cả đời của mình để báo đáp cũng không quá đáng, chưa từng nghĩ tới đòi hỏi Khuyết gia đ một phần một chút nào gia tài.

Hắn thật không nghĩ tới Khuyết Lạc đối với hắn có hiểu lầm sâu như vậy , cho là hắn lưu lại xí nghiệp Khuyết thị là bởi vì nghĩ tại Khuyết Văn sau khi chết chia được một chén súp! (ta giữ nguyên bản conver nhá, hihi. Nghĩa của nó chắc mọi người hiểu)

“Vậy thì rời đi Khuyết gia, rời đi Khuyết thị, chứng minh cho ta xem a!”

“Tôi không thể.”

“Không thể hay là không muốn?” Khuyết Lạc đùa cợt cười, “Khuyết thị dù sao cũng là khối bánh quá lớn , cậu không buông tay được cũng là chuyện đương nhiên, bắt quá, lần này cậu đã không có lựa chọn nào khác.”

“Thiếu chủ.”

“Cậu hôm nay có thể vì một nữ nhân mà phản bội ta, ngày mai cũng có thể vì lợi ích lớn hơn nữa mà phản bội Khuyết gia, Khuyết gia chúng ta cũng không muốn dưỡng hổ vi hoạn (có thể hiểu như câu ‘nuôi ong tay áo’), nên cậu nhất định đi.”

“Tôi không thể, trừ phi lão gia chính miệng muốn tôi rời đi, nếu không tôi sẽ không đi.” Nham Chi Giới nói rõ ràng, đối với Khuyết Lạc vẻ mặt không thay đổi.

Khuyết Lạc cũng không phải là lần đầu tiên đuổi hắn đi, kể từ khi trở lại tiếp nhận xí nghiệp Khuyết thị thì không bao lâu vẫn làm như vậy, nếu không phải là hắn làm cho người ta không thể bắt được điểm yếu, thì căn bản đã hông có thể đợi đến hiện tại.

Chẳng qua là, hấn vẫn cho là Khuyết Lạc thích lấy trêu đùa hấn làm thú vui, cũng không phải là thật lòng muốn đuổi đi hấn, chẳng lẽ là mình phán đoán sai, Khuyết Lạc vẫn coi hấn như tử địch (kẻ thù không đội trời chung), hết thấy sợ hấn chiếm lấy Khuyết gia? Nghĩ đến mình bị người khinh thị như vậy, Nhâm Chi Giới cho dù có bao nhiêu nhẫn nhịn cũng cảm thấy bực mình không dứt.

Người khác nghĩ thế nào hấn bất kể, nhưng nếu như Khuyết Văn cùng Khuyết Lạc nhìn hấn như thế này, hấn cần gì phải lưu lại tự rước lấy nhục đây? Rồi đi Khuyết gia, hấn cũng không phải là sống không nổi, nếu không phải vì báo ân, nếu không phải chính mình miệng đáp ứng Khuyết Văn muốn cả đời làm trâu làm ngựa báo đáp, hấn căn bản không thiếu khuyết thị bất kỳ thứ gì.

“Phải không? Xem ra tin đồn bên ngoài cậu căn bản không đặt Thiếu chủ ta đây ở trong mắt là một chút cũng không sai.” Khuyết Lạc hừ lạnh một tiếng, quay lưng đi.

“Chi Giới ở lại bên cạnh Thiếu chủ là vì bảo vệ Thiếu chủ, phụ tá Thiếu chủ, đây là việc Chi Giới chỉ có thể làm cho Khuyết gia, xin Thiếu chủ không nên làm khó Chi Giới, Chi Giới có thể tuyên thệ, đối với Khuyết thị hết thấy tuyệt không có một điểm ham danh lợi. Tôi hiện tại liền nhìn trời thề ——”

“Không cần.” Khuyết Lạc lười biếng cắt đứt hấn. Nếu là Nhâm Chi Giới thật lập được cái loại thề đó rồi? Hấn nửa đời sau không phải phải mệt mỏi giống như con chó một dạng?

“Thiếu chủ!”

“Sát thủ còn chưa bắt được, Lăng nhi trước hết giao cho cậu, ta muốn trở về Hongkong một chuyến.”

Bất thành linh ra lệnh làm cho Nhâm Chi Giới trầm mặc hồi lâu, biết rõ Khuyết Lạc là có ý đem Lam Lăng giao cho hấn, muốn hấn đi vào cái bẫy mĩ nhân kế, nhưng hấn không còn cách nào cự tuyệt, không phải sao? Bất kể Khuyết Lạc nói gì, trừ việc muốn hấn rời đi Khuyết gia thì việc gì hấn cũng sẽ làm theo.

“Thế nào? Có vấn đề?” Khuyết Lạc hỏi mâu nhìn hấn.

“Không có.”

“Vậy thì tốt, ta hi vọng ta từ Hongkong sau khi trở về, Lăng nhi trên người một cộng lông măng cũng không bị tổn thương, cậu có thể bảo đảm đi?”

“Tôi bảo đảm Lam tiểu thư có thể không bị thương chút nào.”

“Không những bên ngoài không bị thương, mà ngay cả lòng của cô ấy, cậu cũng phải giữ lại cho ta, hiểu không? Ta nhưng không thích ân ái cùng nữ nhân của mình, thế nhưng trong lòng nàng lại nghĩ tới nam nhân khác, vậy thì thật là quá không cho ta mặt mũi.” Nói xong, Khuyết Lạc cũng không quay đầu lại rời đi.

Nụ cười lạnh lùng trên khuôn mặt hấn cứ vờn ở trước mặt Nhâm Chi Giới mãi không đi, lời của hấn cũng cơ hồ mọc rễ tại trong lòng Nhâm Chi Giới.

Chương 6.2

Cánh cửa bị gõ mấy cái, Lam Lăng có chút hốt hoảng trừng mắt nhìn cửa phòng, tiếng gõ bên ngoài khiến nàng cực độ bất an, Khuyết Lạc sau sự kiện thương tích kia liền không có trở lại tìm nàng, Nhâm Chi Giới ở trong bệnh viện càng không thể nào, vì vậy, nàng đã sống thanh tịnh như vậy trôi qua nửa tháng...

“Tôi biết cô đã tỉnh rồi, mở cửa.”

Là Nhâm Chi Giới? Hấn xuất viện? Hấn không sao?

Lam Lăng nghe tiếng cơ hồ muốn đi ra ngoài, nhưng lý trí lập tức đánh bại tình cảm, nàng cố ý đợi về mặt kích động cùng vui sướng trên khuôn mặt bình phục trở lại mới đi ra mở cửa.

“Thay y phục cùng tôi đến công ty.” Nhâm Chi Giới nhìn nàng một cái, đối với việc mình tại bên ngoài cửa đợi lâu cũng không nói một câu, xoay người muốn xuống lầu.

“Đi công ty? Tại sao?”

“Khuyết Lạc trở về Hongkong, bắt đầu từ hôm nay cô nhất định hai bốn trên hai bốn đi theo bên cạnh tôi.” Hấn đưa lưng về phía nàng nhàn nhạt nói.

“Tại sao?”

“Cô đang gặp nguy hiểm, tôi phải bảo vệ cô.”

“Bởi vì tôi là tình nhân của Khuyết Lạc, cho nên anh nhất định hai mươi bốn giờ bảo vệ tôi?”

“Đúng là như thế, còn có vấn đề sao?”

“Tôi không đi.”

“Cô nếu như kiên trì, tôi sẽ tự mình khiêng cô đi.”

“Anh dám?”

“Tôi chỉ là phụng mệnh làm việc, thờ ơ có dám hay không.” Nhâm Chi Giới quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, “Cô chỉ có thời gian năm phút đồng hồ thay quần áo, hi vọng cô chuẩn bị kịp.”

“Tôi nói không đi là không đi, ai cũng không cách nào miễn cưỡng tôi.” Thương thế ở tâm của nàng, hấn cũng không nhìn thấy sao? Nửa tháng không thấy, hấn không quan tâm nàng sao? Nàng vì hấn khóc đến hai con mắt cũng sưng đỏ, nàng vì mình không có dũng khí vào bệnh viện nhìn hấn mà khó chịu, hấn nhưng căn bản không quan tâm.

“Tôi nghe nói là bản thân cô nguyện lưu lại, hiện tại cần gì phải cùng tôi cẩu kính?” Đâm Chi Giới mặt lạnh lùng, mang ánh mắt ý vị chỉ trích nhìn nàng.

“Anh nghe nói? Vậy anh đều đã nghe nói tôi là bởi vì sao lưu lại!”

“Không phải là bởi vì không bỏ được vinh hoa phú quý Khuyết gia? Còn có cái gì?”

“Anh Khuyết Lạc là như thế này nói cho anh, nói tôi ham vinh hoa phú quý?” Lam Lăng giận đến hàm răng run lên, nghĩ hấn như vậy khi dễ mình mà đau lòng.

“Bất kể là cái gì, kia đều không liên quan đến tôi, trách nhiệm của tôi là bảo vệ cô.” Vì để cho hấn hảo hảo bảo vệ nàng, Khuyết Lạc còn cố ý kéo Vũ Điệp mang về Hongkong .

“Tôi là vì anh lưu lại”

Nhâm Chi Giới chợt cắt đứt lời của nàng, “Nên vì hành vi của mình mà muốn nói láo thì có rất nhiều phương thức, không cần đem tôi kéo xuống nước.”

“Anh sớm biết , cũng không tin tôi? Vậy thì anh sợ chết, sợ Khuyết Lạc đem tội danh dụ dỗ nữ nhân của hấn đặt lên trên người, sau đó đem anh đuổi ra Khuyết thị? anh cứ như vậy quan tâm Khuyết thị, cũng như vậy quan tâm nó mang cho anh danh lợi địa vị, cho nên thà làm kẻ hèn nhất, cũng không nguyện ý thừa nhận anh yêu tôi?”

Lam lăng mỗi nói một chữ, tâm Nhâm Chi Giới liền giống bị người dùng kim châm đâm xuống.

Đúng, hấn là hèn nhất, không dám thừa nhận cũng không có thể thừa nhận mình đối với nàng động tâm! Nàng nói cũng không có sai, nếu thật so sánh, hấn so với nàng càng hận chính mình hơn, chỉ là không có người sẽ hiểu.

“Không cần tự mình đa tình, Lam tiểu thư, cô đã là người của Khuyết Lạc, nên an phận làm nữ nhân bên cạnh anh ta, nếu không, ban đầu nên để cho anh ta đưa cô rời đi, trở lại Đài Loan đi.”

“Nếu như tôi còn có cơ hội lựa chọn, tôi sẽ !” Nàng kích động đối với hấn gằm thét, lệ rơi xuống, giống như trân châu rơi lả tả , “Tôi là đầu óc cháy hồng mới có thể vì loại người không có tâm như anh lưu lại! Tôi thật là hối hận vô cùng!”

“Mau thay quần áo, tôi ở dưới lầu chờ cô.” Nhâm Chi Giới hờ hững .

Nàng oán, hận, tâm thương thế của nàng, nỗi thống khổ của nàng. Tất cả đều không liên quan chuyện của hấn, hấn không muốn trông nom, cũng không xen vào.

“Nhâm Chi Giới! Anh rõ ràng yêu tôi cũng không dám thừa nhận, anh là hèn nhát!” Lam Lăng đuổi theo đi ra hướng về phía bóng lưng của hấn rống giận, tâm tình kích động đến thiếu chút nữa ngất xỉu, nếu không phải là nàng chống đỡ lan can thang lầu, nhất định sẽ cứ như vậy rớt xuống lầu.

Vì mới bình phục đột nhiên tức giận làm cho khó chịu, nàng phủ ở ngực, chậm rãi ngồi dưới đất thở không được, mặc cho nước mắt chảy xuống mặt.

Hắn cứ như vậy cũng không quay đầu lại đi xuống lầu rồi? nam nhân đáng chết! Nàng vì hấn chảy nhiều lệ như vậy, hấn lại tuyệt không động dung! (mặt không thay đổi)

Hình ảnh trong bệnh viện hấn vượt khuôn mặt nhỏ nhắn Quan Vũ đập lại bắt đầu ở trong đầu nàng chiếu phim, hấn đối với Quan Vũ đập ôn nhu trìu mến như vậy, lại đối với nàng lãnh mạc vô tình.

Nàng cho là hấn là yêu nàng, nàng thật nghĩ như vậy, nếu không, nàng cần gì vì hấn lưu lại? Nàng cần gì quan tâm hấn sống hay chết?

Nhưng là, đều do nàng đa tình.

Coi như hấn không thương nàng, nàng vẫn còn thật sâu yêu hấn.

Cước bộ xuống lầu xoay trở về, Nhâm Chi Giới nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, thấy nàng nhắm con ngươi thở dốc, thống khổ cau mày, tim của hấn bị bóp chặt, cuối cùng vẫn khắc chế không được đối với nàng quan tâm, khom người đem nàng ôm lấy.

“Thả tôi xuống.” Nàng suy yếu giây giụa, không cần mở mắt cũng biết là hấn, bởi vì bắt đầu từ ngày đó khi hấn ôm qua nàng thì hơi thở của hấn đã lưu mãi trong đầu nàng.

“Cô nóng rần lên rồi.” Đụng phải da thịt của nàng, mới biết nàng thân thể nóng bỏng gay gắt, Nhâm Chi Giới nhú nhú mày, theo bản năng đem nàng ôm chặt hơn.

“Tôi là phát sốt, không phải là nóng rần lên.” Nàng cười lạnh một tiếng, lại đột nhiên đang lúc cảm thấy khó thở , thở gấp càng lợi hại hơn.

“Kiên nhẫn một chút, tôi lập tức đưa cô đi bệnh viện.” Cúi đầu nhìn thấy nàng trên dung nhan tái nhợt đầy nước mắt, khiến cho hấn cơ hồ không nhận được muốn thay nàng hôn lên.

Ôm nàng, Nhâm Chi Giới cước bộ thật nhanh hướng nhà để xe đi, đem nàng ngồi lên ghế phụ bên cạnh, khởi động xe liền thẳng hướng bệnh viện gần đây.

Nàng đến tốt cùng bị bệnh bao lâu? Tại sao Khuyết Lạc không nói cho hấn biết? Chẳng lẽ căn bản không có người phát hiện nàng bị bệnh sao? Khuyết Lạc mặc dù không đến nỗi đối với nữ nhân ôn nhu chăm sóc, nhưng tuyệt đối sẽ không bàng quan trước nữ nhân ngã bệnh mà không nghe thấy không hỏi, hấn đến tốt cùng đang làm cái gì?

Đáng chết! Nếu như mới vừa rồi hấn không trở lại nhìn nàng. Nghĩ đến bản thân khinh thường cùng sơ suất, hấn liền không nhận được tức giận.

Tức giận cùng lo lắng để làm cho Nhâm Chi Giới nắm tay lái càng chặt, hấn không ngừng dùng ánh mắt qua tâm quan sát tình huống của nàng, nàng cũng mở to mắt nhìn hấn, muốn xem rõ tim của hấn như thế nào.

“Anh thật không thương tôi?” trong không gian yên lặng , Lam Lăng con ngươi thật chặt khóa trên đường cong gò má kiên cường của hấn, thở hào hển cùng nồng nặc chờ đợi.

Vấn đề đột nhiên xuất hiện như vậy khiến cho Nhâm Chi Giới kinh ngạc, không khỏi ở trong lòng thở dài, “Cô ngã bệnh, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, không cần nói.”

“Không, tôi muốn nghe anh nói lời nói thật.”

“Nghe xong có phải hay không mà có thể ngoan ngoãn?”

“Chỉ cần anh nói thật.” Nàng trong mắt chói lọi sáng còn mang theo lệ, một cái chớp mắt cũng không nhìn hấn.

Hắn không mở mắt, không muốn đối mặt nàng cặp kia đen trắng rõ ràng, con người dám yêu dám hận , cặp mắt kia sẽ làm hắn không tự chủ rơi vào đó.

“Tôi thật không thương cô.”

“Anh nói láo! Tôi biết anh nói láo!” Lam Lăng kích động nhào tới trước, bắt kẻ đang lái xe, thân thể của nàng dính sát vào hắn, hai tay vòng ở cổ của hắn, “Tôi nhưng tự lấy chứng minh anh là yêu tôi , tôi phải chứng minh, phải.” Nàng môi đỏ mọng ẩm áp bỗng chốc đụng lên cánh môi lạnh như băng của hắn .

Đối mặt nàng liên tiếp đột nhiên xuất hiện cử động, Nhâm Chi Giới ứng phó không kịp, tay một trượt, xe vọt ra khỏi đường xe, đụng vào bên cạnh hàng rào, thật may là giây phút chỉ mảnh treo chuông (nguy hiểm nhất) ể hắn không chế được tay lái né tránh gọn gàng, mới không rơi xuống sơn cốc, kinh hãi cứu về hai cái mạng.

“Cô không muốn sống nữa!” Hắn kéo lấy tóc của nàng đem mặt của nàng nâng lên, tức giận xoay mình lửa bốc lên.

Lam Lăng cũng bị hù, nhưng mới vừa một khắc kia nàng tuyệt không sợ, bởi vì hắn cặp cánh tay kia mạnh mà có lực ôm chặt lấy nàng, tựa như hơn nửa tháng trước hắn ở bãi đậu xe dùng thân thể bảo vệ nàng như vậy, cho nàng cảm giác trước nay chưa có dựa vào an toàn.

“Chỉ cần là ở chung một chỗ với anh, cho dù chết tôi cũng vậy không quan tâm.”

“Cô quả thực quá ngu xuẩn! Muốn chơi mệnh (đùa với mạng) cũng không nên kéo tôi cùng chơi đùa với cô, tôi không có nghĩa vụ cùng cô chết chung, cô tốt nhất nên rõ ràng!” Nhâm Chi Giới vì lời của nàng động lòng, nhưng tức giận cùng nhiều, như thế nào dễ dàng như thế liền có thể bình phục?

Nếu là mới vừa nàng thật chết ở trong ngực hắn mà lưu lại một mình hắn, vậy hắn nên như thế nào sống?

“Đến bây giờ anh còn phải diễn trò cho tôi xem?” Lam Lăng thống khổ cười, “Tôi thật muốn cứ như vậy chết đi coi như xong rồi, tôi chết, anh có phải hay không sẽ nói với tôi lời nói thật rồi?”

“Tôi đối với cô không lời nào để nói.” Hắn đem thân thể mềm mại hung hăng đẩy ra, gấp đến độ giống như là muốn hất ra một củ khoai lang. (ách! Sao lại là khoai lang nhỉ? ~.~)

Không ngờ, Lam Lăng thân thể bởi vì hành động của hắn mà đụng vào kính chắn gió, vốn là bởi vì đụng vào hàng rào mà cửa kính bể thành từng mảnh vỡ vụn, cái trán của nàng bị đập xuống tạo một vết thương, chảy ra màu máu đỏ tươi .

“A!” Nàng đau kêu thành tiếng, theo bản năng đưa tay hướng cái trán sờ lấy, huyết dịch (máu) ẩm áp dính vào tay tuyết trắng, cũng cả kính Nhâm Chi Giới một thân mồ hôi lạnh. (do ánh đó! * cầm dép * * chọi Chi Giới tới tấp*)

Hắn chợt bắt được tay của nàng không để cho nàng lại đụng vào vết thương, lấy ra khăn tay che cái trán máu chảy không ngừng , hối hận như thủy triều vọt tới cơ hồ che mất hắn.

“Tôi sẽ không trách anh, anh không cần lộ ra vẻ mặt khùng bố như vậy làm tôi sợ, được không?” Lam Lăng đưa tay trắng nõn nhẹ nhàng lau khuôn mặt cứng ngắc của hắn, yếu ớt mà cười cười.

“Cô nếu sợ chết dễ dàng như vậy, cũng sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như thế .” Nhâm Chi Giới bắt được tay của nàng đặt lên khăn tay, “Đề nén vết thương, tôi đi ra ngoài đón xe.”

“Gọi xe cứu thương không phải là tương đối mau, tôi đây cả đời còn không có ngồi qua xe cứu thương đây.”

Nói tới nói lui, Lam Lăng vẫn là nghe lời đề nén vết thương để cho hắn đi ra ngoài đón xe, ý thức lại càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng ngất đi.

“Xảy ra tai nạn xe cộ?”

“Đúng vậy, thiếu gia.”

“Lúc nào thì chuyện phát sinh?”

” ở 20 trước, trên đường đến bệnh viện .”

“Đi bệnh viện? Hiện tại? Tình huống thế nào? Bọn họ cũng không có chuyện đi?”

“Lam tiểu thư vào phòng cứu cấp, Nhâm thiếu gia thì ở bên ngoài chờ đợi, bộ dáng rất lo lắng. Bác sĩ còn chưa có đi ra, tình huống còn không quá rõ ràng.”

” Hỏi rõ ràng sau đó gọi điện thoại cho ta.”

“Thuộc hạ hiểu, xin thiếu gia yên tâm.”

“Cứ như vậy, ta cúp máy .” Khuyết Lạc để điện thoại xuống, trầm tư thật lâu không lên tiếng.

“Đã xảy ra chuyện?” Âu Tịch Á từ trên bàn làm việc ngẩng đầu lên, đối với bạn tốt dĩ thường tim đập mạnh và loạn nhịp hết sức quan tâm.

“Nhâm Chi Giới bọn họ bị tai nạn xe cộ, bây giờ đang ở trong bệnh viện.”

“Hắn kỹ thuật lái xe không phải là có thể so với tay đua xe, xảy ra tai nạn xe cộ?” Âu Tịch Á cảm thấy không thể tưởng tượng nổi,捏 lại mắt xinh đẹp.

“Trời mới biết bọn họ ở trong xe làm cái gì?” Khuyết Lạc đùa cợt hếch lên môi.

7. Chương 7

Lẳng lẳng canh giữ ở bên giường bệnh, Nhâm Chi Giới nắm chặt tay Lam Lăng.

Bác sĩ ở trên trán nàng may mắn mũi, mặc dù không có đáng ngại, nhưng là bác sĩ lại nói nàng cảm mạo nóng rần lên chừng đã mấy ngày, thiếu chút nữa liền chuyển thành viêm phổi, phải nằm viện quan sát một chút.

Trên dung nhan tái nhợt mờ son phấn, vậy mà gương mặt này vẫn xinh đẹp động lòng người làm cho người khác nín thở. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn bị thu hút bởi trong mắt nàng có liệt hỏa cùng một thân kiều ngạo, vậy mà, nàng rồi lại yếu ớt làm cho người khác không thể không sinh lòng thương yêu.

Tỉnh dậy đầu tiên chỉ cảm thấy cái trán đau đớn không chịu nổi, Lam Lăng trút khỏi lông mày, chậm rãi mở mắt ra, đột nhiên nhìn thấy Nhâm Chi Giới nhìn nàng thâm tình cùng chuyên chú, tất cả đau khổ cũng giảm đi hơn phân nửa, còn dư lại là ủy khuất cùng cảm động.

“Cảm thấy như thế nào?” Thấy kia đôi tròng mắt mở ra, Nhâm Chi Giới phần trên hai lông mày cuối cùng thoáng thư giãn ra, không khỏi đem thân thể tiến lên trước hỏi.

“Thật là đau thật là đau.” Nàng chu miệng lên lầu bầu.

“Tôi đi kêu bác sĩ tới xem một chút.”

Nhâm Chi Giới mới đứng dậy, một cái tay nhỏ liền lập tức kéo lấy hắn.

“Em không muốn bác sĩ, chỉ cần anh.”

“Lam Lăng, đừng làm rộn, trước hết để cho bác sĩ xem một chút.” Nhâm Chi Giới bắt được tay của nàng, dịu dàng đem nó đặt ở trên ngực của nàng, “Chờ anh một lúc, ần?”

Lam Lăng lại muốn chu mỏ, chợt nhìn thấy trước ngực hắn y phục dính vết máu, liên tục không ngừng muốn đứng dậy thấy rõ ràng, “Nhâm Chi Giới, vết thương của anh rách ra sao? em xem một chút.”

“Anh không sao.” Hắn lần nữa kéo ra tay của nàng, mỉm cười nói.

“Gạt người! Vết thương của anh nếu như không có nứt ra, trên y phục tại sao có thể có máu? Cho em xem nhìn!”

“Kia máu là của em dính trên áo anh.”

Lam Lăng hồ nghi nhìn hấn một cái, “Phải không?”

“Vết thương của anh có hay không nứt ra, bản thân sẽ không biết sao? Em hay là trước lo lắng chính mình đi! Cảm mạo nóng rần lên nhiều ngày như vậy, tại sao không có nói cho Khuyết Lạc?”

“Em là cái gì phải nói cho tên dã thú kia?” Nghe đến tên Khuyết Lạc, Lam Lăng sắc mặt không tốt, nghĩ đến hấn đã từng dùng lời khó nghe như vậy ô nhục người, nàng liền hận không được lột da hấn, ăn thịt của hấn.

“Em nóng rần lên thành như vậy, coi như em không nói, anh ta cũng có thể sẽ biết.” Trừ phi Khuyết Lạc nửa tháng này căn bản không có ôm qua nàng.

Nhâm Chi Giới trong lời nói có lời gì, nghe được nàng bốc hỏa, nhưng lại không biết nói gì, không thể làm gì khác hơn là lãnh mặt bực mình nói: “Hấn. Tại sao phải biết?”

Nhâm Chi Giới trầm mặc, cảm thấy cái đề tài này quá mập mờ cũng quá nặng nề, ít nhất đối với hấn quan hệ cùng nàng trong đó mà nói là như thế.

“Anh không phải là phải gọi bác sĩ tới sao? Nhanh đi a!” Lam Lăng đỏ mặt, sắp bị không khí quỷ quyết làm buồn chết rồi, còn cùng Nhâm Chi Giới cả hai tương đối không nói gì, nàng thật sẽ không nhịn được đem tên Khuyết Lạc kia giết chết làm ra hành vi phạm tội.

Nhâm Chi Giới nhìn nàng một cái, đi ra cửa phòng gọi tới bác sĩ cùng y tá, bản thân đứng canh giữ ở một bên.

Bác sĩ sau khi kiểm tra qua trạng huống thân thể cùng vết thương của Lam Lăng, gật đầu một cái, chuyển sang Nhâm Chi Giới, “Lam tiểu thư thân thể đã không còn đáng ngại, anh muốn tôi giúp anh xem một chút vết thương không? Lần nữa bị rách ra không khéo dễ bị nhiễm trùng.”

Nghe vậy, Lam Lăng xoay mình con người mở thật lớn. Hấn lại dám gạt nàng? Vết thương của hấn rõ ràng rách ra, tại sao còn phải nói dối nàng là máu của nàng dính vào y phục của hấn?

“Bác sĩ, mau thay anh ấy xem một chút a!” Nhìn thấy Nhâm Chi Giới đối với thương thế của mình thực không xem trọng, bộ dạng bình thản làm nàng tức giận.

“Cô ấy thật không sao?” Nhâm Chi Giới không để ý tới nàng, thẳng cùng bác sĩ nói chuyện.

“Không có việc gì, ngày mai cũng có thể xuất viện.” Bác sĩ lần nữa xác định.

“Anh không cho bác sĩ xem vết thương, em liền lấy xuống băng gạc trên đầu cùng kim tiêm trên tay, đáng chết anh có nghe hay không!” Nàng không nhịn được đối với Nhâm Chi Giới quát.

Một bác sĩ không giống bác sĩ, nhìn thấy bệnh nhân chảy máu còn không kịp giúp người xử lý, một bệnh nhân không giống bệnh nhân, tựa như chẳng hề có dấu hiệu bị bệnh.

Bác sĩ thấy hai người này như thế, hơi cảm thấy buồn cười nói: “Lam tiểu thư thanh âm như thế vang dội, có thể thấy được trạng huống của nàng rất tốt, Nhâm tiên sinh cũng có thể yên tâm đi?”

Bị một bác sĩ nhạo báng, Lam Lăng hơi đỏ mặt, Nhâm Chi Giới khóe môi còn lại là thoáng ánh lên cười như không cười.

Loại cảm giác này có phải hay không chính là gọi hạnh phúc đây? Nàng không biết.

Rời khỏi bệnh viện cùng mùi thuốc nước, gió nhẹ từ từ thổi qua, Lam Lăng vui vẻ đến muốn khiêu vũ, thân thể bừa bãi ở trên đường phố xoay tròn, nhưng chuyển không có hai vòng đầu liền hôn mê, thiếu chút nữa đụng vào bồn hoa một bên.

“Cẩn thận một chút, đừng đùa.” Nhâm Chi Giới trường đoản tay ra kéo nàng, giọng nói toàn là cưng chiều mà che chở.

“Em cao hứng nha!” Lam Lăng thuận thế nửa rúc vào trong ngực hắn, ngưỡng mặt lên mỉm cười nhìn hắn, trong mắt nói có không hết quyến luyến cùng thâm tình, “Anh có thể như vậy theo em tản bộ mãi mãi cho đến già sao?”

Đảm nhiệm chi giới khẽ cười lắc đầu, không muốn ở thời điểm nàng vui vẻ nói một chút chuyện làm mất vui, những thứ chuyện làm mất vui bao gồm tương lai của hắn.

“Anh thật không thích em? Phải không?” Nàng mang ý cười trong mắt hàm chứa mất mát, “Anh có phải hay không cảm thấy em người này rất phiền, luôn miễn cưỡng cùng em nói chuyện”

“Lam Lăng.”

“Anh yêu là Quan Vũ điệp?”

Nhâm Chi Giới cười cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt của nàng, “Trở về đi thôi, trời sắp tối rồi.”

Hắn dẫn đầu đi ở đằng trước, Lam Lăng thật nhanh nhấc chân lên bước đuổi theo, mới hai bước liền thở hổn hển vượt ngực ho khan, Nhâm Chi Giới lập tức quay đầu lại hướng nàng đến gần, lo lắng trừu khởi lông mày tới đưa tay vỗ vỗ lưng của nàng.

“Anh không cần miễn cưỡng giúp em.” Nàng thở hào hển, sâu kín kiếm hắn.

“Em nghĩ biết cái gì đây? Coi như anh nói, cũng không có thể thay đổi gì.”

“Em không muốn thay đổi gì, chỉ muốn nghe lời nói thật.”

“Nếu cái gì cũng không cách nào thay đổi, nghe lời nói thật thì thế nào?”

Nàng cau gợn giậm chân.”Nhâm Chi Giới!”

“Đi thôi.” Kéo tay của nàng đi về phía trước, hắn không nói thêm lời nào.

Hongkong – tại biệt thự Khuyết gia.

“Ta bảo con cùng Chi Giới đi Mĩ thị sát trạng huống chi nhánh công ty, con chạy về làm cái gì?” Khuyết Văn ở phòng khách nhìn thấy nhi tử không chút lo lắng đang nhìn tờ báo, hỏa khí không khỏi xông lên, không nhịn được mở miệng quở trách hắn một câu.

“Trở lại nhìn cha a, cha không phải là thường nói nuôi đứa con trai này vô dụng, con đây không phải trở lại thăm cha, cha không cao hứng sao? Mất hứng thì con hiện tại có thể rời đi, để người khác chưởng mắt, như thế nào?” Khuyết Lạc mỉm cười, đối với phụ thân đã gần xuống lão những vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng..

“Con ngộ nghĩnh không vâng lời ta, chính sự công ty không hảo hảo học, chuyện vui đùa con thành thạo nhất! Đừng tưởng rằng Chi Giới ở trước mặt ta khen con, ta liền không biết con mình đến tột cùng là có đức hạnh gì. Con mê thích chơi đùa, đến Newyork họp cũng không chịu an phận, con là cố ý đem chi giới ép đi có phải hay không? Hắn hiện tại nếu đi, xem con có bản lĩnh gì quản lý xí nghiệp Khuyết thị.”

“Cha vẫn còn, không phải sao?” Khuyết Lạc lười biếng cắt đứt lời Khuyết Văn, để xuống tờ báo đưa tay ra dũi lưng mỗi, “Nếu thật sợ Khuyết thị không có Chi Giới sẽ sụp đổ mất, cha liền đem cổ phần Khuyết thị phân một nửa cho cậu ta, để cho cậu ta ở Khuyết thị danh xứng với thực Tổng giám đốc, như vậy không phải vẹn toàn đôi bên rồi?”

“Con là thực ngọc hay là giả đàn? Ta đem Khuyết thị phân một nửa cho hắn, vậy người còn lẫn vào cái gì? Chưa tới nửa năm, cả Khuyết thị liền biến thành vật trong túi hắn rồi! Đến lúc đó từ trên xuống dưới mọi người nghe hắn, con coi như trên danh nghĩa chủ tịch cũng không có người xem trọng con!”

“Vậy thì như thế nào? Chi Giới có thể đem công ty quản lý thật tốt, con liền ngồi mát ăn bát vàng hưởng lợi, làm cái lão bản nhẹ nhõm. Con bây giờ không nghĩ ra việc này có chỗ nào không tốt”

“Con. Là cố ý tức chết ta sao?”

“Có thể tức chết cha chỉ có chính cha. Ngẫm lại xem, Chi Giới đối với chúng ta Khuyết gia bỏ ra hết thảy, coi như phân hai phần ba Khuyết thị đều do cậu ta làm nên, cha lại dùng ân tình để chết cậu ta, để cho

cậu ta thành một con chó nghe lời. Cậu ta thiếu cha đã sớm trả xong rồi, cha cần gì phải kiên trì lấy ân tình đè ép cậu ta không chịu buông tay?”

“Con cảm ơn cho ta!” Khuyết Văn then quá thành giận gầm hét lên: “Con biết cái gì? Để hần tự do, Nhâm Chi Giới chính là một con Phi Ưng khó không chế được! Khuyết thị hết thấy hần được như bây giờ là nhờ hần, để cho hần rồi chi không sợ hần tự tay lật đổ tất cả?”

“Không nghĩ tới cha như vậy sợ cậu ta.” Khuyết Lạc cười lạnh một tiếng, “Sợ cậu ta đến nửa đêm cũng mơ thấy cậu ta sẽ đem hết thầy của Khuyết gia đem đi đi? Liền một cái đối với cha nói gì nghe vậy, người cũng thành toàn như vậy, giống như cha vậy còn sống có ý nghĩa gì?”

Hần sớm biết cha đối với Nhâm Chi Giới coi trọng chẳng qua là bề ngoài, nhưng không ngờ tới hần thế nhưng đối với Nhâm Chi Giới đề phòng đến trình độ biến thái như thế, xem ra Nhâm Chi Giới không thể ly khai khỏi Khuyết thị, ở lại chỗ này chẳng qua là chôn vùi sinh mạng cả đời mà thôi, căn bản không có ý nghĩa cùng giá trị.

“Khuyết Lạc, con tốt nhất nên rõ ràng ta là cha con!”

“Con vẫn luôn biết người là cha con, cho nên con hi vọng người có thể thoải mái, buông lỏng tinh thần đi chân chính tiếp nạp Chi Giới, đem cậu ta làm thành con trai ruột của mình, mà không phải phòng cậu ta giống như đề phòng cướp một dạng, nghĩ tới một ngày kia thời cơ chín muồi muốn đem cậu ta đá ra đi.”

“Con” Khuyết Văn bởi vì hần trong lời nói nói trúng tim đen mà ngạc nhiên.

Hần chưa từng cùng bất luận kẻ nào đề cập tới tâm tư của mình, hần một đường cất nhắc Nhâm Chi Giới, chính là muốn để cho ngoại nhân cảm giác được hần đối với Nhâm Chi Giới coi trọng, nhưng lại chưa từng nghĩ tới muốn đem công ty giao cho hần, ngay cả, chờ thời cơ chín muồi rồi, nhi tử có thể nắm trong tay cả đại cục, hần sẽ nghĩ biện pháp để cho Nhâm Chi Giới rời đi, để cho hần cả đời không cách nào ở thương giới đặt chân đến.

“Bị con nói trúng? Tự ti mặc cảm?” Khuyết Lạc câu khởi khẽ cười một tiếng, “Con thật không hiểu nổi Nhâm Chi Giới đến tột cùng nơi nào đắc tội cha? Ban đầu là chính cha đem cậu ta nhận trở về nuôi dưỡng lớn lên, tại sao không thể chân chính thương cậu ta, ngược lại khắp nơi phòng bị cậu ta như vậy?”

“Đã tâm của hần quá lớn, năng lực quá mạnh mẽ.”

“Cho nên cha lo lắng cho nhi tử mình không bằng cậu ta, Khuyết thị sớm muộn rơi vào trong tay cậu ta?” Khuyết Lạc lắc đầu một cái, cười nhạt một tiếng, “Vậy bây giờ đem cậu ta đuổi ra khỏi Khuyết thị không phải vừa vặn?”

“Còn chưa phải là thời điểm.” Khuyết Văn phiền muộn trừng hần một cái, không nhận được nói.

Hiện tại Nhâm Chi Giới danh tiếng như mặt trời buổi trưa, năng lực quá rõ ràng, công khai đuổi hần đi, hần không báo thù mới kỳ quái, còn nói, mình cũng không muốn ở thương giới lưu lại một tội danh hẹp hòi vô tình.

“Đúng vậy a, còn không phải là thời điểm, con cộp có lúc sẽ giơ móng vuốt, hù dọa cũng sẽ hù chết cha.” (thằng con trời đánh! >

8. Chương 8

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Nhâm Chi Giới giữ yên lặng thật lâu mới mở miệng.

“Cái gì chuyện gì xảy ra?” Lam Lăng lầu bầu một tiếng, giống như con mèo nhỏ khéo léo dựa vào trong ngực rộng rãi của hần, động cũng không muốn động.

“Em là xử nữ.”

“Em vốn chính là.” Nàng đột nhiên biết vấn đề ở nơi nào, khẽ nâng mắt thu hút nhìn hần, “Anh không thích em là xử nữ?”

Nhâm Chi Giới như có điều suy nghĩ nhìn nàng một hồi lâu, xoay mình đưa tay chế trụ cằm của nàng, kịch liệt hôn, cho đến khi nàng sắp hít thở không thông, hắn mới không tình nguyện đem nàng buông ra.

“Khuyết lạc không có đụng em, nhưng là ngày đó buổi tối. . . .” Hắn cũng không quên kia tiếng rên rỉ không ngừng cùng kích tình hô hào.

“Ngày đó buổi tối là hắn ép em.” Nói đến ngày đó buổi tối Khuyết Lạc chơi ác, Lam Lăng liền không nhận được cần răng nghiêng lợi.

“Ép em cái gì?” Đầu ngón tay của hắn ôn nhu nhẹ phẩy qua khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng tức giận của nàng, dụ dỗ.

“Hắn ép em làm. . . .” Lam Lăng nhìn về phía Nhâm Chi Giới, nói không ra Khuyết Lạc muốn nàng làm cái gì, loại chuyện đó. . . . Quá biến thái, vừa nghĩ tới nàng vừa tức vừa xấu hổ, không cách nào nhe răng.

“Nói, hắn ép em làm cái gì, hử?”

“Tóm lại chính là chuyện xấu.” Nàng không muốn nói.

“Anh ta ép em lên tiếng vờ rên rỉ, cố ý cho anh lâu dưới nghe thấy?”

Lam Lăng hô hấp cứng lại, xoay đi chỗ khác, coi như là cam chịu.

“Lam Lăng.” Nhâm Chi Giới ôm mặt của nàng để cho nàng đối mặt hắn, hôn lên môi của nàng cùng mũi trong nháy mắt bị nước mắt kia làm thấm ướt, mang theo nụ cười nói: “Anh phải nói, anh thật cao hứng anh ta chẳng qua là ép em làm cái kia, mà không phải thật chạm vào em.”

“Đây chính là em dùng tự do đổi, hắn nói chỉ cần em hảo hảo diễn tốt vai tình nhân, qua một chút sẽ để cho em trở về Đài Loan, cho nên em mới đáp ứng hắn làm cái loại chuyện đó mắc cỡ chết người. . . .” Vừa nghĩ tới chuyện phát sinh kia, nàng không nhận được tức giận, đột nhiên đưa ra quyền hướng lồng ngực hắn đánh, “Nhưng là anh đáng chết cũng ở lâu dưới cùng Quan Vũ Điệp mây mưa vui vẻ! Ghê tởm! thiên đao vạn quả!”

“Miệng của em hư như vậy, thật không khả ái.”

“Đúng vậy a, tôi là không có giống Quan Vũ Điệp ôn nhu động lòng người, anh nhớ cô ấy cũng có thể đi tìm, tôi cũng không có cần giữ lấy anh không thả.” Lam Lăng quay mặt qua chỗ khác đưa lưng về phía hắn.

Kia lưng xinh đẹp trần truồng không tỳ vết đập vào mắt Nhâm Chi Giới vừa nhìn hô hấp liền cứng lại, dục vọng mạnh mẽ lần nữa đánh úp về phía hắn.

Hắn không khỏi đưa tay ra theo sát phía sau nhốt chặt nàng, đầu ngón tay thon dài hơi thô dò hướng trước ngực nàng mềm mại đứng vững mà ôm trọn, nhẹ nhàng trêu chọc nụ hoa mẫn cảm.

“Nhâm Chi Giới. . . .” Nàng ưm một tiếng, vừa – xấu hổ thấp kêu tên của hắn.

“Ngày đó cũng không phải lỗi của anh hoàn toàn, nếu không phải là em cái kia mưu mô có chút hiệu quả làm anh không chế không được hơn uống một chút rượu, cũng sẽ không kìm hãm được đụng cô ấy.” Hắn khẽ cắn cổ nhạy cảm trắng nõn, dọc theo sống lưng vẫn đi xuống hôn lên, nửa đỡ eo nhỏ của nàng, đem thân thể của nàng chuyển sang, tham lam ngậm lấy một nhũ tiêm cắn mút.

Nàng không khỏi đem thân thể hướng hắn, để cho hắn hôn sâu hơn, thỏa mãn phát ra một hồi một trận vui vẻ rên rỉ.

Hắn đem nàng đè ở phía dưới, nhẹ nhàng ma sát trêu chọc, “Là lỗi của em, biết không? Từ một khắc bắt đầu nhìn thấy em, anh liền bị em mê phải đầu óc choáng váng rồi, Nhâm Chi Giới không còn là Nhâm Chi Giới nữa.”

“Thật?” Lam Lăng cặp mắt bao hàm dục hỏa thẳng nhìn vào hắn, không thể tin được lời hắn nói.

“Trăm phần trăm.” Một động thân, hắn không hỏi ý kiến gì liền tiến vào nàng, đem hai người dục hỏa hoàn toàn đốt nổ tung.

Nàng hô hào lên tiếng, trèo chặt ở vai hắn, ngón tay ngọc thật sâu đâm vào trong da thịt cổ đồng của hắn.

Thân thể tuyết trắng mỹ lệ theo hắn cường lực kéo ra đưa vào mà cuồng nhiệt run rẩy không dứt, eo mảnh khảnh giống như cành liễu tùy thời mà đón gió, hai vú rất tròn đứng vững cũng vì kịch liệt mà bất động, chân thon dài vén ở chung một chỗ chặt chẽ dây dưa hắn.

“Em thật là đẹp, Lam Lăng.” Hắn cắn lên vành tai của nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ, phảng phất đem liệt hỏa phần dưới bụng hắn thiêu đốt, khiến cho hắn muốn khắc chế cũng không được.

“Em yêu anh, Nhâm Chi Giới, em yêu anh.” Nàng bởi vì không chịu nổi yêu cầu của hắn, cơ hồ muốn khóc lớn.

“Anh cũng vậy yêu em, yêu em.” Hắn lẩm bẩm nói nhỏ, mê luyến nhìn nàng bởi vì dục hỏa mà hiện ra vẻ mặt mỉa mai hoặc trước hắn.

Rốt cục, sau một hồi cường lực đẩy đưa ra vào, ở mồ hôi cùng tiếng rên rỉ ở bên trong, hắn đem hai người hướng đến cao trào.

Tia nắng ban mai vừa lộ ra, điện thoại liên rung chuông, phảng phất không đem người trong giấc mộng đánh thức thể sẽ không ngừng reo, ước chừng vang lên năm phút đồng hồ. Bởi vì thời gian còn sớm, Cao thẩm lại nghỉ phép chưa trở lại, cho nên cả tòa nhà trong phòng chỉ có Nhâm Chi Giới cùng Lam Lăng.

“Nhâm Chi Giới, có điện thoại.” Lam Lăng sớm bị đánh thức, lại chậm chạp không có mở mắt ra, có lẽ là không dám đối mặt thực tế đi, nàng đột nhiên sợ đêm qua Nhâm Chi Giới đối với nàng cực kỳ ôn nhu bây giờ sẽ hối hận đối với việc ở cùng nàng, lại lần nữa đối với nàng lạnh như băng, cho nên vẫn gói đầu trên khuỷu tay của hắn không bắt động.

“Để nó vang.” Hơi nhíu lông mày, Nhâm Chi Giới nhẹ nhàng đưa bốn mái tóc dài của nàng, vẻ mặt có chút ngưng trọng, bất quá những thứ cảm xúc này tiết lộ ở trên mặt, Lam Lăng vui ở trong ngực hắn nhắm mắt lại cũng không thấy.

“Nhưng rất là ồn nha.” Nói là nói như vậy, bất quá khóe miệng của nàng lại lộ ra một chút xú ngọt ngào cười.

Nàng thích hắn vì nàng cái gì cũng không quan tâm, mặc dù nàng cũng biết như vậy rất hư vinh lại không thực tế, nhưng nàng chính là thích, hơn nữa cảm thấy hạnh phúc.

Nhâm Chi Giới đau đến muốn kêu thất thanh, nhưng cũng không có ngăn cản nàng, ngược lại Lam Lăng nghe hắn kêu rên, vừa ngẩng đầu nhắc lên xoay mình thấy hắn băng gạc trên ngực lại dính máu, vừa kinh hoảng lại hối hận.

“A. Thật xin lỗi, em không phải cố ý, em thật quên anh bị thương.” Nàng vội vàng vàng mà nghĩ xuống giường đi lấy hộp y tế, đầu ngón tay lại làm cho Nhâm Chi Giới bắt được.

“Không có gì đáng ngại.” Hắn mỉm cười, đem nàng kéo vào lại trong ngực.

“Không được! Như vậy anh sẽ chết mất !” Đều do nàng, không an phận để cho hắn chảy máu, nếu không vết thương của hắn có thể sớm lành lặn rồi.

“Anh là có chín cái mạng mèo, không chết được .” Huống chi chẳng qua là vết thương nứt ra điểm này chuyện nhỏ.

“Nhưng là.”

” Chúng ta liền rời đi nơi này.” Khẽ đẩy ra thân thể của nàng, Nhâm Chi Giới trước xuống giường, vươn tay đem nàng cũng kéo xuống giường, “Thay xong y phục, thu thập xong hành lý, anh ở dưới lầu chờ em.”

“Dọn dẹp hành lý?” Lam Lăng không hiểu ngẩng đầu lên, phong tình vạn chủng nhìn hắn một cái, cười duyên nói: “Làm cái gì? Dẫn em bỏ trốn à?”

Nhâm Chi Giới không có phủ nhận, chẳng qua là nhẹ nhàng lông mày, nhu nhu cười cười, “Anh không thích nữ nhân của anh hỏi quá nhiều, bất quá cũng là tùy em.”

“Rất vui đó.” Nàng tiến lên ôm cổ của hắn, nhón chân lên hôn hắn, “Nói cho anh biết, em rất ghét những thứ kia nam nhân phải hai năm tám vạn.”

“Những nam nhân kia nhất định không bao gồm anh.”

“Làm sao thấy được?”

“Bởi vì em luôn câu dẫn anh.” Nhâm Chi Giới sủng ái véo gương mặt của nàng, đem nàng ôm lấy mềm mại phải sâu hơn, “Giống bạch tuộc tựa như.” Hắn than nhẹ.

“Anh hỏi hận?” Nàng đột nhiên đem hắn đẩy ra, hai tròng mắt chăm chú nhìn hắn.

“Nhâm Chi Giới chưa bao giờ làm ra chuyện hối hận.”

“Kia Quan Vũ Điệp thì sao đây? Cô ấy làm sao bây giờ? Khuyết Lạc nữa? Hắn sẽ thế nào đối với anh? Em biết hắn là cố ý, hắn biết rõ em thích chính là anh, lại cố bắt em giả trang tình nhân hắn tới câu dẫn anh cắn câu, chẳng lẽ hắn thật muốn đem anh đuổi đi?”

Nhâm Chi Giới con mắt quang thu lại, lạnh nhạt nói: “Những chuyện này anh sẽ xử lý, em không cần lo lắng.”

“Nhâm Chi Giới, em không hy vọng làm khó anh, em chỉ là muốn yêu anh mà thôi.” Lam Lăng tâm tình trong lúc bất chợt trở nên nặng nề.

Trước nàng chỉ muốn muốn xác định hắn đối với nàng yêu, muốn cho tình cảm trong lòng tìm được cửa ra vào mà thổ lộ, lại không bận tâm những cái khác, hiện tại, nàng tựa hồ không thể không nhìn thẳng tính nghiêm trọng của chuyện này.

Nếu như Khuyết Lạc muốn lấy chuyện này tới uy hiếp Nhâm Chi Giới rồi đi xí nghiệp Khuyết thị, nếu như Quan Vũ Điệp không buông tha Nhâm Chi Giới. Nghĩ tới, Lam Lăng bất an nhắm mắt lại, khó có thể dự liệu chuyện này đến tột cùng sẽ đưa tới hậu quả nghiêm trọng gì.

“Anh nói rồi anh sẽ xử lý.” Nhâm Chi Giới nâng lên mặt nàng, ôn nhu đưa tay vuốt lên hàng mi mang vẻ u sầu, “Em dám yêu dám hận, dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào để câu dẫn anh, sẽ không hiện tại người tới tay, ngược lại muốn đuổi đi? Hử?”

“Mới không!” Nàng cặp mắt xinh đẹp tròn tròn, tràn đầy vô cùng quyết tâm và dũng khí, “em còn lo lắng anh hối hận đây! Dù sao đã từng cự tuyệt em, làm như em là mãnh thú hồng thủy.(thú dữ và nước lũ ^.^)” Vừa nói ra, mắt của nàng bị màn lệ chiếm hết, cảm giác ủy khuất .

“Đứa ngốc.” Hắn đem nàng ôm chặt, dùng nụ hôn an ủi nàng.

” Bắt đầu từ lần trước anh không để ý nguy hiểm đem em bảo hộ vào trong ngực, em liền quyết định đời này chỉ thích một mình anh, coi như làm tình nhân của người khác vĩnh viễn anh không nhận ra. em cũng vậy nguyện ý.” Nàng ôm chặt lấy hắn, nước mắt thấm ướt lồng ngực của hắn.

“Tiểu mèo hoang cũng có thể như vậy ủy khuất?” Hắn cười nhẹ, tâm lại ấm áp dễ chịu , tràn đầy cảm động cùng cảm kích.

Cảm giác chân chính yêu một người hắn là tốt đẹp như thế, đây là sau khi hắn gặp nàng mới phát giá nhận ra, hơn nữa còn liều lĩnh lún sâu, trầm luân ở nàng mang cho hắn vui sướng cùng hạnh phúc, dám yêu dám hận, phảng phất trong con người có thể đem trọn thế giới bốc cháy lên.

“Anh dám cười em? Nhìn xem em thế nào đánh chết anh!” Nàng luân khởi quả đấm muốn công kích hắn, vậy mà khi nhìn bộ ngực hắn có vết máu lại làm nàng rút tay về.

“Thế nào? Không làm được?” Hắn vừa cười.

“Khoan đặc ý, em chỉ là muốn. Chờ anh thương lành đánh chết anh cũng không muộn.” Nàng thẹn thùng không mở mắt. Nụ cười Nhâm chi Giới luôn làm nàng tâm đăng thần trì, cả người không tự chủ run rẩy.

Nhâm Chi Giới thấy nàng xinh đẹp yêu kiều, tâm không khỏi rung động, không ngừng muốn nàng.

“Không nghĩ tới em cũng sẽ xấu hổ.” Hấn thú vị cúi người hôn môi của nàng mút một cái, nhưng cũng không có theo dự vọng của mình ôm lấy nàng, ngược lại quay lưng lại tìm y phục mặc lên.

Bởi vì giờ phút này, hấn nhất định phải đem nàng đưa đến địa phương tương đối an toàn, này so với việc hấn đối với nhu cầu ham muốn nàng càng quan trọng hơn.

Điện thoại vẫn còn vang, một hồi lại một trận tiếng chuông giống như là tuyên cáo tội trạng của hấn, hoặc như là cảnh cáo tương lai của hấn tràn đầy biến cố. . . .

Chương 8.2

HongKong

Nhâm Chi Giới chủ động trở lại cũng không làm Khuyết Lạc cảm thấy ngoài ý muốn, hấn chính là như vậy, giống như biết sau khi trở lại sẽ gặp phải chuyện gì, còn là trời sanh mệnh làm nô tài, cũng không trông nom đây không phải là “Chủ nhân” cố ý chinh hấn.

“Cậu đem Lăng nhi của ta giấu đi nơi nào rồi? Lật cả NewYork cũng không tìm được các người.” Khuyết Lạc lạnh lùng nhìn hấn, ngữ khí mang đùa cợt nói.

“Chi Giới lần này trở về là muốn khẩn cầu Thiếu chủ đem Lam Lăng tặng cho chi giới.”

” Người bị cậu ăn mới đến nói cho ta biết, cũng không ngại muện?”

“Chi Giới tự biết phạm sai lầm, mặc cho Thiếu chủ xử trí.” Nhâm Chi Giới cúi thấp đầu, tất cung tất kính nói.

“Mặc cho ta xử trí? Đây chính là cậu nói.” Khuyết Lạc hừ lạnh một tiếng, câu khởi khoe miệng cười cười, “Vậy thì lập tức rút ra khỏi Khuyết gia cho ta, vĩnh viễn không được trở về nữa.”

Nhâm Chi Giới ngẩng đầu lên, “Lão gia nếu như cũng đáp ứng, Chi Giới nhất định lập tức rời đi.”

“Cha đã đáp ứng, bởi vì hấn cũng không muốn nuôi hổ làm loạn.”

“Thiếu chủ.”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Cậu bởi vì một nữ nhân phản bội ta, dĩ nhiên cũng sẽ bởi vì tài phú Khuyết gia phản bội ta. Khuyết gia ban đầu thu dưỡng cậu, cũng không phải là để cho cậu tới tiếp nhận tài sản Khuyết gia, mà là thấy cậu đáng thương, không nghĩ tới cậu những không một lòng trung thành, chỉ một nữ nhân mà có thể đem tâm cậu bán đi, chúng ta còn có thể hy vọng cậu cái gì?”

“Lão gia cũng nghĩ như vậy?”

Nhâm Chi Giới không tin từ nhỏ hấn Khuyết Văn trong lòng thật sẽ nghĩ như vậy. Vì báo đáp ân tình, hấn đem mệnh bán cho Khuyết gia cũng không tiếc, nhưng là, nếu quả thật như Khuyết Lạc nói, Khuyết Văn đối với hấn kiên kỵ như vậy, hấn làm sao cần lưu lại?

Ban đầu Khuyết Lạc muốn đuổi hấn đi, Khuyết Văn nhưng là liên tục muốn hấn lưu lại, nói Khuyết thị vĩnh viễn là nhà hấn, không cần để ý Khuyết Lạc đối với hấn khiêu khích cùng không có thiện ý, chẳng lẽ đây hết thấy là giả? Hấn thật không thể tin được.

“Không sai, hấn sớm mong cậu rời đi, chẳng qua là ngại vì là người trưởng bối, miệng nói một chút muốn lưu cậu lại, cậu còn tưởng là thật lưu lại. Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta cũng vậy không muốn tranh giành với cậu, có lời gì liền nói, Lam Lăng ta vốn là không muốn, đưa cậu không sao, chỉ cần cậu lập tức rời đi Khuyết gia, hết thấy đều tốt.”

“Tôi muốn gặp mặt lão gia, có thể không?” Hấn không chột tâm yêu cầu.

“Xem ra cậu thật là chưa tới phút cuối chưa thôi.” Cha đến tốt cùng dùng thuốc gì, có thể để cho Nhâm Chi Giới thật sâu cho là cha hết sức yêu thương hấn, coi trọng hấn? Khuyết Lạc cảm thấy buồn bực không dứt.

“Chi Giới thiếu lão gia quá nhiều.”

Hừ, đáp phi sở vấn (hỏi một đằng nói một nẻo) Nếu không phải hiểu rõ ràng tính tình Nhâm Chi Giới, hấn còn tưởng rằng Chi Giới vì ham gia sản nhà Khuyết gia nên mới không muốn rời đi.

“Chi Giới.”

Một tiếng gọi khẽ làm Nhâm Chi Giới quay đầu lại, nhìn thấy Khuyết Văn, hấn lập tức quỳ xuống.

“Lão gia, Chi Giới làm ra chuyện sai lầm, xin lão gia tha thứ.”

“Mau dậy đi, mau dậy đi, người đứa nhỏ này làm cái gì mà đại lễ như vậy đây?” Khuyết Văn tiến lên đem hấn đỡ dậy, khuôn mặt già cỗi cứng rắn vô cùng đau lòng, “Coi như người thật đoạt tình nhân của Khuyết Lạc cũng không cần đau lòng như thế, nữ nhân nha, tìm thì sẽ có, ta tin là Khuyết Lạc hào phóng một chút đem nàng tặng cho người, huống chi ta cũng sẽ không chấp thuận tiểu tử này đem nữ nhân như vậy lai lịch không rõ cưới vào cửa. . . .”

“Cha!” Khuyết Lạc không nén được tính tình cắt đứt lời của hấn, “Khuyết gia có hấn thì không có con, chính người chọn một, con lời nói đã nói rất rõ ràng.”

Loại này diễn kịch ghê tởm này đúng là khiến hấn chịu không nổi, thật đúng là con mẹ nó cứ như tình cảm chân thành vậy, lừa gạt chết người không đền mạng! Nhâm Chi Giới tung hoành thương trường nhiều năm, lại vẫn bị lão già này lừa xoay như chong chóng, Lão Hồ Ly chính là Lão Hồ Ly, bắt được một người sẽ cắn chết không thả!

“Khuyết Lạc, không cho phép nói hươu nói vượn!” Khuyết Văn giả bộ giận đến muốn cầm gậy đánh hấn, Nhâm Chi Giới lập tức đưa tay chế thượng (ngăn lại).

“Lão gia, ngài không đáng vì Chi Giới tức giận, Thiếu chủ cũng không sai.”

“Chẳng lẽ người thật đúng là như hấn nói, ham tài sản Khuyết gia?” Khuyết Văn nâng cao lông mày hỏi.

“Chi Giới không dám, cũng chưa từng nghĩ qua muốn một phần nào của Khuyết gia, lão gia đã cho Chi Giới quá nhiều, Chi Giới cả đời cũng không trả hết ân tình.”

“Vậy thì lưu lại.”

“Cha, người đây là rõ ràng không quan tâm con cái này nhi tử ‘ruột thịt’ sao?”

“Con cái tên nghịch tử này, ta muốn con làm cái gì? Nếu thật ta phải ở giữa các con chọn một, ta thà chọn Chi Giới, cũng không cần con trai chỉ biết chơi bởi khắp nơi không nghe lời ta!” (hay! Đáng khen cho lão hồ ly diễn kịch, ta hựm ta hựm!)

“Phải không? Đã như vậy, vậy con hiện tại rõ, bắt quá sau khi con rời đi, có thể sẽ không trở về nữa, chính cha nên hiểu rõ ràng.” Vừa nói, Khuyết Lạc cầm lên áo khoác liền muốn rời đi.

“Con. . . .” Khuyết Văn sắc mặt biến xanh, một tuồng kịch sắp hát xong.

“Thiếu chủ, nên đi là tôi.” Nhâm Chi Giới đưa tay ngăn lại hấn.

Khuyết Lạc đắc ý cười một tiếng, ngoài miệng cũng không lưu tình, “Vậy thì lập tức rút!”

“Khuyết lạc!” Khuyết Văn ỷ bảo hấn cầm miệng.

“Lão gia, Chi Giới gây ra lỗi lầm, Thiếu chủ không trách tội đã là hết sức chiếu cố Chi Giới rồi, xin ngài đừng vì giữ Chi Giới ở lại mà cùng Thiếu chủ xích mích không vui, Chi Giới cái này rời đi, đại ân đại đức của lão gia, Chi Giới chỉ có thể kiếp sau mới báo.” Nhâm Chi Giới hướng khuyết văn khom người chào thật sâu, lưu luyến không rời nhìn bọn hấn phụ tử một cái mới chậm rãi xoay người rời đi.

“Chi Giới. . . .” Khuyết Văn muốn kêu hấn trở về, Khuyết Lạc lại một bước xa ngăn ở trước mặt hấn.

“Để cho hấn đi, không cần diễn nữa, con xem cảm thấy rất ghê tởm.”

“Con. . . . Cái này nghiệt tử!” Khuyết Văn hấn làm sao có thể sinh ra một đứa con trai như vậy? làm trái lời hấn đã không nói, còn khắp nơi cầm chân đâm hấn.

“Con đây nghiệt tử giúp đỡ cha không ít bận rộn a, đuổi người đi không cần lão nhân gia ngài xuất thủ, để cho ta làm mới thật nhẹ nhàng, để mặt mũi lại cho cha, còn có cái gì chưa đủ?”

“Con cho rằng nó là người dễ dàng đuổi được? Không có Khuyết thị, hấn có thể tự mình thành lập một vương quốc, đem chúng ta đánh cho chết.” Cứ như vậy để cho hấn đi, Khuyết Văn chính là không thể an tâm, giống như cổ họng mắc một cái xương cá, hết sức không thoải mái.

Khuyết Lạc nheo lại mắt, đối với Khuyết Văn trong mắt chợt nổi lên sát khí cảm thấy không vui, lên tiếng cảnh cáo nói: “Coi như cậu ta muốn thành lập vương quốc riêng ình thì cũng không sao, con rất vui khi ở trên thương trường cùng hấn ganh đua dài ngắn, cha cũng không nên động đến hấn.”

Đối với khả năng của mình Khuyết Lạc có thể hiểu rõ, Khuyết Văn có nhân nhạ kinh ngạc, xem ra, hấn thật đánh giá thấp con trai của mình, cho là bất cần đời hấn vĩnh viễn không thành được nhân tài.

“Tại sao ta cảm thấy con là cố ý muốn đuổi Chi Giới đi?” Mấy ngày nay, hấn nghĩ như thế nào chính là cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Khuyết Lạc hơi sững sờ, gật đầu thừa nhận.”Con đương nhiên là cố ý muốn đuổi cậu ta đi, một núi không thể có hai hổ, cha, đạo lý này người sao lại không hiểu?”

“Cứ như vậy?”

“Cứ như vậy, nếu không còn có cái gì?”

Khuyết Văn trừng mắt nhìn nhi tử, nhất thời nửa khắc cũng nói không giải thích được cái cảm giác lúc này, cảm thấy bản thân giống như được đặt sẵn trong kế hoạch, hơn nữa còn mất đi vật gì đó, đến tột cùng là cái gì đây? Sợ rằng chỉ có trời mới biết .

HongKong – sân bay, một thân ảnh nhỏ nhắn vội vã hướng phía trước chạy tới, phía sau nàng là mấy vệ sĩ cao lớn đi theo.

Cơ hồ là muốn xông tới trước mặt Nhâm Chi Giới, Quan Vũ đập gờ tay “ba” một tiếng, trên mặt của hấn lập tức có năm dấu tay, một cái tát này đánh dùng hết sức, nửa điểm không lưu tình.

“Anh đáng chết!” Nàng khóc đến lệ quang đầy mắt, một đôi mắt tràn đầy tố cáo.

“Anh là đáng chết.” Nhâm Chi Giới không phủ nhận đối với nàng có thật sâu xin lỗi.

“Anh thật vì Lam Lăng không tiếc phản bội Khuyết Lạc lại vứt bỏ tôi?” Nàng cho là hấn ít nhất sẽ vì mình mà phản kháng, bất kể lý do cỡ nào gượng ép, bọn họ cũng sẽ tha thứ hấn, chuyện cũ sẽ bỏ qua, không nghĩ tới, hấn lại thản nhiên thừa nhận hết thảy, để cho nàng tâm một khóa mong đợi liền rơi vào khoảng không.

“Thật xin lỗi.”

“Anh vô sỉ!” Tay của nàng lần nữa nâng lên, sau đó kích động vuốt ngực phập phồng không ngừng, cơ hồ muốn không thở nổi, “Làm sao anh có thể theo tôi lên giường giờ lại vứt bỏ tôi? Đáng chết! Nếu như anh không có thích qua tôi, cũng không cần đối với tôi như vậy, anh cho rằng Quan Vũ đập là dạng nữ nhân gì, có thể để cho anh vui đùa một chút coi như xong?”

“Anh không có ý này, chỉ là anh.”

“Chẳng qua là lòng của anh bị Lam Lăng kia câu dẫn đi? Mới thời gian ngắn ngủn mấy ngày, anh liền bị cô ta dụ dỗ mê hoặc ba hồn bảy vía bay mất?” Nàng thương tâm nhìn hấn, “Vậy tôi thì sao? Tôi được coi là cái gì?”

“Vũ Điệp.”

“Anh căn bản không yêu tôi, có đúng hay không? Anh vừa bắt đầu liền yêu tình nhân của Khuyết Lạc, không phải là tôi, đúng không? Đêm hôm đó anh chẳng qua là uống rượu quá nhiều mới có thể đối với tôi không kìm hãm được, phải không?” Nàng tức giận nằng thẵng ra những gì sợ hãi trong lòng, sắc mặt cũng càng lúc càng tái nhợt, “Anh nói a! tôi muốn nghe lời nói thật!”

Hết thấy hết thấy, thật ra nàng biết, chẳng qua là nàng vẫn lừa gạt mình, cái gì đều không muốn nghe, không muốn xem cũng không nguyện nhìn.

Nhưng là như vậy vẫn vô dụng, vô dụng.

Đến cuối cùng, hấn vẫn là của người khác, không phải của nàng.

Nhìn nàng bộ dáng suy yếu, Nhâm Chi Giới có không đành lòng có chút thương yêu, hấn hiểu được lỗi của mình, không có cách nào đối với nàng động tâm, nhưng hấn cũng không muốn lừa gạt nàng nữa.

“Đúng vậy.” Hấn hung ác quyết tâm nói.

Hấn mới nói xong, Quan Vũ đập thân thể lay động một cái, mềm nhũn té xỉu trong ngực hấn.

9. Chương 9

Mĩ quốc Newyork

Lam Lăng tâm tình buồn bực cúp điện thoại, vì tiếng đổ chuông kéo dài mà cảm thấy bất an.

Nàng điện về Đài Loan điện thoại nhà luôn là không thông, điện tới công ty anh rể, thư ký của hấn nói hấn đã xuất ngoại. Nhưng là kể từ sau khi nàng bị mang tới biệt thự Khuyết gia, hơn nửa tháng đã qua, nàng cơ hồ mỗi ngày đều lên lên tìm cách gọi điện thoại, vừa mới bắt đầu mấy ngày ôm hi vọng bọn họ đến NewYork đem nàng đón về , hiện tại đơn thuần chỉ là muốn báo bình an, vậy mà lấy được kết quả như cũ giống nhau.

Lam gia tựa hồ trong nháy mắt từ trên địa cầu biến mất vậy, nàng không tìm được người nhà, không nghe được bất cứ thanh âm người nào, cảm giác, nàng giống như là người bị vứt bỏ , hết sức cô độc, hơn nữa hiện tại Nhâm Chi Giới trở về HongKong đã ba ngày , loại bị ném vứt bỏ này cảm giác càng thêm mãnh liệt.

Ba ngày qua, lúc hấn vừa tới sân bay HongKong gọi cho nàng một cuộc thông báo, từ đó liền giống như mất tích, đánh điện thoại di động của hấn cũng không có đáp lại, khiến nàng bộc phát tâm hoảng ý loạn.

Nàng lo lắng hấn gặp chuyện không may, lo lắng Khuyết gia sẽ không bỏ qua hấn, lo lắng hấn xảy ra điều gì ngoài ý muốn, mấy ngày nay nàng ngủ bất an , ăn nuốt không trôi, sầu lo cơ hồ đem nàng bao phủ.

“Ngoan ngoan ở chỗ này chờ anh, nơi nào cũng không được đi, biết không?” Ngày đó, Nhâm Chi Giới mang nàng tới nhà gỗ nhỏ này như thể tha thiết dặn dò .

“Nơi nào cũng không được đi? Vậy em buồn chết, đói chết, khát chết?” Nàng mang con ngươi cười nhìn hấn, lời nói cười giỡn một chút muốn tan ra mây đen trong lòng, trong mắt nồng nặc những chuyện lo sợ không che giấu được, trên mặt cố giả bộ nụ cười thiếu chút nữa để cho nước mắt cho đánh tới.

Nàng không muốn hấn rời đi, từng giây từng phút đều không muốn, cảm giác, cảm thấy hấn sẽ như vậy một đi không trở lại, tựa như nàng sẽ không còn được gặp lại hấn.

“Anh nhất định sẽ trở lại.” Hấn nhìn ra được nàng là giả bộ kiên cường, mỉm cười mà khẳng định bảo đảm nói.

“Nhất định?”

“Nhất định.”

Nếu như hấn nhất định sẽ trở lại, tại sao muốn đem hết toàn bộ những thứ của mình giao cho nàng?

Nếu như hấn nhất định sẽ trở lại, tại sao hấn đem vé phi cơ cùng hộ chiếu cũng thay nàng làm xong, để cho nàng tùy thời có thể rời đi?

Thời điểm hấn giao cho nàng những thứ đồ này, hấn lại vẫn nói: “Trừ phi em không muốn chờ đợi thêm nữa, nếu muốn bỏ lại anh một người trở về Đài Loan, đáp ứng anh, hử? Phải chờ, anh và em cùng nhau trở về.”

Rõ ràng lừa gạt nàng, rồi lại cho nàng bảo đảm, chộc cho nàng muốn khóc.

Đột nhiên, nàng tiến lên đem hấn ôm chặt, nước mắt khi nàng nhào vào trong ngực hấn cái kia một khắc liền chảy xuống, “Em với anh cùng đi HongKong, có được hay không?”

“Em theo anh đi chỉ vướng chân vướng tay, huống chi chuyện này anh tự mình giải quyết , Khuyết lão gia luôn luôn thương anh, sẽ không làm khó anh.”

“Nhưng là Khuyết Lạc.”

“Anh ta cũng sẽ không đối với anh khó khăn, anh hiểu hần.”

“Đã như vậy, tại sao không để cho em với anh cùng nhau trở về?”

“HongKong quá loạn, không có nơi an toàn, anh không yên lòng đem em một người tùy tiện nhét vào một nơi”

“Đây là một lý do hết sức kém cỏi, Nhâm Chi Giới.”

“Nơi này rất kín đáo, người khác tìm được em cũng không dễ dàng. Đáp ứng anh, ở lại chỗ này chờ, được không? Cô gái ngoan.”

“Em là mèo hoang, không phải là cô gái ngoan.”

“Lam Lăng ——”

“Được rồi, em ở chỗ này chờ anh, bất quá sẽ chờ một tuần lễ, vượt qua, em liền tự mình trở về Đài Loan đi.”

“Thì ra là em chỉ chịu chờ ta một tuần lễ, anh còn tưởng rằng là cả đời, xem ra anh phải suy tính, suy tính vì em buông tha cho tài sản Khuyết gia đến tột cùng có đáng giá hay không.” Nhâm Chi Giới sùng ái sờ sờ mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng hôn lên nó.

“Em mới chịu suy nghĩ thật kỹ, tính toán gã ột nam nhân chỉ có một trăm vạn, đầu óc của mình đến tột cùng có hay không cháy hổng rồi?” Vì nàng, Nhâm Chi giới tựa hồ phải buông tha rất nhiều, điểm này, hần coi như không nói rõ nàng cũng hiểu biết.

Hần yêu nàng, là thật tâm yêu nàng, nàng biết.

Nhưng là ân tình Khuyết gia có thể vượt qua được tình yêu hần đối với nàng sao? Đây cũng là lý do nàng sợ , sợ hần bởi vì trung thành với Khuyết gia mà lựa chọn buông tha nàng.

Hần sẽ sao? Nàng không biết, bất quá, Khuyết Lạc tựa hồ ước gì nhanh lên một chút đuổi hần đi, cũng sẽ không lưu hần lại, nàng có lẽ là quá lo lắng.

Suy nghĩ từ ba ngày trước một khắc ly biệt kia kéo trở về, Lam Lăng nhìn ngoài cửa sổ bầu trời bao la càng lúc càng tối, nỗi nhớ dày đặc.

Nàng nhớ hần, thật là rất nhớ hần.

Tiếng chuông cửa trong lúc bất chợt vang lên, Lam Lăng bị dọa giật mình, sau một khắc, nàng như gió một loại chạy lên phía trước mở cửa.

Nhất định là Nhâm Chi Giới, hần rốt cục trở lại!

“Nhâm Chi Giới!” Mở cửa ra, Lam Lăng không chút nghĩ ngợi kêu thành tiếng, đang muốn chạy vào trong ngực hần, lại bỗng dừng phát hiện đứng ở ngoài cửa cũng không phải là hần, nàng ngạc nhiên nhìn ngẩn ngơ , cơ hồ nói không ra lời, “Anh rể? Làm sao anh lại xuất hiện ở chỗ này?”

“Chúng ta tìm em thật lâu, Lam Lăng.” Từ Lập Nhân mặt mỉm cười nhìn nàng, “Thế nào? Em tựa hồ cũng không cao hứng khi nhìn thấy anh?”

“Làm sao có thể? em chỉ là Chẳng qua là thật cao hứng cũng quá ngoài ý muốn. Em tìm anh cũng đã lâu, nhưng là thư ký của anh nói anh xuất ngoại công tác.”

“Anh xuất ngoại đi đếnHong Kong.”

“HongKong?” Nhắc tới HongKong, nàng lập tức nhớ tới Nhâm Chi Giới, trong mắt lo lắng thoáng qua , “Anh. Làm sao biết em ở chỗ này?”

“Nhâm Chi Giới nói cho nh biết , anh ta muốn anh tới đón em trở về Đài Loan.”

“A? Anh biết Nhâm Chi Giới?”

“Không biết, bắt quá anh ta tựa hồ biết em là người thân của em, là anh ta tìm tới anh, nói cho anh biết em ở nơi này, để cho anh tới nhận em, nếu không, anh làm sao sẽ biết em ở nơi này? Lam Lăng, gia gia này nãi cùng chị gái cũng thập phần lo lắng còn em, mau cùng anh trở về đi thôi.”

“Nhâm Chi Giới. . . . anh ấy có hay không nói cho anh tại sao không thể tự mình đến đón em?”

“Em không biết sao? Anh ta phải kết hôn.”

“Kết hôn?” Không! Không thể nào! Lam Lăng tâm giống như bị hung hăng đâm một nhát, đau đến khó chịu.

Từ Lập Nhân nghĩ đến cái gì đó, đem tờ báo HongKong trong cặp tài liệu lấy ra, “Nhìn một chút, người này là anh ta đi? anh thấy tin tức này còn dọa giết mình đâu rồi, thì ra là anh ta rất nhanh sẽ phải cùng tiểu thư Quan gia ở HongKong kết hôn, ngày còn chưa định, bắt quá nghe nói sẽ nhanh.”

Lam lăng hai tay run rẩy nhận lấy tờ báo, thấy chữ viết màu đen to trên mặt báo ——

Nhâm Chi Giới một trong người nổi nghiệp xí nghiệp Khuyết thị cùng thiên kim Quan Vũ Điệp tập đoàn Quan thị sắp kết hôn!

Một trong người nổi nghiệp xí nghiệp Khuyết thị? Kết hôn?

Lam Lăng xoay mình bật cười, cười trong có lệ, chua xót làm cho người khác nghe thấy mà không đành lòng.

“Lam Lăng? Em làm sao vậy?” Từ Lập Nhân mặt lo lắng, đi lên phía trước đỡ thân thể nàng lão đảo muốn ngã .

“Em không sao.” Nàng còn là cười, lại không ngừng đưa tay gạt đi lệ, không ngờ lệ rơi càng nhiều tâm càng đau, thế nào xóa sạch cũng không thể nào xóa hết.

Hắn muốn kết hôn? Hắn muốn cùng Quan Vũ Điệp kết hôn?

Một trong người nổi nghiệp xí nghiệp Khuyết thị? Ha ha, hắn đã lựa chọn Khuyết gia, bỏ qua nàng đối với hắn yêu, hoặc là, hắn vốn chẳng qua là cùng nàng vui đùa một chút, đem nàng an bài ở nơi này trong nhà gỗ nhỏ chờ hắn, thật ra chẳng qua là không hy vọng nàng cùng hắn đến HongKong đi phá hư hôn sự của hắn?

Nàng như thế nào ngu như vậy? Ngu ngốc cho hắn là yêu nàng, có thể vì hắn buông tha cho hết thấy mọi thứ.

“Lam Lăng, em cùng Nhâm Chi Giới này.”

“Em cùng anh ta một chút quan hệ cũng không có!” Nàng một câu liền lập tức ngắt dòng suy đoán của Từ Lập Nhân

“Nhưng là xem em cũng không đúng lắm.”

“Không, anh ta là ân nhân cứu mạng của em a! Thấy anh ta muốn kết hôn, em thật là cao hứng, hơn nữa, anh rể, hanh ta còn gọi anh tìm tới, đón em trở về Đài Loan. Em muốn trở về Đài Loan! Lập tức phải trở về đi! Em muốn về nhà!”

“Hảo hảo hảo, chúng ta bây giờ đi, bắt quá, anh phải tới trướcMacaolàm một chút việc, có thể phải trì hoãn một hai ngày.”

Chương 9.2

Mấy ngày nay bên trong biệt thự Quan gia tại HongKong bận tới mảy tới mảy, vì thay cô dâu làm lễ phục áo cưới, u đồ trang sức đeo tay, cùng châu báu kiểu dáng mới nhất từ các quốc gia đem đến cho Quan Vũ Điệp lựa chọn.

Trên mặt của nàng mang theo mỉm cười, nhưng có chút mất tự nhiên, bởi vì hôn lễ này có một chú rể không tình nguyện, nói gì cũng không cách nào mang cho nàng cảm giác vui sướng sắp làm cô dâu.

“Tiểu thư, cô xem một chút kiểu dáng là năm nay Paris được hoan nghênh nhất, làm nổi bật xinh đẹp động lòng người, rất vô cùng thích hợp với tiểu thư.” bà vú Quan Vũ Điệp lấy ra mục lục vẽ kiểu mang đến, nhìn thấy vui, ở trên người nàng so qua so lại.

Quan Vũ điệp chẳng qua là khoe mắt hạ xuống, tay giữ lấy cằm, lười biếng nói một câu, “Hoàn hảo, con không phải là rất thích.”

“Còn cái này? Nhà thiết kế nói cái này kiểu dáng độc nhất vô nhị, năm nay dùng lưu hành nhất làm từ chất liệu vải tơ lụa màu tím.”

Nàng thật không có một chút hăng hái nói, “Cũng hoàn hảo.”

“Cái này.”

” Vú, con muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, vú giúp con chọn đi.” Nàng đột nhiên không nhin được đứng lên, cũng không quay đầu lại hướng ngoài cửa phòng đi tới.

“Nhưng là tiểu thư.”

“Bảo vú chọn liền chọn, con cũng không ý kiến.” Phất tay một cái đi ra cửa phòng, nàng đột nhiên cảm thấy hôn lễ này hoang đường cùng buồn cười, bởi vì nàng một chút cũng không cảm thấy vui vẻ, ngược lại có nồng đậm cảm giác mất mát.

Đây chính là hôn lễ nàng muốn sao? Nàng là vẫn muốn gả cho Nhâm Chi Giới, vậy mà hân cũng không yêu nàng, nàng thật lòng muốn gả ột người không thương nàng?

Trong vườn hoa hồng mùi thơm xông vào mũi, nàng hít một hơi thật sâu, cước bộ không tự chủ được hướng cha Quan Dục Thắng ở phòng vẽ tranh đi tới.

Có lẽ, thời điểm này nên cùng cha nói chuyện một chút rồi, với điều kiện của Quan Vũ Điệp nàng, sẽ không sợ gả không được ột nam nhân tốt đi, cần gì phải cưỡng bách người khác khi làm chú rể ?

Nghĩ như vậy, lòng của nàng đột nhiên thoải mái hơn, mấy ngày gần đây lo lắng cửa ở mãi trong lòng giờ cũng đã có chút vui đi.

Thì ra tâm tình thoải mái là tốt đẹp như thế, loại cảm giác giải thoát này so với việc nàng mang theo tiếc nuối đi vào lễ đường không biết nhẹ nhõm gấp bao nhiêu lần.

Tại phòng vẽ ở vườn hoa vừa nhìn thấy cha, Quan Vũ Điệp đang muốn mở miệng kêu lên, cái tên Lam Lăng lại đột nhiên xuyên qua màng nhĩ của nàng, làm nàng không thể không dừng thẳng tai lắng nghe.

” Nha đầu Lam Lăng kia mắc câu? Ừ, rất tốt. Liền theo kế hoạch chúng ta lúc trước, tối nay người đem cô ta tới cảng Macao, người của ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Nàng chết, người cũng có thể thanh thần ổn định danh chánh ngôn thuận thừa kế sản nghiệp Lam gia, không có ai sẽ hoài nghi người.”

“Kia chiếc du thuyền đánh số 302? Hảo.”

Quan Dục Thắng giọng nói đứt quãng truyền vào trong tai Quan Vũ Điệp, nàng lẳng lặng núp ở rừng cây phía sau, vẫn đợi đến khi hân tắt hành động điện thoại đi vào phòng vẽ tranh, nàng mới chậm rãi từ rừng cây sau đi ra, giống như bay hướng một đầu khác chạy đi.

“Anh đi nhanh đi!” Mở ra cửa đá bị khóa, Quan Vũ Điệp lập tức tránh ra lối đi.

“Vũ Điệp? Em.”

“Không đi sẽ không kịp, cha em cùng người nhà Lam Lăng. Em cũng không biết là người nào, bọn họ thông đồng với nhau muốn hại chết Lam Lăng, tối hôm nay ở cảng Macao, du thuyền đánh số là 302. Em sẽ thay anh an bài một chiếc thuyền nhanh chóng đến biển Macao, anh nhất định nắm giữ thời gian nhanh tìm chiếc du thuyền kia, nếu không nữ nhân anh yêu mến sẽ mất mạng.”

“Anh biết người kia là ai, cảm ơn em.”

“Anh biết?”

“Ừ.” Nhâm Chi Giới cảm kích nhìn nàng, đột nhiên không biết nên nói thế nào mới thích hợp.”Chuyện em mang thai. . . . Anh sẽ phụ trách.”

“Là giả. Em chỉ là muốn ép anh cưới em mà thôi. Nếu như là thật, em cũng sẽ không cần đến anh phụ trách, lòng của anh không có ở đây trên người em, gả cho anh, em cũng sẽ không hạnh phúc.” Nàng sâu kín nói.

“Thật xin lỗi, Vũ Điệp.” Nhâm Chi Giới đi lên trước, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực, “Em vì anh làm hết thấy, anh cả đời không quên.”

“Anh đừng ghi hận cha mẹ đem anh nhốt ở nơi này chừng mấy ngày là được.” Quan Vũ Điệp đẩy ra hẳn, cười có chút buồn bã, “Anh đi nhanh đi, nếu không em không biết mình có thể hay không hối hận.”

Gật đầu một cái, Nhâm Chi Giới lướt qua nàng liền muốn rời đi, Quan Vũ Điệp chợt gọi hắn lại.

Nhâm Chi Giới nhú mày, cùng nàng con người tràn đầy lệ nhìn thẳng vào mắt.

“Anh sẽ nhớ em không?” Nàng ôm một chút hi vọng nho nhỏ, hi vọng trong lòng của hắn có thể cho nàng một không gian tưởng niệm, chỉ có một chút cũng tốt.

“Anh sẽ không quên em, Vũ Điệp, một hảo em cô gái thiện lương xinh đẹp.” Hắn tiến lên ở cái trán nàng ấn xuống một cái hôn, cũng không quay đầu lại bước đi.

Nghĩ đến Lam Lăng sắp đối mặt nguy hiểm, Nhâm Chi Giới một khắc cũng không muốn lãng phí thời gian.

Thật ra thì hắn đã điều tra rõ ràng, chẳng qua là sự kiện nàng bị bắt cóc ở Đài Loan còn là một huyền án, hắn vốn là muốn đích thân mang Lam Lăng trở về Đài Loan, đem chân tướng mọi việc đưa ra ngoài ánh sáng, không nghĩ tới Từ Lập Nhân thế nhưng lại cùng Quan Dục Thắng thông đồng muốn hãm hại nàng.

Đáng chết! nên sớm phải người đem hắn đưa vào trong tù, không nên có chút rộng lượng tha thứ, để cho hắn đối với Lam Lăng có âm mưu giết hại.

Lam Lăng nếu như biết nhường bắt cóc mình chính là chị gái và anh rể, nàng sẽ cỡ nào khổ sở? Nàng vẫn cho là người thân ở Đài Loan nhất định vì nàng mất tích nóng ruột vạn phần, ngược lại việc nàng mất tích đối với chị gái anh rể mà nói là một chuyện vui sướng.

Hắn vẫn không muốn làm cho nàng đối mặt chuyện thực tàn khốc như vậy, vậy mà, việc này sớm muộn vẫn phải là đối mặt, không phải sao?

Muốn trách, có nên trách cha Lam Lăng chết đi không nên đem hết thấy Lam gia đều để lại cho nàng, mới có thể để cho hai tỷ tỷ trong lòng không cam lòng sinh hận mà giở trò.

Thân tình có lúc thật là nông cạn đến buồn cười, chỉ cần liên quan đến lợi ích mà xung đột, hết thấy liền trở nên thực tế mà tàn khốc.

Trên biển gió thật to, thậm chí có điểm lạnh, Lam Lăng không tự chủ được đem hai tay bắt chéo ôm ở trước ngực, lại không có ý định vào khoang thuyền lấy áo khoác mặc vào.

“Lạnh không?”

Một áo khoác đột nhiên khoác lên bả vai của nàng, nàng ngay cả không biết đối phương là đến gần từ khi nào, như vậy tùy tiện dọa nàng giật mình.

“Anh. . . .”

“Tôi là bằng hữu làm ăn cùng anh rể cô, họ Lai.” nam nhân cao lớn toàn thân mặc trang phục đen khế mỉm cười, có vẻ lễ độ khiêm nhường.

“Đó, các người buôn bán nói xong rồi sao?” Nàng khẽ lui ra một bước, một chút cũng không thích người đàn ông này đến gần cùng kia nụ cười giả dối trên mặt hắn.

“Vẫn còn, chỉ bắt quá bên trong có chút buồn bực, cho nên tôi ra ngoài hóng mát một chút.”

“À, vậy anh từ từ hóng mát, tôi phải vào.” Lam Lăng cũng đáp lại hắn một nụ cười giả dối, cũng đem áo khoác trả lại cho hắn, “Cảm ơn.”

“Cô quá khách khí.” Nam nhân lúc nhận lấy áo khoác cố ý nhẹ cầm tay mềm mại của nàng.

Lam Lăng không khách khí rút về cũng tròng hần một cái.” Muốn tìm nữ nhân đến chỗ khác đi, tôi không phải là đối tượng của anh, xin lỗi không tiếp được.” Nàng quay đầu, trong lòng đã đầy một bụng hỏa.

Người đàn ông này đến tột cùng là muốn chuyện gì? Biết rõ nàng là người nhà anh rể còn dám đối với nàng động thủ động cước (đụng tay đụng chân), vừa nghĩ tới nụ cười trên mặt hần, cùng với kia giả trang cố làm quân tử lại tuyệt không giống như ưu nhã, không khỏi làm nàng toàn thân dâng lên nổi da gà.

“Chờ đã, Lam tiểu thư, lời của tôi còn chưa nói hết đây.” nam nhân họ Lai ngăn trở đường đi của nàng.

Trên boong thuyền chỉ có hai người bọn họ, gió o o thổi, lại thổi không đi ở trong nháy mắt dâng lên hơi thở quỷ quyệt.

“Anh muốn làm gì?” Lam Lăng cảm thấy có cái gì không đúng, người bắt đầu có chút không thăng bằng, đèn thuyền sáng ngời, thân thể của nàng phảng phất cũng sáng ngời, nàng lắc đầu một cái, cố bước đi đột nhiên có cảm giác muốn ngất xỉu, nàng cũng không có bị bệnh, chẳng lẽ nàng say tàu rồi?

“Không có gì, chỉ là muốn làm bằng hữu với cô mà thôi.” Hần càng thêm đến gần nàng, ánh mắt ở trên người nàng lưu luyến, dần dần dâng lên nụ cười tà ác.

“Thật không dám cùng anh làm bằng hữu.” Lam Lăng lui về phía sau vài bước, muốn chạy, nhưng cảm giác muốn ngất đi lại áp tới.

“Xem ra sợ rằng cũng không tới phiên cô quyết định.” Thấy nàng đứng không vững, nam nhân họ Lai rút cục lộ ra cái đuôi hồ ly, đưa tay liền đem nàng ôm.

“Đi chết đi! anh muốn làm gì? Buông tôi ra!” Nàng kêu to, cổ găng giãy giụa cũng không thể đẩy hần ra, trong ánh trăng mờ tựa hồ nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, là Từ Lập Nhân, “Anh rể, mau tới cứu em!” Nàng cuống quýt kêu to, hi vọng đầu mình hoa mắt không có nhìn lầm.

“Đừng kêu, gọi rách cổ họng cũng không còn người sẽ để ý cô.”

“Anh rể.”

“Buông cô ấy ra.” Từ Lập Nhân xa xa đứng, lạnh lùng thốt.

“Tại sao? Tôi một chút ngon ngọt cũng còn không có ném đến tận buông ra cô ta chẳng phải đáng tiếc? Anh không phải là muốn cô ta chết sao? Chờ tôi xong xuôi chuyện, sẽ đem cô ta đẩy xuống biển làm mồi cho cá.” Hần hừ lạnh một tiếng, xoay người lại muốn hôn Lam Lăng, lúc này nàng liều mạng chống cự, đem hết toàn thân còn dư lại khí lực đem nam nhân đẩy ra mấy bước xa.

“Anh mới vừa nói gì? Anh nói lại lần nữa!” Lam Lăng vịn lan can giữ ổn định thân thể, không thể tin được lời mình mới nghe.

“Tôi nói cái gì? Anh rể cô muốn hại chết cô, âm mưu đoạt hết thấy Lam gia, cô nữ nhân gốc này lại tuyệt không biết, còn anh rể, anh rể thân mật gọi không ngừng, nha, tôi thật là vì cô ám ức a! Nhìn cô ngày thường đẹp như vậy, thể nào đầu óc giống như tương hồ một dạng không còn dùng được?”

“Anh cầm mồm cho tôi!” Từ Lập Nhân hét lớn một tiếng, cất bước đi về phía trước một thanh núp lấy cổ áo họ Lai, “Anh là ăn no rồi việc sao? Quan Dục Thắng làm sao sẽ phái người như anh vậy ngu ngốc tới làm việc! Cút ngay! Tôi tự mình làm!” Vừa nói, bàn tay liền muốn hướng Lam Lăng bắt lấy.

Lam Lăng lão đảo nghiêng ngã né tránh, cũng không ổn ngã ngồi ở trên boong thuyền, không thể tin được trước mắt thoát nhìn Từ Lập Nhân hào hoa phong nhã lại sẽ nghĩ muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

“Anh rể, anh thật muốn giết tôi?” Nàng cắn chặt lấy môi không để ỉnh bất tỉnh, trong con ngươi viết nồng nặc thất vọng cùng chết tâm.

Tại sao? Tại sao bọn họ cần phải đem nàng hại chết? Liền vì công ty Lam gia, mấy móc phòng ốc, nàng thật yêu quý chị gái cùng anh rể, chẳng phải không nên giết nàng sao? Nàng không hiểu, thật không hiểu, nàng đem công ty giao cho bọn họ kinh doanh, bọn họ cảm thấy vẫn chưa đủ!

“Giết cô, tôi mới có thể chính thức có được xí nghiệp Lam thị.”

“Tôi sẽ đem hết mọi thứ giao lại cho anh.”

“Bây giờ nói những thứ này cũng đã quá muộn, cô đã biết ý nghĩ của tôi, lưu lại cô không được.”

“Anh giết tôi, chẳng lẽ trốn được vòng luật pháp? Anh rể, anh không nên lừa mình dối người, thả tôi, tôi cái gì cũng không cần, thật.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ nói ọi người cô là trượt chân rơi xuống biển, không có ai sẽ hoài nghi đến trên người tôi.” Từ Lập Nhân đi lên trước đem nàng ôm lấy, không chút nghĩ ngợi liền đem nàng ném xuống biển rộng.

“A!” Nàng kêu lên một tiếng, cảm giác thân thể rơi xuống, sau một khắc, nước biển lạnh như băng liền vòng quanh ở nàng bốn phía.

Lam Lăng cảm thấy thân thể không ngừng chìm xuống, không cách nào hô hấp, nàng theo bản năng định chỉ thở, biết một chút bơi lội nàng nếu như không phải là bị hạ thuốc mê, tuyệt đối có thể dễ dàng trôi lên mặt biển.

Nàng không muốn vì vậy táng thân biển rộng, vậy mà, vừa nghĩ tới bị người thân phản bội, Nhâm Chi Giới vút bỏ, trên cũng cũng chỉ cô đơn một mình, nàng đột nhiên chẳng muốn sống nữa.

Cha, con liền đi tìm người

Nhâm Chi Giới, em chúc phúc cho anh.

Nhắm lại con người, nàng không hề có một chút kiên trì cùng Tử Thần đối kháng, buông lỏng thân thể, để ỉnh hướng biển rộng chỗ sâu chìm dần.

10. Chương 10

Đài Bắc nửa năm sau

Nhâm Chi Giới chủ trì xong cuộc họp kéo dài đến ba giờ mới đi vào phòng làm việc, một thân ảnh liền chạy như bay đến trong ngực hắn.

“Ghét, người ta chờ thật lâu đó.” Lam Lăng thật dài phát như sóng lớn nhảy múa, trên mặt cười lúm đồng tiền như hoa, cái miệng nhỏ nhắn cong lên giống như là làm nũng hoặc như là tức giận.

“Đói bụng?” Nhâm Chi Giới cứng chịu ngắt gương mặt của nàng, mỉm cười trong có vô tận ôn nhu.

“Đói a, đói chết, anh không có lương tâm nhất, để cho em đói.”

“Chủ tịch giao cho em làm, anh liền không cần phải để em tiếp tục đói, hử?”

“Công ty giao cho em không sụp đổ mới là lạ, cha trên trời có linh thiêng sợ rằng sẽ giận đến muốn sống lại, huống chi anh lập tức đem xí nghiệp Lam thị làm cho lớn như vậy, với lại nếu giao ột tiểu nữ nhân cho em quản, thời điểm chưa đầy một tuần công ty liền phá sản.”

Kể từ nửa năm trước nàng đem xí nghiệp Lam thị giao cho Nhâm Chi Giới điều hành, giống như là kỳ tích xuất hiện, một cái công ty lượng doanh thu nhỏ nhỏ thế nhưng mỗi tháng lại thu về lợi nhuận lên đến bội số lớn, đơn đặt hàng nước ngoài không ngừng vọt tới, nhận cũng nhận không hết, còn có hàng loạt ngân hàng còn muốn mượn danh tiếng của Nhâm Chi Giới để hoạt động mở rộng , nàng mỗi ngày nhìn hắn rất bận rộn, không nhúng tay vào bất cứ việc gì, lại thấy hắn làm việc vô cùng hăng say, trên mặt còn bắt chợt treo nụ cười.

“Chúng ta kết hôn đi.” Hắn lại một lần nữa nói với nàng.

“Không muốn.”

“Lam Lăng ——” hắn bắt đầu dĩ nhiên nàng.

“Ừ?” Nàng cười đến vui vẻ không thôi.

“Em đến tột cùng lúc nào thì mới đáp ứng gả cho anh?”

“Chờ em chơi đã vai trò tình nhân xong.”

Nhâm Chi Giới thở dài, “Em không phải là tình nhân của anh.”

“Em chính là, lão bà của anh là Quan Vũ Điệp, không phải là em.” Nữ nhân đã ăn phải đắng thì ngấm đến già, cả đời cũng sẽ không quên.

Mặc dù nàng biết hẳn cùng với Quan Vũ Điệp hôn sự là bị ép buộc ; mặc dù nàng biết hẳn là thật sâu yêu nàng; mặc dù nàng cũng yêu hẳn, nhưng chỉ cần nhớ tới nàng bởi vì hẳn chịu khổ, bởi vì hẳn mà bị đắc tội, nàng cũng không cam nguyện như vậy gả cho hẳn.

Rơi xuống biển một đêm kia, nàng thật muốn bị biển đêm cắn nuốt, không bao giờ muốn tỉnh lại nữa, vậy mà, sau lại có một đôi tay thủy chung nắm lấy nàng, truyền đến một mảnh ấm áp, nói lên biết bao lời yêu thương.

Thanh âm kia nàng dĩ nhiên nhận ra được.

Hôn mê trong hai, ba ngày, nàng không ngừng rơi lệ, cho đến khi tỉnh lại trước mắt là cặp con người kia mệt mỏi lại kiên trì chờ đợi nàng, nàng khóc lớn thành tiếng, ôm chặt lấy hẳn, không bao giờ buông tay nữa.

“Không được rời đi em! Không được bỏ em!” Nàng khóc kêu, có chút cuồng loạn.

Nói chúc phúc là giả , nếu là hẳn thật cưới Quan Vũ Điệp, nàng sẽ hận hẳn cả đời, oán hẳn cả đời.

“Anh sẽ không rời đi, nửa khắc cũng sẽ không rời đi.” Nhâm Chi Giới một lần lại một lần cam kết, dùng những cái hôn nhỏ trên khắp mặt nàng, dùng thanh âm ôn nhu nhất trấn an nỗi ưu thương cùng bất an của nàng.

Hắn nói cho nàng biết, Từ Lập Nhân vào ngục, đối thoại của bọn họ đều bị ghi vào trong băng ghi âm, Quan Dục Thắng bởi vì kẻ khả nghi dính trong vụ việc này nên bị cảnh sát Hồng Kông ét hỏi, Quan Vũ điệp cũng tới tìm hẳn, cầu xin hẳn để cha nàng một con đường sống , dù sao cũng là nhờ nàng thông báo Nhâm Chi Giới mới có thể cứu về người yêu một cái mạng.

Chuyện nàng nghe được khiến nàng vô cùng phiền lòng, nhưng chẳng qua cũng chỉ cau mày, tâm lạnh lùng.

Chỉ có ôm Nhâm Chi Giới mới phát giác được đây thực tế, biết nàng không còn một mình, cũng không cô đơn nữa, không cảm giác bất lực nữa.

“Giải quyết thế nào tùy anh, chẳng qua là, anh cũng sớm một chút nói cho em biết chuyện anh rě. chị gái đây? Chị ấy có khỏe không?”

“Anh rě em không có kéo chị gái em xuống nước chung, ít nhất có thể chứng tỏ hẳn đối với chị gái em là thật tâm .” Nhâm Chi Giới an ủi nàng nói.

“Chị ấy. Nhất định sẽ hận em đi.”

“Đó là chị ta tự làm tự chịu, anh bỏ qua cho chị ta, ở thân tình đạo nghĩa em đã cho họ đủ rồi, em không cần đối với chị ta cảm thấy xin lỗi, nên cảm thấy áy náy chính là bọn họ, không phải là em.”

“Em không thích như vậy.”

“Rất nhiều chuyện dù em không thích cũng sẽ phát sinh, xảy ra cũng chỉ nên đối mặt, hiểu không?” Nhâm Chi Giới vuốt tóc của nàng, ôn nhu nói.

“Xin quan toà đi, nếu như có thể, em không có ý định truy cứu.”

“Mưu sát là trọng tội, em không truy cứu cũng là có tội .”

Lam Lăng mệt mỏi nhắm mắt lại, gật đầu một cái, “Em mệt.”

“Ngủ tiếp một chút, anh tìm bác sĩ tới đây.”

Tiếp, nàng ở lại bệnh viện ba ngày mới xuất viện, sau đó Nhâm Chi Giới mang nàng trở về Đài Loan.

Cứ như vậy, nửa năm đã qua, trải qua những mưa gió, hết thấy mọi thứ đều theo năm tháng mà lắng dần, bất đồng là nàng không hề cảm giác mình cô đơn nữa, bên người nàng có Nhâm Chi Giới — một người nàng yêu đến sâu đậm, sợ là vĩnh viễn cũng không thể buông ra nam nhân này.

Nàng thích ôm hân, hưởng thụ phần cảm giác chân thật kia, này đã thành một thói quen, cảm giác an toàn không thể thiếu.

Yêu một người cảm giác là sâu như vậy, nồng như vậy, mỗi một phân một giây cũng muốn nhìn thấy hân, cảm nhận được hân. Đây đối với người bình thường mà nói có lẽ là hy vọng xa vời, đối với Lam Lăng nàng mà nói cũng không đến nỗi như vậy, bởi vì nàng là tình nhân của hân, không có tình địch tình phụ, tùy thời có thể cưới vào cửa.

Có lẽ cả đời này nàng thà làm tình nhân của hân, mà không phải lão bà.

Hongkong trong phòng làm việc Tổng Giám đốc xí nghiệp Khuyết thị, hai nam nhân cao lớn rất anh tuấn một đứng một ngồi, đứng chính là Khuyết Lạc, một thân quần áo thoải mái cùng hân thái độ ngạo mạn hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh; ngồi là khách của hân cũng là bạn bè Âu Tịch Á, quần áo Yamamoto phối hợp thước che lưng màu trắng, có vẻ ưu nhã mê người.

“Nhìn một chút, tôi thật là tự tìm phiền toái.” Khuyết Lạc hơi nhíu lông mày chỉ vào văn kiện chất đống như núi trên bàn làm việc, mỗi một món đều nói là văn kiện khẩn cấp chờ hân ký tên đóng dấu, hân dứt khoát đã trở thành cái máy in ấn, mỗi ngày ngồi ở phòng làm việc thật to xử lý đống con dấu.

“Hiện tại hối hận đã không kịp, Nhâm Chi Giới cũng bị người đuổi chạy.” Âu Tịch Á nhả nhận cười, trên trán lại mang theo dấu vết hài hước.

“Hân ngược lại phong lưu khoái hoạt, một người trốn ở Đài Loan, bên cạnh có mỹ nữ phụng bồi, hoàn toàn bất kể sống chết của tôi, thật là quá đáng, ta trăm phương ngàn kế lại thua thiệt còn hân tự do, đem đại cục diện Khuyết thị rồi rầm khiêng đến trên vai, hừ! Hân lại còn cự tuyệt theo Khuyết thị chúng ta hợp tác khai phátSingapore mở rộng thương trường, xí nghiệp Lam thị nhỏ nhỏ liền chưa bao lâu trở thành cá hai năm tám lạng.(càng ngày càng phát triển ý)”

Âu Tịch Á hé miệng cười một tiếng, “Khuyết thị nhưng là một trong tập xí nghiệp giàu nhất HongKong, cậu đem nó nói thành đại cục diện rồi rầm, không sợ tức chết Khuyết bá bá?”

“Tức chết ông ấy cũng tốt, nếu không phải là biết ông ấy lòng dạ độc ác, tôi cũng vậy không cần đem Nhâm Chi Giới như vậy đuổi đi. Tôi từ nhỏ cùng Nhâm Chi giới cùng nhau lớn lên, không muốn nhìn thấy cậu ta cả đời như vậy không có con đường sống ỉnh, ở Khuyết gia, cậu ta vĩnh viễn sẽ không được chân chính tôn trọng, sớm một chút đuổi đi, so với việc lưu lại càng về sau bị lão già hại chết.”

“Hiện tại thì sao? Cậu nếu đã nhận lấy Khuyết thị, cho dù không thích cuộc sống ngồi phòng làm việc, vẫn phải là làm, không phải sao?”

“Đúng vậy a, tôi sẽ làm nó sụp đổ mới thôi.” Khuyết lạc không thèm để ý dương dương tự đắc lông mày, cười cười, “Tưởng tượng cha bộ dạng giận đến đỉnh đầu bốc khói đi, sớm muộn sẽ đích thân mở miệng đem Nhâm Chi Giới cho tìm trở về.”

“Nhâm Chi Giới sẽ trở về?”

“Cậu ta hiện tại liệu chết không cùng Khuyết thị ký kết hợp đồng nào, cha tôi lòng dạ biết rõ, đối với cậu ta sẽ yên tâm chút, bất quá, trừ phi là cha tôi chết, nếu không Nhâm Chi Giới tốt nhất là đừng trở lại.” (nha, giờ mới biết Lạc ac tốt như thế, hihi! Trước giờ trách nhầm anh, só ri nha.....Khuyết Lạc: hừ, trách ta lâu nay, ta chưa xử là may đấy.....Tiểu Tiểu: biết anh rộng lượng.....tha cho Tiểu nhi đi nha! Khuyết Lạc: quất mắt làm ngơ. =.=)

“Khuyết Lạc, lòng của cậu thật tốt tôi tin không nổi.”

“Bây giờ mới biết tôi mặt ác tâm thiện a? (khẩu xà tâm phật) cậu có phải là bạn tốt của tôi không vậy?!”

Âu Tịch á cười nhạt một tiếng, “Tôi sao? Tôi còn tưởng rằng mình là bị cưỡng bách làm người cho cậu trút giận đấy.”

“Âu Tịch Á, cậu chán sống?” Khuyết Lạc nâng cao lông mày.

“Chớ nguyên rủa, tôi đang gặp phải chuyện gần chết phanh thây ở ngoài đường đấy.”

“Phi! Cậu ở đây nói hươu nói vượn cái gì!”

“Tôi không có.”

” vậy cậu nói là thật? vấn đề gì vậy?”

Khuyết Lạc trong nháy mắt bộ dạng trở nên đứng đắn để cho Âu Tịch Á cười ra tiếng, “Cậu nghiêm chỉnh như vậy, thoát nhìn rất buồn cười.”

“Uy, Âu Tịch Á, cậu dám đùa bỡn tôi?”

“Sao dám!” Âu Tịch Á vẫn còn cười.

“Tôi gọi cậu tới cũng không phải để chọc cười tôi, mau, giúp tôi xem một chút một bản văn kiện này, không được thì thay tôi vứt qua toàn bộ một bên, làm được liền thay tôi lưu lại, tối hôm nay tôi cần phải toàn bộ giải quyết.”

“Tối hôm nay? Cậu không có làm đi?” nghe vậy Âu Tịch Á luôn là ôn văn nho nhã cũng không nhịn được nhú mày.

Khuyết thị sẽ không thật bị tiểu tử này làm cho sụp đổ đi? Xem ra khả năng này rất cao .

“Không sai! Đừng lo lắng, Khuyết thị lớn như vậy, nhất thời nửa khắc cũng có thể giữ được, cậu mau giúp tôi một chút.”

Chương 10.2

Cảnh sát Đài Loan cùng Mỹ quốc NewYork hợp lực phá được tập đoàn buôn bán người, cứu ra hơn ngàn tên bị bắt cóc cùng thiếu nữ bị mất tích.

Trên báo chí, tin tức này là tin làm người ta phấn chấn nhất năm nay, Lam Lăng cơ hồ dùng sức xông chạy đến phòng làm việc Nhâm Chi Giới, chỉ vào hình trên mặt báo, kích động đến nói không ra lời.

“Nhâm Chi Giới, này. Cái này.” Nàng thở hổn hển, vuốt ngực, lại một câu nói cũng nói không hoàn chỉnh.

“Đừng nóng vội, từ từ.” Nhâm Chi Giới lo lắng đi lên trước, đưa cho nàng một ly nước, thay nàng vuốt lưng thở thông suốt, thuận đường nhắc nhở, “Còn có, không được gọi cả tên lẫn họ của anh, anh không thích.”

Uống một hớp nước lớn, Lam Lăng le lưỡi một cái, cười đến mặt bừng bừng, “Thật sao, gọi lão công có thể chứ? Tình nhân có thể gọi lão công tình nhân sao?”

“Lam Lăng!”

“Không muốn gọi tên họ, em cũng vậy không thích.”

“Em thật sự là muốn tức chết anh?” Hắn một thanh ôm lấy nàng, đem nàng đặt lên bàn, không nhìn qua tờ báo nàng cầm trên tay, tay vừa kéo liền đem nó vứt đi chỗ khác.

“Uy, chờ một chút, kia tờ báo em muốn đưa cho anh xem. Ngõ.” Nàng vội vàng kêu lên môi liền bị hắn hôn, hai môi chặt chẽ dính vào nhau ngay cả không khí cũng chạy không vào đi.

“Nói.” Một lát sau, môi của hắn thoáng rời đi nàng.

“Nói gì?” Nàng con người hơi mở, sắc mặt kiều diễm động lòng người.

“Nói cái khiến anh vừa lòng?” Hắn cũng không tính toán như vậy hãy bỏ qua nàng.

“Em nói. Cái đó qua báo chí viết a.”

“Không nói, anh liền ở chỗ này muốn em.” Nhâm Chi Giới vừa nói, bàn tay đã dò tới quần áo của nàng, một đường sờ lên.

“A! Hảo hảo hảo, nói, em nói, anh buông em ra đã!” Lam Lăng gấp đến độ không biết như thế nào cho phải, liên tục không ngừng đưa tay đẩy ra tay hắn không an phận.

“Còn không nói?”

“em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh,, em yêu anh! Đủ chứ? Sáu lần đó, anh cũng phải nói lại sáu lần.” Nói xong, nàng đưa tay muốn đem hắn đẩy ra, kết quả ngược lại cả người bị đè ở dưới một thân thể cường tráng.

“Sáu lần liền sáu lần, hiện tại liền trả lại em.” Vừa nói, hắn không kìm hãm được lại hôn lên môi của nàng, tham lam muốn đem nàng một hơi nuốt vào bụng.

“Nhâm Chi Giới.” Nàng bị nụ hôn của hắn trên ghẹo toàn thân nóng bỏng.

“Gọi lão công.”

“Lão công.”

“Làm cái gì?” Nhâm Chi Giới đem áo nàng gạt ra, hôn lên hai vú nàng đã sớm bị hắn làm đứng thẳng phát run .

“A, không muốn.”

“Không muốn cái gì?” Nghe nàng rên rỉ, Nhâm Chi Giới phần dưới bụng vọt lên liệt hỏa vừa nhanh lại mãnh liệt, con người cũng bao hàm tình dục.

“Anh cái này đại sắc lang!” Nhìn thấy trong mắt hắn trần truồng dục vọng, Lam Lăng không nhịn được thẹn thùng không dám nháy mắt.

“Anh thương yêu lão bà tình nhân, làm tình nhân nào có xấu hổ như vậy? , hôn anh.” Nhâm Chi Giới đem mặt đụng lên trước, thâm tình nhìn nàng.

“Ai muốn hôn anh!” Nàng đem hắn mặt đẩy ra.

“Ban đầu không biết là nữ nhân nào động một chút là muốn tới hôn anh, anh thế nào quên, em có muốn hay không để anh nhắc lại cho nhớ? Hử?”

“Trư Bát Giới!” Nàng tháo ra cà vạt của hắn, trên gáy hắn hung hăng cắn một cái, dấu đỏ rõ ràng khắc trên cổ của hắn, “Cười nữa, em liền đem máu trên người anh hút sạch!”

“Trên thế giới này có người như em đối với người yêu mình hung ác vậy không?” Nhâm Chi Giới che cổ kêu rên.

Nữ nhân mà bị chóc cho tới hung ác liền trở nên liều lĩnh! Một ngày kia hắn có lẽ thật sẽ không cẩn thận chết ở trong này nàng mà không thể nữa lời kêu than.

“Em chính là vậy a, độc nhất vô nhị, nếu không anh đem em vứt bỏ, dù sao em biết anh căn bản cũng không tính toán yêu em đến thiên trường địa cửu.”

Nhâm Chi Giới nghe vậy, nổi giận hôn nàng, học theo nàng cắn một hơi, đau đến mức nàng nước mắt cũng rơi xuống.

“Đáng chết Nhâm Chi Giới! anh khi dễ em!”

“Đây chỉ là cảnh cáo nho nhỏ, cảnh cáo em về sau không cho phép nói như thế nữa.” Hắn thay nàng lau đi lệ bên gò má, nhất thời lại hồi hận đau lòng không dứt.

“Anh đáng chết! Em muốn hủy hôn!” Hắn càng lau, nàng lệ rơi càng nhiều.

“Lăng nhi, em quên chúng ta căn bản không có ý định muốn kết hôn?” Hắn cười khổ một tiếng, ôn nhu đem nàng ôm vào trong ngực, “Thật xin lỗi, anh làm đau em.”

Không có ý định kết hôn liền hủy không được cưới, xem ra nàng một chút đàm phán cũng không có, thật là muốn cãi lại cũng chẳng được.

“Em không làm tình nhân của anh.” lời của Nhâm Chi Giới đột nhiên dừng lại, con người mỉm cười nói chầm, không rõ nhìn nàng, “Em có ý gì?”

“Em muốn.”

“Không cho phép!”

Không cho phép? Hắn thế nhưng không nói chính xác?

“Thì ra là anh thật không có ý định cưới em?” Lam Lăng cảm thấy thật ủy khuất, một đôi con người dính đầy nước mắt sâu kín nhìn hắn.

“Ai nói anh không có ý định cưới em? Là em tự mình không muốn gả cho anh.” Nhìn thấy nàng kia đưa ra bộ dáng đáng thương, Nhâm Chi Giới không khỏi thả mềm âm điệu.

“Em nói em muốn gả cho anh, là anh không nói chính xác.”

“Cái gì? em mới vừa là muốn nói.”

“Em muốn gả cho anh, muốn làm lão bà chân chính của anh, lão bà cả đời duy nhất, cũng là tình nhân duy nhất cả đời của anh.”

“Lăng nhi.” Nhâm Chi Giới có chút cảm động, cũng có chút tức giận, không nghĩ tới đợi hơn nửa năm, nữ nhân này ngay cả quyền lợi cầu hôn cũng muốn tước đoạt.

“Thế nào? Không muốn?”

“Anh nguyện ý?”

“VẬY CÒN KHÔNG HÔN EM.” Lam Lăng chu cái miệng nhỏ nhắn, xấu hổ lại mong đợi nhắm mắt lại, tựa như công chúa chờ đợi hoàng tử tới hôn tình nàng.

Thở dài, Nhâm Chi Giới lắc đầu nhin cười, quyến luyến triền miên hôn nàng.

Bị hôn hết sức thoải mái, lam lăng không kìm hãm được lâu bầu một tiếng, thỏa mãn cười, trong lúc bất chợt, nàng nhớ tới cái gì liền mở mắt ra.

“Thế nào?”

“Người kia buôn lậu bị bắt được!” Nàng vô cùng hưng phấn, ánh mắt mở sáng như tuyết.

“Àn.” Hắn đối với nụ hôn này còn chưa nếm đủ, vì vậy miễn cưỡng đáp một tiếng.

” Cảnh sát Đài Loan thật thật lợi hại, thế nhưng có thể bắt được ổ buôn lậu Quốc tế, hơn nữa còn cứu ra nhiều người như vậy, qua báo chí còn viết a, là nhờ phía sau có một nguwoif nghĩa nghiệp hỗ trợ phá án, mới để cho cảnh sát Đài Loan cùng Newyork ở trong thời gian ngắn như vậy đem kẻ tội phạm bắt được, em thật muốn trông thấy người kia, anh ta thật thật vĩ đại.”

” Vĩ đại kia cũng sẽ quan trọng hơn anh, tiểu mèo hoang?.” Nhâm Chi Giới thở dài một tiếng, không muốn nghe nàng cần nhẫn nữa, bá đạo che lấy môi nàng ngăn cản lời nàng muốn nói.

Không có ai so với hắn rõ ràng hơn về vụ án này, bởi vì, hắn chính là vị kia nghĩa nghiệp mà báo chí nhắc đến.

Hắn cùng Khuyết Lạc một dạng không phải là người có tâm lòng vàng, làm như vậy, chỉ là vì trả thù cho Lam Lăng bị bắt cóc chịu khổ.

Nàng nói hắn vĩ đại, liền vĩ đại ! Có lúc làm người vĩ đại cảm giác cũng thật không tệ, không phải sao?

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-ngam>